

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ลูกา คำนำ

ผู้เขียนหนังสือลูกาคือตัวลูกาเอง เขาเป็นคนกรีกเพียงคนเดียวที่เขียนหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ เขามีอาชีพเป็นหมอ ลูกาไม่ได้เป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนสนิท และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล หนังสือลูกาเล่มนี้เขียนให้กับท่านเธโอฟีลัส

ลูกาเขียนหนังสือทั้งหมดสองเล่มคือหนังสือลูกา และหนังสือกิจการ ในหนังสือลูกา ดูเหมือนว่าเขาจะได้รับอิทธิพลจากหนังสือมาระโกและบางส่วนของหนังสือมัทธิว แต่เขาเลือกเอามาแต่เฉพาะเรื่องที่ไม่ซ้ำอีกจะเข้าใจได้ง่าย เขาได้เขียนหนังสือเล่มนี้ในฐานะนักประวัติศาสตร์ และพยายามบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระเยซูตามลำดับก่อนหลัง แต่ลูกาไม่ได้เน้นแค่การบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ลูกายังเน้นอีกว่าพระองค์รักคนที่สังคมมักจะดูถูก เน้นเรื่องการอธิษฐาน บทบาทของพระวิญญาณ การใช้เงิน การกลับใจจากบาป และการที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมมาสำเร็จผ่านทางพระเยซู

ลูกาเขียนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู

๑ ท่านเธโอฟีลัสที่เคารพอย่างสูง มี

๑) หลายคุณพยายามรวบรวมเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเรา ๒) คือเหตุการณ์ต่างๆที่เราได้ยินมาจากคนพวกนั้นที่ได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเองตั้งแต่ตอนเริ่มต้น และเป็นพวกที่รับใช้พระเจ้าในการบอก

ถ้อยคำของพระองค์แก่ผู้อื่น ^๓ ผมติดตามเรื่องนี้อย่างละเอียดตั้งแต่แรก ผมถึงตัดสินใจเขียนลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ลงในหนังสือให้กับท่าน ^๔ เพื่อท่านจะได้รู้ว่าสิ่งที่ท่านได้ รับการอบรมสั่งสอนมานั้น มีเนื้อถือได้ขนาดไหน

ทูตสวรรค์ประกาศว่าโยห์นคน ทำพิธีจุ่มน้ำจะมากิด

๕ ในสมัยที่เฮโรด ^{*} เป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดียนั้น มีนักบวชคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ เขาอยู่ในกลุ่มเวรของนักบวชอาบียาห์ ^๖ เมียของเขาชื่อเอลีซาเบธ สืบเชื้อสายมาจากอาโรน ^๗ ในสายตาของพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตนั้น ทั้งสองคนนี้เป็นคนที่ทำตามใจพระองค์ และทำตามคำสั่งและกฎต่างๆของพระองค์อย่างไม่มีที่ติ ^๘ แต่เขาทั้งสองไม่มีลูก เพราะเอลีซาเบธเป็นหมันและทั้งคู่ก็แก่มากแล้ว

๙ เมื่อถึงเวลาที่กลุ่มของนักบวชเศคาริยาห์จะต้องเข้าไปรับ ใช้อุบัติ หน้าพระเจ้า ^{๑๐} พวกเขา ก็จับสลากกันตามประเพณีของนักบวช เพื่อเลือกคนที่ จะเข้าไปเผาเครื่องหอมบูชา ^{๑๑} ในวิหารขององค์เจ้าชีวิต เศคาริยาห์ถูกเลือกในวันนั้น ^{๑๒} ในระหว่างที่เผาเครื่องหอมอยู่นั้น ผุ่งชนจำนวนมากต่างพากันอธิษฐานอยู่ข้างนอก ^{๑๓} ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิต มายืนอยู่ทางขวาของแท่นเผาเครื่องหอม ^{๑๔} เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัวมาก ^{๑๕} แต่ทูตสวรรค์นั้นบอก “ไม่ต้องกลัว เศคาริยาห์ พระเจ้าได้ยินคำร้องขอของเจ้าแล้ว เอลีซาเบธเมียของเจ้าจะมีลูกชาย ให้ตั้งชื่อเขาว่าโยห์น ^{๑๖} เขาจะนำความสุขความยินดีมาให้เจ้า และคนมากมายจะดีใจเมื่อเขาเกิดมา ^{๑๗} เพราะเขาจะเป็นคนสำคัญในสายตาขององค์เจ้าชีวิต เขาจะต้องไม่ดื่มเหล้า องุ่นหรือของมีเมาเลย และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะอยู่กับเด็กคน นี้ตั้งแต่เขายังอยู่ในท้องแม่ ^{๑๘} เขาจะท่า

* ๑:๕ เฮโรด เฮโรดที่ ๑ (มหาราช) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง ๔๐-๔ ปีก่อนพระเยซูเกิด ความจริงแล้วพระเยซูเกิดก่อนเฮโรดมหาราชตาย คือในปีก่อนเริ่ม ค.ศ. ๔ ปี

† ๑:๕ กลุ่มเวรของนักบวชอาบียาห์ คือนักบวชของชาวยิวแบ่งออกเป็น ๒๔ กลุ่ม กลุ่มละประมาณ ๑,๐๐๐ คน กลุ่มของอาบียาห์เป็นหนึ่งในบรรดากลุ่มเหล่านั้น ให้ดู ๑ พงศาวดาร ๒๔:๓-๑๙

‡ ๑:๙ เครื่องหอมบูชา คือไม้ตากแห้งชนิดพิเศษที่ใช้เป็นเครื่องบูชา เมื่อถูกเผาแล้วจะมีควันที่มักกลิ่นหอมหวาน

ให้คนอิสราเอลจำนวนมากหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของพวกเขา ^{๑๗}เขาจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เขาจะมีพระวิมูถญาณ และฤทธิ์อำนาจเหมือนกับเอลี ยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะทำให้จิตใจของพ่อหันกลับมาหาลูกๆ และทำให้คนที่ถือวันหันกลับมาเชื่อฟังอย่างที่ควรจะเป็น เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมสำหรับพระองค์”

^{๑๘}แล้วเศ คา ริ ยาห์ก็พูดกับทูต สวรรค์ว่า “ผมจะรู้ได้ยังไง ว่าจะสิ่งที่ท่านพูดมานี้จะเป็นจริง เพราะผมกับเมียก็แก่แล้ว”

^{๑๙}ทูตสวรรค์จึงตอบว่า “เราคือกาเบรียลที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า พระองค์ส่งเรามา บอกข่าวดีนี้กับเจ้า ^{๒๐}แต่เพราะเจ้าไม่เชื่อคำพูดของเรา เจ้าจะกลายเป็นไม้จนกว่าลูกของเจ้าจะเกิด เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่เราบอกอย่างแน่นอน”

^{๒๑}คนที่กำลังคอยเศ คา ริ ยาห์อยู่ข้างนอกก็สงสัยว่า ทำไมเขาถึงอยู่ในวิหารนานนัก ^{๒๒}เมื่อเขาเดินออกมาก็พูดไม่ได้ คนเหล่านี้จึงรู้ว่าเขาได้เห็นนิมิตภายในวิหารนั้น เขาได้ทำ ไม่นำ มือออกกับประชาชน แต่ยังไม่พูดไม่ได้ ^{๒๓}เมื่อเขาหมดหน้าที่แล้วก็กลับบ้าน

^{๒๔}หลังจากนั้นไม่นาน เอลีซาเบธเมียของเขาก็ตั้งท้อง และเก็บตัวเงียบอยู่ในบ้านนานถึงห้าเดือน นางพูดว่า ^{๒๕}“ดูสิ องค์เจ้าชีวิตได้ช่วยฉันอย่างนี้ ทำให้ฉันไม่ต้องอับอายขายหน้า ชาวบ้านอีกต่อไปแล้ว”

ทูตสวรรค์ประกาศว่าพระเยซูจะมาเกิด

^{๒๖}เมื่อเอลีซาเบธตั้งท้องได้ห้าเดือนย่างเข้าเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูต สวรรค์กาเบรียลไปที่เมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ^{๒๗}เพื่อมาหาหญิงพรหมจรรย์ชื่อมารีย์ เธอเป็นคู่หมั้นของโยเซฟคนที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด ^{๒๘}ทูตสวรรค์มาหานาง และพูดว่า “สวัสดี หญิงเอ๋ย พระเจ้าได้อวยพรเจ้าจริงๆและองค์เจ้าชีวิตอยู่กับเจ้าเป็นพิเศษ”

^{๒๙}นางก็งงมาก สงสัยว่าที่ทูต สวรรค์พูดหมายถึงอะไร

^{๓๐}ทูต สวรรค์จึงบอกนางว่า “ไม่ต้องกลัวมารีย์ เพราะพระเจ้าชั้น ขอบในตัวเจ้ามาก

^{๓๑}ฟังนะ เจ้าจะตั้งท้องและคลอดลูกชายให้ตั้ง ชื่อเขาว่าเยซู ^{๓๒}เขาจะยิ่งใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้ สูงสุด พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตจะทำให้เขาเป็นกษัตริย์ เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของเขา ^{๓๓}เขาจะปกครองบรรดาลูก หลานของยา โคอับตลอดไป และอาณาจักรของเขาจะไม่มีวันเสื่อมสลาย”

^{๓๔}แล้วมารีย์พูดกับทูต สวรรค์ว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ดิฉันเป็นหญิงพรหมจารีนะคะ”

^{๓๕}ทูต สวรรค์ตอบว่า “พระ วิมูถญาณบริสุทธิ์ จะลงมาที่เจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ สูงสุดจะปกคลุมเจ้าไว้ ดังนั้นเด็กที่เกิดมาจากเจ้าจะเป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ และจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ^{๓๖}ฟังนะ ตอนนี้เอลีซาเบธญาติของเจ้าก็ตั้งท้องได้หกเดือนแล้ว นางจะมีลูกชายถึงแม้จะมีอายุมากแล้วและคนก็ยังเคยว่านางเป็นหมันด้วย ^{๓๗}เพราะสำหรับพระเจ้าแล้วไม่มีอะไรที่พระองค์ทำไม่ได้” ^{๓๘}มารีย์ พูดว่า “ดิฉันเป็นทาสรับ ใช้ขององค์เจ้าชีวิต ขอให้เป็นไปตามที่ท่านพูดเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากไป

มารีย์เยี่ยมเอลีซาเบธ

^{๓๙}ในเวลานั้นมา รีย์เตรียมตัวและรีบเดินทางไปเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่ในแถบภูเขา ยูเดีย ^{๔๐}นางเข้าไปในบ้านของเศ คา ริ ยาห์ และทักทายเอลีซาเบธ ^{๔๑}เมื่อเอลีซาเบธได้ยินเสียงทักทายของมารีย์ เด็กในท้องของเอลีซาเบธก็ดิ้นและตัวนางก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระ วิมูถญาณบริสุทธิ์ ^{๔๒}เอลีซาเบธพูดเสียงดังว่า “ในจำนวนผู้ หญิงทั้งหมด พระเจ้าอวยพรหลานมากที่สุด และพระเจ้าอวยพรเด็กที่หลานจะคลอดออกมาด้วย ^{๔๓}ป้ารู้สึกเป็นเกียรติจริงๆที่แม่ขององค์เจ้าชีวิตของป้ามาเยี่ยม ^{๔๔}พอป้าได้ยินเสียงทักทายของหลาน เด็กในท้องป้าก็ดิ้นเพราะดีใจ ^{๔๕}หลานมีเกียรติจริงๆเพราะหลานเชื่อว่ามีันจะเกิดขึ้นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตบอก”

มารีย์สรรเสริญพระเจ้า

^{๔๖}แล้วมารีย์พูดว่า “ดิฉันอ้อหวดในความยิ่งใหญ่ขององค์เจ้าชีวิตสุดหัวใจ

*๑:๒๕ **ไม่ต้องอับอายขายหน้า** หมายถึง อับอายขายหน้ามาก

ชาวยิวคิดว่าคนที่ผู้หญิงไม่มีลูกเป็นเรื่องที่น่า

๔๗ ดิฉันปลาบปล้ำ ยินดีในพระเจ้าผู้ ช่วยให้
 รอดของดิฉัน
 ๔๘ เพราะพระองค์ แสดงความ ห่วงใยดิฉัน
 ทาสที่ต่ำต้อยของพระองค์
 ดูลี ต่อจากนี้ไป คนทุกยุคทุกสมัยก็จะให้
 เกียรติกับดิฉัน
 ๔๙ เพราะพระเจ้าผู้ มีอำนาจทั้ง สิ้นทำสิ่งที่ยิ่ง
 ใหญ่มหาศาสตร์ให้กับดิฉัน
 ชื่อของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์
 ๕๐ พระองค์มีเมตตา กรุณากับคนทุก ยุคทุก
 สมัยที่ยำเกรงพระองค์
 ๕๑ พระองค์ใช้แขนที่เข้ม แข็งทำสิ่งยิ่ง ใหญ่
 จริงๆ
 พระองค์ทำให้พวกคนหยิ่งผยองแตกกระเจิง
 ไป
 ๕๒ พระองค์ปลดพวกผู้ ปกครองที่เข้ม แข็ง
 จากบัลลังก์
 และชูผู้ต่ำต้อยขึ้น
 ๕๓ พระองค์มอบสิ่งดีๆให้กับคนที่หิวโหย
 และทำให้คนร่ำรวยไปตัวเปล่า
 ๕๔ พระองค์มาเพื่อช่วยอิสราเอล ผู้รับใช้ของ
 พระองค์
 พระองค์ไม่เคยลืมนี่จะเมตตาคนของ
 พระองค์
 ๕๕ พระองค์ทำตามที่ได้สัญญาไว้กับอับ รา ฮัม
 บรรพบุรุษของพวกเราและลูก หลาน
 ของเขาตลอดไป”
 ๕๖ มา รีย์อยู่กับเอ ลี ซา เบธเป็นเวลาสาม
 เดือน แล้วจึงกลับบ้านไป

ยอห์นเกิด

๕๗ เมื่อครบกำหนดคลอด เอลีสซาเบธคลอด
 ลูกชายคนหนึ่ง ๕๘ เมื่อเพื่อนบ้านและญาติที่
 นอกรู้ข่าวว่าองค์เจ้าชีวิตเมตตากรุณากับนาง
 อย่างใหญ่หลวง พวกเขาต่างก็พากันดีใจกับ
 นางด้วย
 ๕๙ เมื่อเด็กเกิดมาได้แปดวัน พวกเขาก็ทำ
 พิธีชลิบให้ แต่ระหว่างที่กำลังจะตั้งชื่อเด็กว่า
 เศคาริยาห์ตามชื่อพ่อของเด็กนั้น ๖๐ แม่ของ
 เด็กก็ค้านว่า “ไม่ได้ เขาจะต้องชื่อยอห์น”
 ๖๑ พวกเขาจึงพูดกับนางว่า “เธอไม่มีญาติ
 สักคนที่ชื่อนี้เลยนะ” ๖๒ แล้วพวกเขาก็หนีไป
 ทำท่ากับพ่อเด็ก เพื่อถามว่าจะให้ลูกชื่ออะไร
 ดี
 ๖๓ เศ คา ริ ยาห์จึงขอกระดานมาเขียนว่า
 “เขาชื่อยอห์น” ทุกคนก็แปลกใจกัน ๖๔ จู๋จ

เศคาริยาห์ก็พูดได้อีกครั้ง แล้วเขาก็ขอบคุณ
 สรรเสริญพระเจ้า ๖๕ เพื่อนบ้านทั้งหมดต่าง
 พากันเกรงกลัว และชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตาม
 เทือกเขาของยู เดียก็พูดกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้
 ๖๖ ทุกคนที่ได้ยินเรื่อง นี้ต่างสงสัยว่า “เด็ก
 คนนี้เมื่อโตขึ้นจะเป็นยังไง” เพราะพวกเขา
 รู้ว่าองค์เจ้าชีวิตอยู่กับเด็กคนนี้เป็นพิเศษ

เศคาริยาห์สรรเสริญพระเจ้า

๖๗ แล้วเศ คา ริ ยาห์พ่อของเด็ก ก็เต็ม
 ไปด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์และพูดแทน
 พระเจ้าว่า
 ๖๘ “สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของพวก
 อิสราเอล
 เพราะพระองค์มาเยี่ยมเยียนคนของ
 พระองค์และได้ปลด ปลอยให้พวกเขา
 เป็นอิสระ
 ๖๙ พระองค์ได้ส่งพระ ผู้ ช่วยให้รอดที่มีพลัง
 อันแข็งแกร่งมาให้เรา
 โดยให้เกิดในตระกูลดา วิดผู้รับ ใช้ของ
 พระองค์
 ๗๐ ทุกอย่างเป็นไปตามที่พระองค์ได้สัญญา
 ไว้ ผ่านทางพวกที่พระเจ้าแต่งตั้งเป็น
 พิเศษให้พูดแทนพระองค์ในสมัยโบราณ
 ๗๑ พระองค์สัญญาว่าจะช่วยให้พวกเรา
 ปลอดภัยจากศัตรู
 และจากคนทั้งหมดที่เกลียดชังพวกเรา
 ๗๒ พระองค์สัญญาว่าจะเมตตาต่อบรรพบุรุษ
 ของพวกเรา
 และรักษาคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ๗๓ พระองค์เลยสาบานไว้กับอับ รา ฮัม
 บรรพบุรุษของพวกเรา
 ๗๔ ว่าพระองค์จะช่วยเหลือให้พวกเราพ้นจาก
 ศัตรูของพวกเรา
 และพวกเราจะได้รับ ใช้พระองค์อย่างไม่ต้อง
 หวาดกลัว
 ๗๕ จะได้รับ ใช้ด้วยความ บริสุทธิ์ และด้วย
 ชีวิตที่พระองค์ชอบใจต่อ หน้าพระองค์
 จนตลอดชีวิต
 ๗๖ ลูกน้อยเอ๋ย เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้พูดแทน
 พระเจ้าสูงสุด
 เพราะเจ้าจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เพื่อเตรียม
 ทางให้กับพระองค์
 ๗๗ เพื่อจะบอกคนของพระเจ้าว่าพวกเขาจะ
 รอด

ทางที่จะรอดนั้นก็คือพระเจ้ายกโทษบาปของ พวกเขา

^{๗๘} เพราะความเมตตาสงสารของพระเจ้า แสงจากสวรรค์ก็ส่องลงมาถึงพวกเขา แล้ว เหมือนแสงของวันใหม่

^{๗๙} ส่องลงมาถึงคนที่อยู่ในความมืดและอยู่ในเงาของความตาย เพื่อนำพวกเขาไปบนหนทางของความสงบสุข”

^{๘๐} ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เติบโตขึ้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้พลังอันยิ่งใหญ่กับเขา เขาอาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง จนถึงเวลาที่เขาออกไปประกาศกับชนชาติอิสราเอล

พระเยซูเกิด

(มธ. ๑:๑๘-๒๕)

๒ ^๑ ในเวลานั้นจักรพรรดิ ตอ กัสตัส ออกคำสั่งให้ประชาชนทุกคนทั่วทั้งอาณาจักรโรมันกลับไปบ้านเกิดของตนเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว ^๒ คราวนี้เป็น การจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งแรก เกิดขึ้นในสมัยที่ริ น อัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย ^๓ ทุกคนจึงกลับไปบ้านเกิดของตน

^๔ โยเซฟซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด จึงต้องออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ไปเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นบ้านเกิดของกษัตริย์ดาวิด ^๕ เขาพมารีรี่คู่หมั้นของเขาซึ่งตั้งท้องอยู่ไปด้วย เพื่อไปจดทะเบียนสำมะโนครัวด้วยกัน ^๖ ในระหว่างที่พวกเขาอยู่ที่นั่นก็ถึงกำหนดที่มารีรี่จะคลอดลูก ^๗ มา รีรี่คลอดลูกเป็นผู้ชาย นางจึงเอาผ้าอ้อมพันเด็กทารกนั้นวางไว้บนรางหญ้า เพราะไม่มีที่ให้นวางให้พวกเขาพักเลย

คนเลี้ยงแกะได้อินข่าวเรื่องพระเยซู

^๘ ที่ทุ่งหญ้านอกหมู่บ้านมีคนเลี้ยงแกะที่กำลังดูแลฝูงแกะอยู่ในตอนกลางคืน ^๙ ทูต

สวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตมาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น และรัศมีขององค์เจ้าชีวิตส่องสว่างล้อมรอบพวกเขา พวกเขาตกใจกลัวมาก ^{๑๐} แต่ทูตสวรรค์พูดว่า “ไม่ต้องกลัว เรามิข่าวดีมาบอก เป็นข่าวที่จะทำให้ทุกคนยินดีว่าเริ่ง ^{๑๑} เพราะวันนี้พระเจ้าช่วยให้รอดมาเกิดแล้วที่เมืองของดาวิด พระองค์คือพระคริสตองค์เจ้าชีวิต ^{๑๒} สิ่งที่จะบอกให้เจ้ารู้ว่าเป็นพระองค์คือ เจ้าจะพบเด็กทารกที่นอนอยู่ในรางหญ้าและมีผ้าอ้อมห่อตัวไว้”

^{๑๓} ในทันใดนั้นก็มีทูตสวรรค์หมู่ใหญ่ลงมาจากสวรรค์ มารวมกับทูตสวรรค์องค์แรกนั้น และพากันร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า

^{๑๔} “สรรเสริญพระเจ้าบนสวรรค์สูงสุด และขอให้คนที่พระเจ้าภูมิใจได้รับสันติสุขในโลกนี้”

^{๑๕} เมื่อทูตสวรรค์กลับสู่สวรรค์แล้ว คนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “ไปเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ จะได้ไปดูสิ่งที้องค์เจ้าชีวิตบอกกับพวกเรา”

^{๑๖} พวกเขารีบไป และได้พบมารีรี่กับโยเซฟพร้อมกับเด็กทารกนอนอยู่ในรางหญ้า ^{๑๗} เมื่อเห็นเด็กทารกแล้ว พวกเขาก็เล่าให้คนที่อยู่ที่นั่น ฟังว่าทูตสวรรค์พูดอะไรเกี่ยวกับเด็กคน นี้ ^{๑๘} เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็ประหลาดใจมาก ^{๑๙} แต่มารีรี่ก็เก็บเรื่องไว้ไวในใจและนึกถึงเรื่อง นี้อยู่เสมอ ^{๒๐} เมื่อคนเลี้ยงแกะกลับไปแล้ว พวกเขา ก็ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ยิน และได้เห็นมา ซึ่งเกิดขึ้นจริงตามที่ทูตสวรรค์ได้บอกไว้

^{๒๑} เมื่อเด็กเกิดมาครบแปดวันก็ได้เข้าพิธีขลิบ และได้ชื่อว่า “เยซู” ซึ่งเป็นชื่อที่ทูตสวรรค์บอกมารีรี่ไว้ก่อนที่จะตั้งท้อง

ถวายเด็กน้อยเยซูในวิหาร

^{๒๒} ตามกฎของโมเสสคนที่เพิ่งคลอดลูกจะมีเวลาสี่ สิบวันสำหรับชำระตัวให้สะอาดตาม

*๑:๘๐ ฝ่ายทารก ... ยิ่งใหญ่กับเขา หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญเติบโตขึ้นทั้งฝ่ายร่างกายและจิตใจ”

†๒:๑ จักรพรรดิ หรือซีซาร์ คือตำแหน่งที่ใช้เรียกผู้ปกครองอาณาจักรโรมัน

‡๒:๑ จักรพรรดิออกัสตัส ปกครองในปี ก่อนค.ศ. ๓๑-ค.ศ. ๑๔ หรือ ปี พ.ศ. ๕๑๒-๕๕๗

§๒:๑ จดทะเบียนสำมะโนครัว หมายถึงการนับประชาชนทั้งหมดและสิ่งของที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

หลักศาสนา *เมื่อครบกำหนดนี้แล้ว พวกเขา ก็ได้พาพระ เยชูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อ ถวายพระ เยชูให้กับองค์เจ้าชีวิต ^{1๒๓} เพราะ กฎขององค์เจ้าชีวิตบอกว่า “ถ้าลูกคนแรก เป็นผู้ชาย จะต้องยกเด็กคนนั้นให้องค์เจ้า ชีวิต” ^{1๒๔} แล้วพวกเขาถวายเครื่องบูชาตาม กฎขององค์เจ้าชีวิตคือ นกเขาสองตัวหรือ นกพิราบหนุ่มสองตัว ¹

ลิเมโอนเห็นพระเยชู

^{๒๔} มีชายคนหนึ่งชื่อลิ เม โอนอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เขาเป็นคนที่ทำตามใจ พระเจ้าและเครื่องศาสนา เขาเฝ้ารอคอยว่า เมื่อไรพระเจ้าจะมาช่วย เหลือชาวอิสราเอล พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อยู่กับเขา ^{๒๖} พระองค์ บอกเขาว่า เขาจะได้เห็นพระ คริสต์ขององค์ เจ้าชีวิตก่อนที่จะเขาจะตาย ^{๒๗} พระ วิญญาณ บริสุทธิพาเขามาที่วิหารในวันเดียวกับที่มา รีย์และโย เซฟพาลูกน้อยเยชูมาทำพิธีต่างๆ ตามกฎที่โมเสสสั่งให้ทำกับเด็กแรกเกิด ^{๒๘} ลิ เม โอนก็อุ้มทารกน้อยไว้ในอ้อมแขน แล้ว สรรเสริญพระเจ้าว่า

^{๒๙} “ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ตอน นี้ขอให้ปลด ปลอยทาสคน นี้ให้ไปเป็นสุขได้แล้ว ตามที่พระองค์ได้บอกไว้

^{๓๐} เพราะดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นความ รอด ^๕

^{๓๑} ที่พระองค์เตรียมไว้แล้วให้ชนชาติทั้ง หลายได้เห็น

^{๓๒} พระองค์เป็นแสง สว่างที่ส่องให้กับคนที่ไม่ ไขยิวเห็นทางของพระองค์ และนำเกียรติอันยิ่ง ใหญ่มาให้กับคนของ พระองค์”

^{๓๓} โยเซฟกับมารีย์งุนงงมากที่ลิเม โอนพูด อย่างนั้นเกี่ยวกับทารกน้อย ^{๓๔} แล้วลิเม โอน อวยพรพวกเขา และพูดกับนางมารีย์แม่ของ ทารกน้อยว่า “พระเจ้ากำหนดไว้แล้วว่าเด็ก

คน นี้จะเป็นเหตุให้คนอิสราเอลมากมายต้อง ล้ม ลงหรือลุก ขึ้น เด็กคน นี้จะเป็นสัญญาณ เตือนจากพระเจ้าให้รู้ถึงความ ต้องการของ พระองค์ แต่คนจำนวนมากจะต่อต้านเขา ^{๓๕} สิ่ง นี้เลยเปิดโปงความ คิดในใจของคน พวกนี้ เรื่องนี้จะทำให้คุณทุกขี้ใจมากเหมือน มีตาบวมเข้าไปในใจของคุณ”

อันนาเห็นพระเยชู

^{๓๖} อันนาซึ่งเป็นผู้ พุด แทนพระเจ้าคนหนึ่ง เป็นลูกสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเซอร์ นาง แก่มากแล้ว หลังจากอยู่กับสามีได้เพียง เจ็ดปี ^{๓๗} สามีก็ตาย และนางก็อยู่เป็นม่ายมา จนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางไม่เคยออกไปจาก วิหารเลย นางนมัสการพระเจ้าทั้งวันทั้งคืน ด้วยการอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร ^{๓๘} นาง ได้เข้ามาหาพวกเขา เริ่มสรรเสริญพระเจ้า และเล่าเรื่องเด็กทารกคน นี้ให้กับทุกคนที่รอ คอยเวลาที่เมืองเยรูซาเล็มจะได้ รับการปลด ปลอยให้เป็นอิสระ

โยเซฟและมารีย์กลับบ้าน

^{๓๙} เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างตามกฎหมายของ องค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขา ก็เดินทางกลับ ไปเมืองนา ซา เร็ธในแคว้นกา ลิลี ^{๔๐} แล้ว เด็กน้อยก็ได้เติบโต มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีความ เฉลียวฉลาดมากขึ้นเรื่อยๆ และ พระเจ้าอวยพรเขา

ตอนพระเยชูเป็นเด็ก

^{๔๑} ทุกๆปี พ่อแม่ของพระ เยชูจะไปเมือง เยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองเทศกาลวันปลด ปลอย ^{๔๒} เมื่อพระ เยชูอายุสิบ สองปี พวกเขาได้ไปร่วมฉลองเทศกาลเหมือนทุกปี ^{๔๓} เมื่อหมดเทศกาลแล้ว พวกเขา ก็เดินทาง กลับบ้าน แต่เด็กน้อยเยชูยังอยู่ในเมือง เยรูซาเล็ม โดยที่พ่อกับแม่ไม่รู้ ^{๔๔} เพราะคิด

^{๒:๒๒} **สะอาดตามหลักศาสนา** กฎของโมเสสบอกให้ผู้ หญิงชาวยิวทุกคนที่คลอดลูกได้สี่ สิบวันแล้ว จะต้องทำพิธีชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่วิหาร อังจากหนังสือเลวีนิติ ๑๒:๒๘

^{1:๒๒} ข้อ นี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เมื่อถึงเวลาที่มารีย์และโย เซฟจะต้องทำตามกฎของ โมเสสเกี่ยวกับการชำระตัวของแม่ที่เพิ่งคลอดลูก”

^{๒:๒๓} **ถ้าลูกคนแรก ... องค์เจ้าชีวิต** อังจากหนังสือ อพยพ ๑๓:๒

^{1:๒๔} อังจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๒:๘

^{๒:๓๐} **ความรอด** เป็นชื่อของพระเยชู แปลว่า “พระยาร์เวห์ช่วยให้รอด”

ว่าพระองค์อยู่กับกลุ่มคนที่เดินทางมาด้วยกัน เมื่อผ่านไปหนึ่งวันแล้ว พวกเขาเริ่มหาเด็กน้อยเยซูในกลุ่มญาติพี่น้องและเพื่อนฝูง^{๔๕} แต่ก็หาไม่พบ จึงกลับไปตามหาในเมืองเยรูซาเล็ม^{๔๖} สามวันต่อมาพวกเขาจะมาพบพระเยซูกำลังนั่งอยู่กับพวกครูสอนกฎปฏิบัติในวิหาร พระองค์กำลังตั้งคำถามกับพวกเขาอยู่^{๔๗} คนที่ได้ยินพระองค์พูด ก็ทึ่งในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์^{๔๘} เมื่อพ่อแม่เห็นพระองค์ก็แปลกใจ แม่ของพระองค์ก็พูดว่า “ลูกทำไมทำกับพ่อแม่อย่างนี้ พ่อแม่เป็นห่วงแทบแย่ เทียวตามหาลูกไปจนทั่วทุกที่”^{๔๙} พระเยซูก็ตอบว่า “ตามหาลูกทำไมครับ ผมไม่รู้หรือครับว่าลูกจะต้องอยู่ในบ้านพ่อ”^{๕๐} แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดเรื่องอะไร

^{๕๑}พระเยซูกลับไปเมืองนาซาเร็ธ และอยู่ในโอวาทของพ่อแม่ แม่ของพระองค์ก็เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ในใจ^{๕๒} พระเยซูเจริญเติบโตขึ้นทางด้านสติปัญญาและร่างกาย ทั้งยังเป็นที่ยกย่องของพระเจ้าและต่อคนทั่วไปมากขึ้น

คำสอนของยอห์น

(มธ. ๓:๑-๑๒; มก. ๑:๑-๘; ยน. ๑:๑๙-๒๘)

^๑จักรพรรดิทิเบริอัส ปกครองบ้านเมืองมาเป็นเวลาสิบห้าปีแล้ว ขณะนั้นปอนทัส ปิลาต^๑ เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย เฮโรด^๒ ปกครองแคว้นกาลิลี ส่วนฟีลิป^๓ น้องชายของเฮโรด ปกครองแคว้นอิทุเรียกับแคว้นตวาโคินดีส และลิซาเนียสปกครองแคว้นอาบีเลน^๔ ในช่วงที่อันนาสกับคายาฟาส^๕ เป็นนักบวชสูงสุด พระเจ้าให้ถ้อยคำกับยอห์น ลูกชายของเศคาริยาห์ ที่เอลาเบเลียแห่งแล้ง

^๓ยอห์นจึงออกไปประกาศทั่วบริเวณลุ่มแม่น้ำจอร์แดนว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของคุณ”^๔ เรื่องนี้เป็นไปตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า^๕ ที่ว่า

“มีคนหนึ่งร้อง ตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งว่า เตรียมทางให้เรียบร้อยสำหรับองค์เจ้าชีวิต ทำทางให้ตรงสำหรับพระองค์^๖ หุบเขาทุกแห่งต้องถมให้เต็ม ภูเขาและเนินเขาทุกลูกต้องดันให้ราบ ทางที่คดเคี้ยวต้องทำให้ตรง ทางที่ขรุขระต้องปรับให้เรียบ^๗ แล้วคนทั้ง หลายจะได้เห็นความรอดจากพระเจ้า”^๘

^๙ฝูงชนมากมายหลังไหลกันมาให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ยอห์นต่อว่าพวกเขาว่า “พวกซาตือสราฟิม มีใครเตือนเจ้าให้หลบหนีจากการลงโทษที่พระเจ้ากำลังจะส่งมา^{๑๐} ทำตัวให้สมกับที่ได้กลับตัวกลับใจด้วย อย่าแม้แต่จะคิดเลยว่า ‘เราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะพระเจ้าสามารถที่จะเสกก้อนหินเหล่านี้ ให้เป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ได้^{๑๑} พระองค์ได้เตรียมขบวนไว้พร้อมแล้ว และต้นไม้มาก่อนที่ไม่เกิดผลดี จะถูกโค่นและโยนทิ้งลงในไฟ”

^{๑๒}คนจึงถามว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร”

^{๑๓}เขาตอบว่า “คนที่มีเสื้อสองตัวก็แบ่งตัวหนึ่งให้กับคนที่ไม่มีเสื้อใส่ และคนที่มียาอาหารก็ให้ทำแบบเดียวกัน”

^{๑๔}เมื่อพวกเขาคนเก็บภาษีมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ พวกเขาถามยอห์นว่า “อาจารย์ พวกเราจะต้องทำอย่างไร”

^{๑๕}ยอห์นตอบว่า “อย่าเก็บภาษีเกินอัตรา”

* ๓:๑ **จักรพรรดิทิเบริอัส** ปกครองอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ. ๑๔-๓๗ หรือ พ.ศ. ๕๕๗-๕๘๐
 † ๓:๑ **ปอนทัส ปิลาต** เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดียในปี ค.ศ. ๒๖-๓๖ หรือ พ.ศ. ๕๖๙-๕๗๙
 ‡ ๓:๑ **เฮโรด** คือเฮโรด แอนติปัส เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เขาปกครองกาลิลีและเบเรียในช่วง ๔ ปีก่อนพระเยซูเกิดจนค.ศ. ๓๙ หรือ พ.ศ. ๕๓๙-๕๔๒
 § ๓:๑ **ฟีลิป** เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อน ค.ศ. ๔-ค.ศ. ๓๔ หรือ พ.ศ. ๕๓๙-๕๓๗
 § ๓:๒ **คายาฟาส** โยเซฟ คายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ. ๑๘-๓๖ หรือ พ.ศ. ๕๖๑-๕๗๙
 ** ๓:๖ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๔๐:๓-๕

๑๔ พวกทหารบาง คนถามยอห์นว่า “แล้ว พวกเราจะต้องทำยังไง” ยอห์นตอบว่า “อย่าวิตถุ หรือใส่ร้ายใคร และให้พอใจกับ คำอ้างของตัวเอง”

๑๕ ทุกคนกำลังรอคอยให้พระ คริสต์มา พวกเขากำลังสงสัยว่า ยอห์นอาจจะเป็นพระ คริสต์ก็ได้ ๑๖ ยอห์นจึงตอบทุกคนว่า “ผม ทำพิธีจุ่มให้กับพวก คุณด้วยน้ำ แต่จะมีคนๆ หนึ่งที่กำลังจะมา เขายิ่งใหญ่กว่าผมอีก ตัว ผมเองก็ยังไม่ดีพอแม้แต่จะแก้เชือกกรองเท้า ให้กับเขาเลย เขาจะมาทำพิธี จุ่มให้กับพวก คุณด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ๑๗ เขาถือพลั่วพร้อมแล้วที่จะแยกแกลบออก จากข้าว แล้วทำความสะอาด ข้างด้วย การ เก็บ รวบรวมเมล็ดข้าว สาธิวไว้ในยุ้ง ฉาง ของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผาด้วยไฟที่ไม่มี วันดับ” ๑๘ ในขณะที่ประกาศข่าวดีนี้ ยอห์น พุดอีกหลายอย่าง เพื่อชักชวนให้คนพวก นี้ กลับตัวกลับใจเสียใหม่

สาเหตุที่งานของยอห์นสั้น สดลงในภายหลัง

๑๙ ยอห์นต่อว่าเฮโรดผู้ครองแคว้น เพราะ เขาไปเอานางเฮโรเดียสเมียของน้องชายมา เป็นเมียตัวเอง และเพราะเขาทำเรื่องชั่วร้าย อื่นๆ ๒๐ เฮโรดก็เลยทำชั่วเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง เรื่องคือจับยอห์นขังคุก

ยอห์นทำพิธีจุ่มให้พระเยซู

(มธ. ๓:๑๓-๑๗; มก. ๑:๙-๑๑)

๒๑ ในช่วงที่ทุกคนมาเข้าพิธีจุ่มน้ำนั้น พระ เยซูก็เข้าพิธี จุ่ม น้ำด้วย เมื่อพระองค์กำลัง อธิษฐานอยู่นั้น ท้องฟ้าก็เปิดออก ๒๒ พระ วิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีรูปร่างเหมือนนก พิราบ ได้ลงมาอยู่กับพระองค์ จากนั้นมีเสียงหนึ่ง ดังมาจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อภูมิใจในตัวลูกมาก”

บรรพบุรุษของพระเยซู

(มธ. ๑:๑-๑๗)

๒๓ พระ เยซูเริ่มงานของพระองค์เมื่ออายุ ได้ประมาณสามสิบปี คนทั่วไปคิดว่าพระองค์ เป็นลูกของโยเซฟ โยเซฟเป็นลูกชายของเฮลี ๒๔ เฮลีเป็นลูกชายของมัทธิด

มัทธิดเป็นลูกชายของเลวี เลวีเป็นลูกชายของเมลคี เมลคีเป็นลูกชายของยัสนาย ยัสนายเป็นลูกชายของโยเซฟ ๒๕ โยเซฟเป็นลูกชายของมัทธิธัส ๒๖ มัทธิธัสเป็นลูกชายของอาโมส อาโมสเป็นลูกชายของนาฮูม นาฮูมเป็นลูกชายของเอสลี เอสลีเป็นลูกชายของนังกาย ๒๖ นังกายเป็นลูกชายของมาอาท มาอาทเป็นลูกชายของมัทธิธัส ๒๗ มัทธิธัสเป็นลูกชายของเสเมอิน เสเมอินเป็นลูกชายของโยเสก โยเสกเป็นลูกชายของโยดา ๒๘ โยดาเป็นลูกชายของโยอานัน โยอานันเป็นลูกชายของเรซา เรซาเป็นลูกชายของเศรบบาเบล เศรบบาเบลเป็นลูกชายของเซอัลทีเอล เซอัลทีเอลเป็นลูกชายของเนรี ๒๙ เนรีเป็นลูกชายของเมลคี เมลคีเป็นลูกชายของอัดดี อัดดีเป็นลูกชายของโคสิม โคสิมเป็นลูกชายของเอลมาตัม เอลมาตัมเป็นลูกชายของเออร์ ๓๐ เออร์เป็นลูกชายของโยชูวา โยชูวาเป็นลูกชายของเอลีเยเซอร์ เอลีเยเซอร์เป็นลูกชายของโยริม โยริมเป็นลูกชายของมัทธิด มัทธิดเป็นลูกชายของเลวี ๓๑ เลวีเป็นลูกชายของสิเมโอน สิเมโอนเป็นลูกชายของยูดาห์ ยูดาห์เป็นลูกชายของโยเซฟ โยเซฟเป็นลูกชายของโยนาม โยนามเป็นลูกชายของเอลียาคิม ๓๒ เอลียาคิมเป็นลูกชายของเมเลอา เมเลอาเป็นลูกชายของเมนนา เมนนาเป็นลูกชายของมัทธิธา มัทธิธาเป็นลูกชายของนาธัน นาธันเป็นลูกชายของดาวิด ๓๓ ดาวิดเป็นลูกชายของเจสซี เจสซีเป็นลูกชายของโอเบด โอเบดเป็นลูกชายของโบอาส โบอาสเป็นลูกชายของสัลโมน สัลโมนเป็นลูกชายของนาโฮน ๓๓ นาโฮนเป็นลูกชายของอัมมีนาดับ อัมมีนาดับเป็นลูกชายของอัดมิน

อัดมินเป็นลูกชายของอาร์นี
 อาร์นีเป็นลูกชายของเฮสโรน
 เฮสโรนเป็นลูกชายของเปเรศ
 เปเรศเป็นลูกชายของยูดาห์^{๙๔}
^{๙๕}ยูดาห์เป็นลูกชายของยาโคบ
 ยาโคบเป็นลูกชายของอิสอัค
 อิสอัคเป็นลูกชายของอับราฮัม
 อับราฮัมเป็นลูกชายของเทราห์
 เทราห์เป็นลูกชายของนาโฮร์^{๙๕}
^{๙๖}นาโฮร์เป็นลูกชายของเซรูก
 เซรูกเป็นลูกชายของเรอู
 เรอูเป็นลูกชายของเปเลก
 เปเลกเป็นลูกชายของเอเบอร์
 เอเบอร์เป็นลูกชายของเชลาห์^{๙๖}
^{๙๗}เชลาห์เป็นลูกชายของไคนาน
 ไคนานเป็นลูกชายของอาร์ฟาซัด
 อาร์ฟาซัดเป็นลูกชายของเชม
 เชมเป็นลูกชายของโนอาห์
 โนอาห์เป็นลูกชายของลามะค
^{๙๘}ลามะคเป็นลูกชายของเมธูเสลาห์
 เมธูเสลาห์เป็นลูกชายของเอโนค
 เอโนคเป็นลูกชายของยาเรด
 ยาเรดเป็นลูกชายของมาหะลาเลล
 มาหะลาเลลเป็นลูกชายของไคนาน^{๙๘}
^{๙๙}ไคนานเป็นลูกชายของเอโนช
 เอโนชเป็นลูกชายของเสท
 เสทเป็นลูกชายของอาดัม
 และอาดัมเป็นลูกชายของพระเจ้า

มารมาลองใจพระเยซู

(มธ. ๔:๑-๑๑; มก. ๑:๑๒-๑๓)

^๑พระเยซูเต็มเปี่ยมไปด้วยพระ
 วิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์กลับจาก
 แม่หน้าจอร์แดน และพระวิญญาณนำพระองค์
 ไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง ^๒มาร ร่ำ
 มาลองใจพระองค์ถึงสี่สิบวัน ในช่วงนั้น
 พระองค์ไม่ได้กินอะไรเลย เมื่อครบสี่สิบวัน
 แล้ว พระเยซูก็หิวจัด

^๓มาร ร่ำทำท่ายกับพระองค์ว่า “ถ้าเป็น
 ลูกพระเจ้า ก็เสกหินก้อน นี้ให้กลายเป็น
 ขนมปังสิ”

^๔แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ เขียนไว้
 ว่า
 ‘ชีวิตที่เที่ยงแท้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนมปังเพียง
 อย่างเดียว’”^{*}

^๕แล้วมาร ร่ำก็นำพระเยซูขึ้นไปบนที่
 สูง แล้วแสดงอาณาจักรทั้งหมดในโลกให้
 พระองค์เห็นในชั่วพริบตาเดียว ^๖มันพูดว่า
 “เราจะยกอำนาจและความ รุ่งเรืองทั้งหมด นี้
 ให้ เพราะมันถูกมอบให้กับเราแล้ว และเรา
 อยากจะให้กับใครก็ได้”^๗ ถ้าท่านกราบไหว้
 บูชาเรา แผ่นดินทั้งหมดนี้ก็จะ为您的ท่าน”

^๘พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ได้เขียนไว้
 ว่า
 ‘ให้กราบไหว้บูชาองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า
 และให้รับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว’”[†]

^๙แล้วมาร ร่ำก็นำพระเยซูไปที่เมือง
 เยรูซาเล็ม ให้พระองค์ไปยืนบนจุดที่สูงที่สุด
 ของวิหาร มันพูดว่า “ถ้าท่านเป็นลูกพระเจ้า
 จริงก็กระโดดลงไปเลย”^{๑๐} เพราะพระคัมภีร์
 เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์
 มาปกป้องคุ้มครองท่าน

^{๑๑}เหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับท่านไว้
 เพื่อไม่ให้เท้าของท่านกระแทกหิน”[‡]

^{๑๒}แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ยังบอก
 อีกว่า ‘อย่าได้ทดลองดีกับองค์เจ้าชีวิตพระเจ้า
 ของเจ้า’”[¶]

^{๑๓}เมื่อมาร ร่ำได้ลองใจพระองค์ครบทุก
 อย่างแล้ว มันก็จากไปเพื่อคอยหาโอกาส
 เหมาะอีก

พระเยซูสอนฝูงชน

(มธ. ๔:๑๒-๑๗; มก. ๑:๑๔-๑๕)

^{๑๔}พระเยซูกลับไปแคว้นกาลิลี พระองค์
 เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ซึ่ง
 เสียงของพระองค์แพร่กระจายไปทั่วแถบนั้น
^{๑๕}พระองค์สอนอยู่ตามทีประชุมต่างๆ และ
 ทุกคนต่างยกย่องพระองค์

* ๔:๕ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๘:๓
 † ๔:๘ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๑๓
 ‡ ๔:๑๑ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๙๑:๑๑-๑๒
 ¶ ๔:๑๒ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๑๖

พระเยซูกลับบ้าน

(*มธ. ๑๓:๕๓-๕๘; มก. ๖:๑-๖*)

^{๑๖} แล้วพระเยซูก็ไปเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์เติบโตมา เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระองค์ก็ไปที่ ประชุมเหมือนที่ทำเป็นประจำ พระองค์ยืนขึ้นเพื่ออ่านข้อความจากพระคัมภีร์ ^{๑๗} พระองค์ได้รับม้วนหนังสือออกมา เป็นหนังสืออิสยาห์ซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง แล้วคลี่ม้วนหนังสือนั้นออกเพื่อหาข้อความที่เขียนไว้ว่า

^{๑๘} “พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตอยู่กับเรา เพราะพระองค์แต่งตั้งให้เราประกาศข่าวดีกับคนจน

พระองค์ส่งเรามาบอกนักโทษว่าจะได้เป็นอิสระ
บอกคนตาบอดว่าจะมองเห็น บอกคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงว่าจะได้เป็นอิสระ

^{๑๙} และบอกว่าถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะมาช่วยคุณของพระองค์” *

^{๒๐} จากนั้นพระองค์ก็ม้วนหนังสือส่งคืนให้กับเจ้าหน้าทีผู้ดูแล แล้วนั่งลง แล้วทุกสายตาดูที่นั่นก็จ้องเขม็งมาที่พระองค์ ^{๒๑} พระองค์เริ่มพูดกับพวกเขาว่า “ในวันนี้ เรื่องในพระคัมภีร์ที่คุณเพิ่งได้ยินเราอ่านไปนั้นได้เป็นจริงแล้ว”

^{๒๒} ทุกคนก็ได้พูดเยินยอพระองค์ และแปลกใจในคำพูดน่าทึ่งที่ออกมาจากปากพระองค์ พวกเขาถามกันว่า “นี่ลูกโยเซฟไม่ใช่หรือ”

^{๒๓} แล้วพระองค์พูดว่า “พวกคุณจะต้องยกคำสาบานนี้มาอ้างกับเราแน่ ที่ว่า ‘หมอยอแซฟรักชาติตัวเองเสียก่อนเถอะ’ แล้วพวกคุณคงอยากจะพูดว่า ‘ทำเรื่องอัศจรรย์ที่นั่นในบ้านเมืองของเจ้าสิ อย่างที่เราได้ยินว่าเจ้าทำที่เมืองคาเปอร์นาอุม’ ^{๒๔} แต่เราจะบอกให้รู้แน่ๆ ว่า ไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้าคนไหนที่ได้รับการยอมรับในบ้านเมืองของตัวเองหรอก ^{๒๕} ดูอย่างสมัยของเอลียาห์สิ เมื่อเกิดฝนแล้งเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง จนเกิดความอดอยากไปทั่ว มีแม่ ม่ายมากมายในหมู่ชาวอิสราเอล ^{๒๖} แต่พระเจ้าก็ไม่ได้อภัยเอลียาห์ไปหาแม่ม่าย

ชาวอิสราเอลพวกนั้น แต่กลับส่งไปหาแม่ม่ายคนหนึ่งที่ไม่ใช่คนยิวที่เมืองศาราเฟทในเขตแดนไซดอน ^{๒๗} ก็เหมือนกับในสมัยของเอลียาห์ ^{๒๘} ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า มีคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีใครได้รับการชำระให้สะอาดเลย ยกเว้นแต่คนที่เชื่อหาอาเมนเพียงคนเดียว และเขาเป็นคนซีเรียไม่ใช่คนยิว”

^{๒๙} เมื่อทุกคนที่อยู่ในที่ประชุมชาวยิว ได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก ^{๓๐} เขาลุกฮือกันขึ้น บังคับให้พระเยซูออกไปนอกเมืองไปที่หน้าผาบนเขาที่เมืองนั้นตั้งอยู่ หวังจะผลักพระองค์ลงไป ^{๓๑} แต่พระองค์ก็ฝ่าวงล้อมของพวกเขาก็ไปได้

พระเยซูรักษาชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิง

(*มก. ๑:๒๑-๒๘*)

^{๓๑} พระเยซูไปเมืองคาเปอร์นาอุมในแคว้นกาลิลี และพระองค์สั่งสอนประชาชนในวันหยุดทางศาสนา ^{๓๒} พวกเขาต่างก็ทึ่งในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์สอนอย่างคนที่มีสิทธิอำนาจ ^{๓๓} ในที่ประชุมนั้นมีชายคนหนึ่งถูกผีชั่วสิงอยู่ร้องตะโกนว่า ^{๓๔} “อย่ามายุ่งกับเราเยซูชาวนาซาเร็ธ มายุ่งกับพวกเราทำไม จะมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้แน่ๆ ว่าท่านเป็นใคร ท่านเป็นพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” ^{๓๕} พระเยซูจึงตำหนิว่า “หุบปากออกมาซะเดี๋ยวนี้” แล้วผีชั่วก็ทำให้ชายคนนั้นล้มลงต่อหน้าคนทั้งปวง และมันก็ออกจากร่างไป ไม่ได้ทำอันตรายอะไรเขาเลย

^{๓๖} ทุกคนประหลาดใจมาก พูดกันว่า “นี่เป็นคำสอนแบบไหนกัน เขาสั่งผีชั่วด้วยฤทธิ์เดช แล้วมันก็ออกไป” ^{๓๗} แล้วข่าวเกี่ยวกับพระเยซูก็แพร่กระจายออกไปจนทั่วแถบนั้น

พระเยซูรักษาแม่ยายซีโมน

(*มธ. ๘:๑๔-๑๗; มก. ๑:๒๙-๓๔*)

^{๓๘} พระเยซูออกจากที่ประชุมชาวยิวและเข้าไปในบ้านของซีโมน ^{๓๙} แม่ยายของซีโมนกำลังป่วยมีไข้สูงมาก พวกเขาขอร้องให้พระ

* ๑:๑๙ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๖๑:๑-๒; ๕๘:๖

† ๔:๒๗ *เอลีซา* เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่มาแทนเอลียาห์

‡ ๔:๓๘ *ซีโมน* เป็นอีกชื่อหนึ่งของเปโตร

เยซูช่วยรักษานาง ^{๓๙}พระ เยชูจึงมายืนอยู่ข้างนางและสั่งให้ไข่ออกจากตัวนาง นางก็หายไข้ทันที แล้วลุกขึ้นมาดูแลรับ ใช้พระเยซูกับศิษย์ของพระองค์

พระเยซูรักษาคณอื่น ๆ มากมาย

^{๔๐}เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตกดิน มีชาวบ้านจำนวนมากนำคนที่เจ็บ ไข้ ได้ป่วยด้วยโรคต่างๆมาหาพระ เยชู พระองค์วางมือรักษาพวกเขาจนหายหมด ^{๔๑}พวกผี ชั่วก็ออกจากคนเหล่านั้น และร้องว่า “ท่านเป็นพระ บุตรของพระเจ้า” แต่พระองค์ก็ห้ามพวกมันไม่ให้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นพระคริสต

พระเยซูไปเมืองอื่น

(*มก. ๑:๓๕-๓๙*)

^{๔๒}ตอนรุ่ง เข้าพระองค์ไปในที่ที่เรียบสงบ แต่พวกชาวบ้านก็ออกตามหาพระองค์จนพบ และไม่ยอมให้พระองค์ไปจากพวกเขา ^{๔๓}แต่พระองค์พูดว่า “เราจะต้องไปประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าให้กับเมืองอื่นๆด้วย เพราะเราถูกส่งมาให้ทำงานนี้”

^{๔๔}แล้วพระองค์ก็ประกาศสั่ง สอนในที่ประชุมหลายแห่งในแคว้นยูเดีย

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

(*มธ. ๔:๑๘-๒๒; มก. ๑:๑๖-๒๐*)

๕ ^๑วันหนึ่งเมื่อพระ เยชูยืนอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบเยนเนซารท มีคนเป็นจำนวนมากเบียด เสียตพระองค์ เพื่อฟังคำ สอนของพระเจ้า ^๒พระองค์เห็นเรือสองลำที่ชาวประมงจอดทิ้งไว้บนฝั่งเพื่อล้างอวน ^๓พระ เยชูจึงขึ้นไปบนเรือลำหนึ่งที่เป็นของซี โมน และขอให้เขาเอาเรือออกห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ก็นั่งลงสอนคนจากเรือลำนั้น

^๔เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้วก็พูดกับซี โมนว่า “ออกไปที่นั่นลืกลงอวน จะได้หย่อนอวนลงจับปลา”

^๕แต่ซี โมนตอบว่า “อาจารย์ครับ พวกเรตราบตร้าลากอวนกันมาทั้งคืนแล้ว ก็ยังจับไม่ได้อะไรเลย แต่ถ้าอาจารย์บอกให้ทำ ผมก็จะลองใหม่” ^๖เมื่อพวกเขาทำตามที่พระ

เยซูบอก ก็จับปลาได้เยอะมากจนอวนเกือบขาด ^๗พวกเขา ก็เลยต้องส่งสัญญาณเรียกเพื่อนร่วมงานในเรื่องอีกลำหนึ่งให้มาช่วยปรากฏว่าพวกเขาได้ปลามาเต็มสองลำเรือจนเรือเกือบจะจม

^๘เมื่อซี โมนเห็นอย่างนั้นจึงก็มลงกราบที่เข้าของพระ เยชูและพูดว่า “อาจารย์ ไปให้ห่างจากผมเถิด เพราะผมมันคนบาป” ^๙ที่พูดอย่างนั้นเพราะตัวเขาและเพื่อนารู้สึกตกตะลึงที่จับปลาได้มากขนาดนั้น ^{๑๐}ยาก อบและยอห์น ลูกชายของเศเบ ดีที่เป็นเพื่อนร่วม งานกับซี โมนเองก็ตก ตะลึงเหมือนกัน แล้วพระ เยชูก็พูดกับซี โมนว่า “ไม่ต้องกลัวต่อไปนี่คุณจะไปจับคนแทนปลา”

^{๑๑}เมื่อพวกเขาลากเรือมาถึงฝั่ง พวกเขา ก็ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้วติดตามพระเยชูไป

พระเยซูรักษาคณโรคผิวหนังร้ายแรง

(*มธ. ๘:๑-๔; มก. ๑:๔๐-๔๕*)

^{๑๒}เมื่อพระเยชูอยู่ในเมืองๆหนึ่ง มีชายคนหนึ่งที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงทั่วทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระ เยชู ก็มาก้ม กราบอ้อนวอนว่า “นายท่าน ถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

^{๑๓}พระ เยชูจึงยื่นมือออกไปแตะตัวเขาแล้วพูดว่า “เราอยากช่วย หายจากโรคเถิด” เขาก็หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงทันที ^{๑๔}แล้วพระ เยชูสั่งว่า “อย่าไปเล่าให้ใครฟัง แต่ไปให้คนบวชตรวจดู และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ให้คนที่หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงต้องทำเพื่อคนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว”

^{๑๕}ถึงแม้ว่าพระองค์จะสั่งห้ามไม่ให้เขาพูด แต่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็ยิ่งแพร่ กระจายออกไปมากขึ้น ดัง นั้นชาว บ้านมากมายจึงพากันมาฟังพระองค์สั่ง สอน และมารับการรักษาให้หายจากโรคต่างๆ ^{๑๖}แต่บ่อยครั้งที่พระเยชูหลบไปที่สงบเรียบเพื่ออธิษฐาน

พระเยซูรักษาคณง่อย

(*มธ. ๙:๑-๘; มก. ๒:๑-๑๒*)

^{๑๗}อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่พระ เยชูกำลังสอนอยู่ มีพวกฟา ริ สีและพวกครุสอนกฎปฏิบัติที่เดิน ทางมาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และเมืองเยรูซาเล็มนั่ง

อยู่ที่นั่นด้วย และองค์เจ้าชีวิตให้ฤทธิ์อำนาจกับพระเยซูเพื่อจะรักษาโรคได้ ^{๑๘}มีบางคนหามคนเป็นอัมพาตที่นอนอยู่บนเปลมา และพยายามที่จะพาเขาเข้าไปในบ้านเพื่อวางไว้ต่อหน้าพระเยซู ^{๑๙}แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงพากันขึ้นไปบนหลังคาบ้าน รื้อหลังคาออกเป็นช่อง แล้วหย่อนชายที่นอนบนเปลนั้นลงไปกลางฝูงชนตรงหน้าพระเยซู

^{๒๐}เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์ก็พูดว่า “เพื่อนเอ๋ย บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

^{๒๑}พวกเขาครุสอณกฎ ปฏิบัติและพวกฟาริสีก็คิดในใจว่า “คนนี้เป็นใครกัน บังอาจพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ให้ภัยบาปได้”

^{๒๒}แต่พระเยซูรู้ถึงความคิดเหล่านั้น ก็เลยตอบพวกเขาไปว่า “ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น ^{๒๓}ระหว่างพูดว่า ‘บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือพูดว่า ‘ลุกขึ้นเดิน’ อย่างไหนจะง่ายกว่ากัน ^{๒๔}แต่เพื่อจะให้พวกคุณรู้ว่าในโลกนี้บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจที่จะให้ภัยบาปได้” แล้วพระองค์จึงพูดกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “เราขอสั่งคุณให้ลุกขึ้น เก็บเปลแล้วกลับบ้านไปเถอะ”

^{๒๕}ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นทันทีต่อหน้าคนทั้งหมด เขายกเปลที่เขาเคยนอนกลับไปบ้านและสรรเสริญพระเจ้า ^{๒๖}คนทั้งหลายต่างประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้า พวกเขาารู้สึกเกรงกลัวและพากันพูดว่า “วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์จริงๆ”

พระเยซูเรียกเลวี

(มธ. ๙:๙-๑๓; มก. ๒:๑๓-๑๗)

^{๒๗}หลังจากนั้นพระเยซูก็เดินออกไป และพบคนเก็บภาษี ชื่อเลวี นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระเยซูพูดกับเขาว่า “ตามเรามา” ^{๒๘}เลวีจึงทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง และตามพระองค์ไป

^{๒๙}แล้วเลวีก็จัดงานเลี้ยงใหญ่ให้กับพระเยซูที่บ้านของเขา มีพวกคนเก็บภาษีเป็นจำนวนมาก และคนอื่นๆมาร่วมงานด้วย ^{๓๐}พวกฟาริสีและพวกครุสอณกฎ ปฏิบัติบ่นกับลูกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมพวกคุณถึงกินและดื่มกับพวกคนเก็บภาษี และพวกคนบาปแบบนี้”

^{๓๑}พระเยซูก็ตอบกลับไปว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ ^{๓๒}เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับตัวกลับใจ”

พระเยซูตอบคำถามเกี่ยวกับ การอดอาหาร

(มธ. ๙:๑๔-๑๗; มก. ๒:๑๘-๒๒)

^{๓๓}พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า “ลูกศิษย์ของยอห์นถือศีลอด อาหารและอธิษฐานบ่อยๆ ลูกศิษย์ของพวกฟาริสีก็เหมือนกัน แต่ทำไมลูกศิษย์ของอาจารย์ถึงทั้งกินทั้งดื่มอยู่เรื่อย”

^{๓๔}พระเยซูพูดกับเขาเหล่านั้นว่า “เพื่อนเจ้า บ่าวจะอดอาหารตอนที่เลี้ยงฉลองอยู่กับเจ้าบ่าวได้หรือ ^{๓๕}แต่เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้าบ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา ในวันนั้นแหละพวกเขาจะอดอาหาร”

^{๓๖}พระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง “คงไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อใหม่ไปปะรูเสื้อเก่าหรอก เพราะถ้าทำอย่างนั้น เสื้อใหม่ก็จะฉีกขาดและชิ้นผ้าใหม่ก็ไม่เข้ากับเสื้อเก่า ^{๓๗}แล้วคงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่าหรอก ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังนั้นแตก เหล้าก็จะไหลออกมาหมด และถุงหนังก็จะพังไปด้วย ^{๓๘}แต่เหล้าองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ^{๓๙}ไม่มีใครที่ดื่มเหล้าองุ่นเก่าแล้วยังอยากดื่มเหล้าองุ่นใหม่อีก เพราะเขาจะบอก ว่า ‘เหล้าองุ่นเก่าดีกว่า’”

ความคิดขัดแย้งเรื่องวันหยุดทางศาสนา

(มธ. ๑๒:๑-๘; มก. ๒:๒๓-๒๘)

^๑ในวันหยุดทางศาสนาวันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินผ่านทุ่งข้าวสาลี ลูกศิษย์ของพระองค์ได้เด็ดยอดรวงข้าวสาลีมาขยี้เปลือกออกแล้วกินกัน ^๒พวกฟาริสีบางคนจึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงทำผิดกฎของวันหยุดทางศาสนา”

^๓พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่าดาวิดทำอะไรตอนที่เขากับลูกน้องของเขาหิวโหย ^๔เขาเข้าไปในบ้านของพระเจ้า หยิบขนมปังศักดิ์สิทธิ์มากินซึ่งตามกฎหมายแล้วมีแต่พวกนักบวชเท่านั้นที่กินได้”

และยังสั่งให้กับลูกน้องกินด้วย” พระเยซูบอกพวกฟาริสีว่า “บุตรมนุษย์เป็นนายเหนือวันหยุดทางศาสนา”

พระเยซูรักษาชายมือลีบในวันหยุดทางศาสนา

(*มธ. ๑๒:๙-๑๔; มก. ๓:๑-๖*)

๖ ครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา พระเยซูสั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น มือขวาของเขาลีบ ๗ พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีจับตาดูว่า พระเยซูจะรักษาใครหรือเปล่า จะได้มีเรื่องกล่าวหาพระองค์ ๘ แต่พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดกับชายมือลีบว่า “มายืนข้างหน้าสิ” เขาลุกขึ้นทำตาม ๙ พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ขอถามหน่อย ตามกฎแล้วในวันหยุดทางศาสนาควรจะทำดีหรือทำชั่วควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต” ๑๐ พระเยซูมองไปรอบๆพวกเขา แล้วพูดกับชายมือลีบว่า “ยืดมือออกสิ” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ ๑๑ พวกครูสอนกฎปฏิบัติกับพวกฟาริสีโกรธแค้นมาก ก็เลยปรึกษากันว่าจะจัดการกับพระเยซูอย่างไรดี

พระเยซูเลือกศิษย์เอกสิบสองคน

(*มธ. ๑๐:๑-๔; มก. ๓:๑๓-๑๔*)

๑๒ หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน และพระองค์อธิษฐานถึงพระเจ้าตลอดทั้งคืน ๑๓ พอถึงตอนเช้าพระองค์เรียกพวกศิษย์เข้ามาหา และเลือกสิบสองคนออกมาเพื่อตั้งให้เป็นศิษย์เอก ๑๔ มีซีโมน ที่พระองค์เรียกว่า เปโตร อันดรูว์น้องชายเปโตร ยากอบ ยอห์น ฟีลิป บารโธโลไมว ๑๕ มัทธิว โธมัส ยากอบลูกชายของอัลเฟอัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า ๑๖ ยูดาสลูกของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนที่ต่อมาจากยิวหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูสั่งสอนและรักษาโรค

(*มธ. ๔:๒๓-๒๕; ๕:๑-๑๒*)

๑๗ พระเยซูลงมาจากภูเขาไปกับพวกศิษย์เอกเหล่านั้น เมื่อมาถึงที่ราบแห่งหนึ่ง ก็ได้พบกับลูกศิษย์อีกมากมายที่มาจากทั่วแคว้นยูเดีย เมืองเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน ๑๘ พวกเขาเดินทางมาเพื่อฟังพระองค์สอนและเพื่อให้พระองค์รักษาโรคให้ คนที่ทนทุกข์เพราะถูกผีชั่วเข้าสิงก็ได้ รับการ รักษาด้วย ๑๙ ทุกคนพยายามจะแตะ ต้องตัวพระองค์ เพราะฤทธิ์ที่แผ่ออกมาจากพระองค์นั้นรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

เกียรติและความอับอาย

(*มธ. ๕:๑-๑๒*)

๒๐ พระเยซูมองดูพวกลูกศิษย์แล้วก็พูดว่า “พวกคุณคนจนนี่ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคุณ ๒๑ พวกคุณที่อดอยากทิวโหยตอนนี้ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณอิ่มหนาสำราญ พวกคุณที่ร้องไห้เสียใจ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณหัวเราะอย่างมีความสุข ๒๒ ให้ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆเมื่อคนเกลียดคุณ ขี้ปัสคุณ ดูถูกคุณและกล่าวหาว่าคุณเป็นคนเลว เพราะคุณติดตามบุตรมนุษย์ ๒๓ ในวันนั้นขอให้ดีใจและกระโดดโลดเต้นด้วยความสุข เพราะพระเจ้าเก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับพวกคุณแล้วที่สวรรค์ อย่าลืมนะว่า แต่ก่อนบรรพบุรุษของพวกเขาก็ทำแบบนี้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนกัน ๒๔ นำอับอายจริงๆพวกคุณที่ร่ำรวย เพราะพวกคุณได้ รับความ สะดวก สบายจนครบแล้ว ๒๕ นำอับอายจริงๆพวกคุณที่อิ่ม หนา สำราญตอนนี้ เพราะคุณจะอดอยาก นำอับอายจริงๆพวกคุณที่กำลังหัวเราะในตอนนี้ เพราะคุณจะต้องเป็นทุกข์และร้องไห้

^{๒๖}นำอับอายจริงๆพวกคุณที่ทุกคนยกย่อง
เยินยอ

เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาที่เคยยกย่อง
เยินยอพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้าจอมปลอม
*อย่างนั้นมาแล้วเหมือนกัน

รักศัตรูของคุณ

(มธ. ๕:๓๘-๔๘, ๗:๑๒)

^{๒๗}แต่เราจะบอกพวกคุณที่กำลังฟังอยู่
ว่า ให้รักศัตรูและทำดีกับคนที่เกลียดคุณ
^{๒๘}อวยพรให้กับคนที่สาปแช่งคุณ อธิษฐาน
ให้กับคนที่โหดร้ายกับคุณ ^{๒๙}ถ้ามีใครตบ
แก้มคุณข้างหนึ่ง ก็หันอีกข้างหนึ่งให้เขาตบ
ด้วย ถ้ามีใครแย่งเสื้อคลุมของคุณไป ก็ให้
แถมเสื้อตัวข้างในกับเขาไปด้วย ^{๓๐}ถ้ามีใคร
มาขออะไรจากคุณก็ให้เขาไป และถ้ามีใคร
เอาของๆคุณไป ก็อย่าทวงคืน ^{๓๑}ให้ทำกับ
คนอื่นเหมือนกับที่คุณอยากให้คนอื่นทำกับ
คุณ ^{๓๒}ถ้าคุณรักแต่เฉพาะคนที่รักคุณ มี
อะไรพิเศษตรงไหน เพราะคนบาปก็ยิ่งรู้จัก
รักคนที่รักพวกเขาเหมือนกัน ^{๓๓}ถ้าคุณดีกับ
เฉพาะคนที่ดีกับคุณเท่านั้น มีอะไรพิเศษ
ตรงไหน เพราะแม้แต่คนบาปก็ทำอย่างนั้น
เหมือนกัน ^{๓๔}หากคุณให้ยืมเฉพาะคนที่คุณ
หวังจะได้ รับคืนจากเขาเท่านั้น มีอะไรพิเศษ
ตรงไหนหรือ เพราะแม้แต่คนบาปก็ยิ่งให้คน
บาปยืมโดยหวังว่าจะได้คืนทั้งหมดเหมือน
กัน ^{๓๕}พวกคุณต้องรักศัตรูของคุณ ทำดี
กับพวกเขาด้วย และให้พวกเขา ยืมโดยไม่
ต้องหวังว่าจะได้คืน แล้วคุณจะได้ รับรางวัล
มากมาย และเป็นลูกที่แท้จริงของพระเจ้า
สูงสุด เพราะพระเจ้าดีกับคนเนรคุณและคน
ชั่ว ^{๓๖}ขอให้คุณแสดงความเมตตาเหมือนกับ
ที่พระบิดาแสดงความเมตตา

มองดูตัวเอง

(มธ. ๗:๑-๕)

^{๓๗}อย่าตัดสินคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่
ตัดสินคุณ อย่าประณามคนอื่น แล้วพระเจ้า
จะไม่ประณามคุณ ยกโทษให้คนอื่น แล้ว
พระเจ้าจะยกโทษให้คุณ ^{๓๘}ถ้าคุณให้คนอื่น
พระเจ้าก็จะให้กับคุณ พระองค์จะใช้ถ้วยดวง
ที่อัดแน่นจนล้นออกมาเทลงบนตักของคุณ

สรูปแล้วคุณทำกับคนอื่นแบบไหน คุณก็จะ
ได้รับผลแบบนั้น”

^{๓๙}พระองค์ยังเล่าเรื่องเปรียบเทียบ เทียบให้ฟัง
อีกว่า “คนตาบอดจะจูงคนตาบอดได้หรือ ทั้ง
สองคนจะไม่ตกคูหรือ ^{๔๐}ลูกศิษย์จะเหนือ
ครูหรือ แต่เมื่อเขาได้ รับการอบรมครบถ้วน
แล้ว เขาก็จะเป็นเหมือนกับครู

^{๔๑}ทำไมคุณถึงเห็นซี่ผงในตาของพี่ น้อง
คุณ แต่กลับมองไม่เห็นไม้ซุงที่งอกในตา
ของตัวเอง ^{๔๒}แล้วคุณพูดกับพี่ น้องออก
มาได้ยังไงว่า ‘ผู้ดีวผมจะเชี่ยซี่ผงในตาให้
นะ’ ทั้งๆที่ซุงที่งอกในตาตัว เองก็ยังมีมอง
ไม่เห็น ไม้หนั้นชื่อ ใจคด เอาที่งอกซุงออกจาก
ตาของตัวเอง ก่อน แล้วจะได้มองเห็นซัดๆ
ตอนเชี่ยซี่ผงออกจากตาของพี่น้อง

ผลไม้สองชนิด

(มธ. ๗:๑๗-๒๐; ๑๒:๓๔-๓๕)

^{๔๓}ต้นไม้ดีที่จะออกผลแล้วๆไม่ได้ และ
ต้นไม้เลวก็ออกผลดีๆไม่ได้เหมือนกัน
^{๔๔}อยากรู้ว่าต้นอะไรก็ให้ดูที่ผลของมัน คุณ
คงจะไม่ไปหาลูกมะเดื่อจากพุ่ม ไม้หนาม
หรือลูกองุ่นจากกอหนามแน่ ^{๔๕}คนดีก็จะทำ
ดีเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งที่ดีๆ คนชั่วก็จะ
ทำชั่วเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งชั่วๆ ใจเต็ม
ไปด้วยอะไรปากก็จะพูดสิ่งนั้น

คนสองประเภท

(มธ. ๗:๒๔-๒๗)

^{๔๖}ในเมื่อคุณไม่ทำตามที่เราบอก จะมา
เรียกเราว่า องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต ทำไม่
^{๔๗}เราจะบอกให้รู้ว่าคนที่มาหาเราและทำ
ตามคำ สอนของเรานั้น ^{๔๘}ก็เปรียบเหมือน
คนสร้างบ้าน ที่ขุดดินลงไปลึก แล่แวง
รากฐานไว้บนหิน เมื่อนำท่วม กระแสน้ำไหล
เชี่ยวมาพัดบ้าน บ้านก็ไม่สั่น คลอน เพราะ
สร้างไว้อย่างมั่นคง ^{๔๙}แต่คนที่ได้ฟัง แล้วไม่
ทำตาม ก็เปรียบเหมือนกับคนที่สร้างบ้าน
ไว้บนดิน ไม่มีรากฐาน เมื่อกกระแสน้ำไหล
เชี่ยวมาพัดบ้าน บ้านก็พังราบคาบ เสียหาย
ยับเยินทันที”

^{๖:๒๖} พวกผู้พุดแทนพระเจ้าจอมปลอม คือคนที่บอกว่าเขาพุดเพื่อพระเจ้า แต่จริงๆแล้ว
ไม่ได้พุดความจริงของพระเจ้า

พระเยซูรักษาทาสคนหนึ่ง

(มธ. ๙:๕-๑๓; ยน. ๘:๔๓-๕๔)

๗ ^๑พอพระ เยซูสอนชาวบ้านที่มาฟังเสร็จแล้ว พระองค์ก็เข้าไปยังเมืองคาเปอรนาอุม ^๒มีทาสของนาย ร้อยทหารโรมันคนหนึ่งป่วยหนักใกล้จะตาย นายร้อยคนนี้รักทาสของเขามาก ^๓เมื่อเขาได้ยินเรื่องของพระ เยซู เขาก็ส่งพวกผู้นำอาสุโสชาว ยิวไปขอรับรองพระองค์ ให้มาช่วยรักษาทาสของเขา ^๔เมื่อพวกผู้นำอาสุโสมาพบพระ เยซูแล้ว ก็ขอรับรองอ้อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์ ช่วยนาย ร้อยคน นี้ด้วยเถิด เขาเป็นคนดีมาก ^๕เขารักคนของเราและสร้างที่ ประชุมให้กับพวกเราด้วย”

^๖พระ เยซูจึงไปกับพวกเขา และเมื่อใกล้จะถึงบ้านเขา นายร้อยก็ส่งพวกเพื่อนให้มาบอกกับพระ เยซูว่า “อาจารย์ครับ อย่าต้องลำบากเลยครับ เพราะผมไม่ตีพอที่จะให้ท่านเข้าไปในบ้านของผม ^๗ตัวผมเองจึงไม่กล้าที่จะมาพบอาจารย์ ขอแค่อาจารย์ส่งท่านนทาสของผมนั้นก็จะหายดี ^๘ที่ผมรู้จักเพราะผมเป็นทหาร มีทั้งหัวหน้าที่สั่งผม และมีลูกน้องที่ต้องเชื่อฟังคำสั่งผมด้วย เมื่อผมสั่งให้ ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา แล้วถ้าสั่งให้ทาสของผม ‘ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

^๙เมื่อพระ เยซูได้ยินแบบนี้ พระองค์ก็แปลก ใจมาก จึงหันไปพูดกับชาวบ้านที่ติดตามพระองค์มาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ยังไม่เคยพบใครที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ขนาด นี้มาก่อนแม้แต่ในอิสราเอลเองก็ตาม”

^{๑๐}เมื่อพวกเพื่อนของนาย ร้อยกลับไปถึงบ้าน ก็พบว่าทาสคนนั้นหายดีแล้ว

พระเยซูทำให้ชายหนุ่มคืนชีพ

^{๑๑}ต่อ มาพระ เยซูกับพวกศิษย์ไปเมืองนาอิน และมีชาวบ้านมากมายติดตามไป ^{๑๒}เมื่อพระองค์เดินมาถึงประตูเมือง ก็สวนกับขบวนแห่ศพของคนๆหนึ่ง เขาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของหญิง ม่ายคนหนึ่ง มีชาวบ้านเป็นจำนวนมากเดินมากับขบวนพร้อมกับหญิง ม่ายคนนั้น ^{๑๓}เมื่อพระ เยซูเห็นนาง

ก็รู้สึกสงสาร และพูดว่า “อย่าร้องไห้เลย” ^{๑๔}แล้วพระองค์เดินเข้าไปแตะโลงศพ พวกคนที่ห้ามโลงก็หยุด แล้วพระองค์พูดว่า “พ่อหนุ่ม เราส่งให้ลุกขึ้นมา” ^{๑๕}คนตายก็ลุกขึ้นมาและเริ่มพูด พระเยซูจึงมอบชายคนนั้นให้กับแม่ของเขา

^{๑๖}ชาว บ้านต่างเกิดความ เกรงกลัวและสรรเสริญพระเจ้าว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดในหมู่พวกเราแล้ว” และพูดว่า “พระเจ้ามาช่วยเหลือคนของพระองค์แล้ว”

^{๑๗}แล้วชื่อเสียงของพระ เยซู ก็รัลือไปทั่วแคว้นยูเดียและบริเวณรอบๆนั้น

ยอห์นเกิดสงสัย

(มธ. ๑๑:๒-๑๙)

^{๑๘}มีศิษย์คนหนึ่งของยอห์นคนทำพิธี จุ่มน้ำเล่าเรื่อง นี้ให้ยอห์นฟัง ยอห์นจึงส่งศิษย์สองคนของเขา ^{๑๙}ให้ไปถามองค์เจ้าชีวิตว่า “ท่านคือคนๆนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง”

^{๒๐}ศิษย์สองคนนั้นไปพบพระ เยซู และพูดว่า “ยอห์นผู้ทำพิธี จุ่ม น้ำส่งพวกเรามาถามท่านว่า ‘ท่านคือคนๆนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง’”

^{๒๑}ในเวลานั้นพระ เยซูได้รักษาคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆให้หาย ขบไล่ผี ชั่ว และช่วยให้คนตาบอดหลายคนมองเห็น ^{๒๒}พระ เยซูบอกกับสองคนนั้นว่า “ไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่你们ได้เห็นและได้ยิน ว่าคนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนเป็นโรคผิวหนัง ร้าย แรงก็หาย คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายกลับฟื้นคืนชีพ และคนจนก็ได้ยินเรื่องข่าวดี ^{๒๓}คนที่ไม่ฟังเรา เพราะสิ่งที่เราทำ ก็เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

^{๒๔}พอศิษย์ทั้งสองของยอห์นกลับไปแล้ว พระ เยซูก็พูดถึงยอห์นให้ชาว บ้านฟังว่า “พวกคุณออกไปดูอะไรในทะเลบ้างแล้ว ไปดูต้นอ้อ ลู่ตามลมหรือ ^{๒๕}ไม่ใช่แน่แล้วคุณออกไปดูอะไรละ ไปดูคนใส่เสื้อผ้าสวยหุรรูราคาแพงหรือ ไม่ใช่หรือ เพราะคนที่ใส่เสื้อผ้าสวยหุรรูราคาแพงนั้นอยู่ในวัง ^{๒๖}ถ้าอย่างนั้นแล้วคุณออกไปดูอะไรละ ออก

*๗:๒๔ **ต้นอ้อ** พระเยซูหมายความว่ายอห์นไม่ได้อ่อนแอเหมือนกับต้นอ้อที่ไหวเอนไปตามลม

ไปดูผู้พูด แทน พระเจ้าหรือ ใช่แล้ว เราขอ
บอกให้รู้ว่าเป็นยิ่งกว่าผู้พูด แทน พระเจ้า
เสียอีก ^{๒๗} เพราะเขาเป็นคนที่พระ คัมภีร์
เขียนถึงว่า

‘ดูสิ เราจะส่งผู้ส่ง ชาวของเรา นำหน้าท่านไป
ก่อน

เขาจะไปเตรียมหนทางให้กับท่าน’ *

^{๒๘} เราจะบอกให้รู้ว่ายอห์นนั้นยิ่งใหญ่กว่า
ทุกๆคนที่เกิดมาจากผู้หญิง แต่คนที่สำคัญ
น้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า ก็ยิ่งยิ่ง
ใหญ่กว่ายอห์นอีก”

^{๒๙} ทุกคนที่ได้ยินพระ เยชูพูด รวม ทั้งคน
เก็บภาษีก็เชื่อว่าทางของพระเจ้านั้นถูกต้อง
เพราะพวกเขาเคยให้ยอห์นทำพิธี จุ่ม นำให้

^{๓๐} แต่พวกฟาริสีและพวกครุสสอนกฎ ปฏิบัติ
ไม่ยอมรับทางที่พระเจ้านำมาสำหรับพวกเขา
เพราะพวกนี้ไม่ได้ให้ยอห์นทำพิธีจุ่มนำให้

^{๓๑} พระเยชูพูดต่อ ว่า “เราจะเปรียบเทียบ
คนในสมัย นี้กับอะไรดี ^{๓๒} พวกเขาเป็น
เหมือนเด็ก ๆ ที่นั่งอยู่ที่ตลาด ร้องตะโกนใส่
กันว่า

‘พวกเราเป่าปี่ให้ฟัง

แต่พวกเธอก็ไม่ยอมเต้นตาม

พวกเราร้องเพลงเศร้า

แต่พวกเธอก็ไม่ยอมร้องไห้’

^{๓๓} เมื่อยอห์นคนทำพิธีจุ่มนำมา เขาไม่ได้กิน
ขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น พวกคุณก็ว่า ‘เขา
มีผีชั่วสิงอยู่’ ^{๓๔} แต่พอบุตรมนุษย์มา ทั้งกิน
และดื่ม พวกคุณก็ทว่า ‘ดูไอ้หมอนั่นสิ ทั้ง
ตะกละและขี้เมา แถมยังเป็นเพื่อนกับคน
เก็บภาษีและคนบาปอีกด้วย’ ^{๓๕} แต่อย่างไร
ก็ตามสติปัญญาอันถูกหรือผิด ก็ดูได้จากผล
ทั้งหลายของมัน”

ฟาริสีคนหนึ่งชื่อซีโมน

^{๓๖} มีฟาริสีคนหนึ่งเชิญพระ เยชูมากิน
อาหารกับเขา พระองค์ก็เลยมาที่บ้านของ
เขาและนั่งเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหาร ^{๓๗} มีผู้
หญิงคนหนึ่งที่เป็นที่รู้จักไปทั่วในเมืองนั้นว่า
เป็นคนบาป นางได้ยื่นว่าพระ เยชูกำลังกิน
อาหารอยู่ที่บ้านของฟาริสีคนนั้น นางก็ถือ
นำหอมในขวดสวย หრุมาด้วย ^{๓๘} นางเข้าไป

ยืนอยู่ข้าง หลังใกล้เท้าของพระ เยชู แล้ว
ร้องไห้จนเท้าของพระองค์เปียกชุ่มไปด้วย
น้ำตา แล้วเอาผมของนางเช็ด และก้มลงจูบ
เท้าของพระองค์ พร้อมทั้งเทน้ำหอมลงบน
เท้าทั้งสองข้างของพระองค์ ^{๓๙} เมื่อฟาริสีคน
ที่เชิญพระ เยชูเห็นก็คิดในใจว่า “ถ้าชายคน
นี้เป็นผู้พูด แทน พระเจ้าจริง เขาจะต้องรู้ว่า
หญิงที่แตะต้องตัวเขาเป็นใคร และเป็น
หญิงประเภทไหน เขาจะต้องรู้ว่านางเป็นคน
บาป”

^{๔๐} พระเยชูพูดว่า “ซีโมน เราจะบอกอะไร
ให้ณะ”

และซี โมนก็ตอบว่า “ว่ามาเลยครับ
อาจารย์”

^{๔๑} พระ เยชูพูดว่า “มีคนปล่อยเงินกู้คน
หนึ่ง มีลูกหนี้อยู่สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้
ห้า ร้อยเหรียญเงิน † และอีกคนหนึ่งเป็นหนี้
อยู่ห้าสิบบเหรียญเงิน ^{๔๒} แต่ทั้งสองไม่มีเงินใช้
หนี้ เจ้าหนี้ก็เลยยกหนี้ให้ทั้งสองคน คุณคิด
ว่าคนไหนจะรักเจ้าหนี้คนนั้นมากกว่ากัน”

^{๔๓} ซี โมนตอบว่า “คนแรกที่มีหนี้มากกว่า
ครับ”

พระองค์ก็ตอบว่า “ถูกต้อง”

^{๔๔} แล้วพระ เยชูหันไปมองหญิงคนนั้น
และพูดกับซีโมนว่า “เห็นหญิงคนนี้ไหม เรา
มาบ้านคุณ คุณก็ไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าเรา
แต่เธอกลับใช้น้ำตาล้างเท้าเรา และเอาผม
ของเธอเช็ดจนแห้ง ^{๔๕} คุณไม่ได้จูบต้อนรับ
เรา แต่เธอไม่ได้หยุดจูบเท้าเราเลยตั้งแต่เข้า
มา ^{๔๖} คุณไม่ได้เอาน้ำมันใส่หัวของเรา แต่
เธอเอาน้ำหอมเทใส่เท้าของเรา ^{๔๗} เราจะ
บอกให้รู้ ว่า ที่เธอแสดงความรักมากขนาด
นี้ ก็เพราะเธอได้ รับการยกโทษจากบาป
มากมายนั่นเอง ส่วนคนอื่นที่ได้ รับการ ยก
โทษน้อย ก็มีความรักน้อย”

^{๔๘} พระ เยชูพูดกับนางว่า “บาปของคุณ
ได้ รับการ ยกโทษแล้ว” คนที่หนึ่งดื่มกินกับ
พระองค์ก็พูดกับนางว่า

^{๔๙} “คน นี้คิดว่าเขาเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยว
ยกโทษบาปให้ใครต่อใคร”

^{๕๐} พระเยชูพูดกับหญิงคนนั้นว่า “ความเชื่อ
ของคุณทำให้คุณรอดแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

* ๗:๒๗ อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ ๓:๑

† ๗:๕๑ เหรียญเงิน อาจเป็นเงินเหรียญของกรีก หนึ่งเหรียญสามารถเป็นค่าแรงงานคนงาน
ต่อหนึ่งวัน

กลุ่มที่ไปกับพระเยซู

๑ ต่อ มาพระ เยซูเดิน ทางไปตามเมือง และหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวดี เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า พวกศิษย์เอก ทั้งสิบ สองคนก็อยู่กับพระองค์ด้วย ๒ แล้ว ยังมีพวกผู้ หญิงบาง คนติดตามมาด้วย ที่ พระองค์เคยขับผีชั่วและรักษาโรคต่างๆให้ คือ มารีย์ชาวมัก ดา ลาที่พระ เยซูเคยขับผี ชั่วทั้งเจ็ดออกให้ ๓ นางโย อันนาเมียของ กุซาผู้ จัดการทรัพย์สินส่วนตัวของกษัตริย์เฮ โรด และนางสุ สัน นากับผู้ หญิงคนอื่นๆที่ใช้ ทรัพย์สินส่วนตัวของพวกนางเองคอยช่วย เหลือพระ เยซูกับพวกศิษย์เอกของพระองค์ นั้น

เรื่องขานาหว่านเมล็ดพืช

(มธ. ๑๓:๑-๑๗; มก. ๔:๑-๑๒)

๔ มีชาวบ้านมากมายจากเมืองต่างๆมาหา พระ เยซู พระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ พวกเขาฟังว่า

๕ “มีขานาคณหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด พืช ขณะที่หว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตาม ถนนหนทาง ถูกเหยียบย่ำ และถูกนกมาจิก กิน ๖ บางเมล็ดก็ตกลงในดินที่ชั้นล่างเป็น หิน หลังจากทิ้งอกแล้วก็เหี่ยวแห้งไป เพราะ รากดินจึงขาดความ ชุ่ม ชื่น ๗ บางเมล็ดก็ตก อยู่ในพงหนาม เมื่อกิ่งขึ้นมาก็ถูกพงหนาม ปกคลุมจนทำให้ไม่เจริญเติบโต ๘ บางเมล็ด ตกในที่ดินดี เมื่อกิ่งขึ้นมาก็เกิดผลเป็นร้อย เท่าของที่หว่านไว้” เมื่อพระองค์เล่าเสร็จ แล้ว ก็พูดว่า “ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

๙ พวกศิษย์ถามพระองค์ว่า “เรื่องที่เล่าให้ ฟังนี้ หมายถึงอะไรครับ”

๑๐ พระองค์ตอบว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่เราจะบอกให้รู้ถึงเรื่องความ ลับของ อาณาจักรของพระเจ้า แต่สำหรับคนอื่น เรา จะพูดเป็นเรื่องเปรียบเทียบให้ฟัง เพื่อว่า ‘แม้พวกเขาจะมองดู ก็จะไม่เห็น แม้พวกเขาได้ยิน ก็จะไม่ได้เข้าใจ’” *

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มธ. ๑๓:๑๘-๒๓; มก. ๔:๑๓-๒๐)

๑๑ นี่คือการ ความหมายของเรื่องเปรียบเทียบ นั้น “เมล็ดพืชที่คือถ้อยคำของพระเจ้า ๑๒ เมล็ด พืชที่ตกตามถนน หนทางก็คือ คน ที่ได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า แต่ถูกมาร ร้าย มาแย่งเอาถ้อยคำนั้นไปจากใจของเขา ทำให้เขาไม่เชื่อ ก็เลยไม่รอด ๑๓ เมล็ด พืชที่ ตกในดินที่ชั้น ล่างเป็นหินก็คือ คนที่ได้อิน ถ้อยคำ และรับไว้ทันทีด้วยความดีใจแต่มี รากที่ไม่ลึก จึงเหมือนคนที่เชื่อประเดี๋ยว เดียว เมื่อเกิดความทุกข์ ยากในชีวิตก็เลิก เชื่อ ๑๔ เมล็ดพืชที่ตกอยู่กลางพงหนาม ก็คือ คนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้าและรับไว้ แต่ เพราะความกังวล ใจ หรือการเห็นแก่ความ ร่ำรวย หรือความสนุกสนานในชีวิต ทำให้ไม่ เกิดผล ๑๕ เมล็ดพืชที่ตกในดินดี ก็คือคนที่มีจิตใจดีและซื่อสัตย์ เมื่อได้ยินถ้อยคำของ พระเจ้า ก็เก็บรักษาไว้ และเกิดผลมากด้วยความมานะอดทน”

จุดตะเกียงซ่อนไว้ใต้ถัง

(มก. ๔:๒๑-๒๕)

๑๖ “คงไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาถังมา ครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียงหรือก ำ แต่เขา จะวางไว้บนเชิง ตะเกียง จะได้ส่องสว่างให้ กับคนที่เข้ามาในบ้าน ๑๗ ทุกอย่างที่ซ่อนไว้ เดียวนี้ ก็จะถูกค้นพบ ทุกอย่างที่เปิดเผย ๑๘ ถ้าอย่างนั้น ระวังให้คิดว่าคุณจะเป็นผู้ฟังแบบไหน คนที่ เข้าใจดีอยู่แล้ว ก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วน คนที่ไม่เข้าใจแล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้แต่ เรื่องที่เขาคิดว่าเข้าใจก็จะหายไปด้วย”

ครอบครัวที่แท้จริงของพระ เยซูคือคนที่ติดตามพระองค์

(มธ. ๑๒:๔๖-๕๐; มก. ๓:๓๑-๓๕)

๑๙ เมื่อแม่กับน้องๆของพระ เยชูมาหา ก็ เข้าไปไม่ถึงพระองค์เพราะคนแน่นมาก ๒๐ มี

* ๘:๑๐ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๖:๘

† ๘:๑๔ ไม่เกิดผล หมายถึงไม่ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คนของพระองค์ทำ

คนมาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ แม่กับพวกน้องๆของอาจารย์ มาเฝ้าหรือพบอาจารย์อยู่ด้านนอกครับ”

๒๑ พระองค์ตอบไปว่า “แม่และน้องๆของเรา ก็คือคนเหล่านั้นที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้าแล้วทำตาม”

พระเยซูห้ามลมและคลื่น

(*มธ. ๘:๒๓-๒๗; มก. ๔:๓๕-๔๑*)

๒๒ วันหนึ่งที่ทะเลสาบพระเยซูลงเรือพร้อมกับพวกศิษย์ พระองค์ออกปากชวนว่า “พวกเราเข้าไปฝั่งโน้นกันเถอะ” พวกเขาจึงออกเรือ ๒๓ ขณะที่เรือแล่นไปพระเยซูก็นอนหลับ เกิดพายุใหญ่ขึ้นกลางทะเลสาบนำซัดเข้าเรือจนเกือบจะจมอยู่แล้ว ทุกคนตกอยู่ในอันตราย ๒๔ พวกเขาจึงพากันไปปลุกพระเยซู ตะโกนว่า “อาจารย์ อาจารย์ พวกเรากำลังจะจมอยู่แล้ว” พระองค์ก็ตื่นขึ้นมา และสั่งลมและคลื่นให้สงบ พายุก็หยุดทุกอย่างสงบนิ่ง ๒๕ แล้วพระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกคุณหายไปไหนหมด”

พวกเขา ก็เกรงกลัวและประหลาดใจ เขาพูดกันว่า “คนนี้เป็นใครกัน แม่แต่ลมและคลื่นก็ยั้งสั่งได้ และพวกมันก็เชื่อฟังด้วย”

ชายที่ถูกผีชั่วสิง

(*มธ. ๘:๒๘-๓๔; มก. ๕:๑-๒๐*)

๒๖ พวกเขาแล่นเรือข้ามมาอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบกาลิลีถึงเขตแดนของชาวเกรธา ๒๗ เมื่อพระเยซูขึ้นมานบนฝั่ง ก็เจอชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองนั้น เขาถูกผีชั่วสิงอยู่ เขาแก้ผ้าและไม่ได้อยู่บ้านมานานแล้ว แต่อยู่ตามคู่มองค์ฝั่งศพ ๒๘ เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็ล้มลงต่อ หน้าพระองค์และร้อง ตะโกนสุดเสียงว่า “เยซู บุตรของพระเจ้าสูงสุด มาอยู่กับข้าทำไม ขอร้องเถอะอย่าได้ทรมาณข้าเลย” ๒๙ ที่มันพูดอย่างนี้ ก็เพราะพระเยซูสั่งให้มันออกจากร่างของชายคนนั้น มันชอบเข้าสิงชายคนนั้นอยู่เรื่อย ขนาดเอาโซ่ล่ามมือและ

เท้าทั้งสองข้างและคุม ชังเอาไว้ เขาก็ยังทำลายโซ่ตรวนเหล่านั้นได้ และผีชั่วก็บังคับให้ชายคนนั้นเข้าไปในที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้ง

๓๐ พระเยซูถามมันว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง” *ที่มันตอบอย่างนี้ ก็เพราะมีพวกมันหลายตนสิงอยู่ในชายคนนั้น

๓๑ พวกมันต่างก็อ่อนน้อมพระเยซูไม่ให้ส่งพวกมันไปลงนรกอเวจี †๓๒ มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยให้หากินอยู่ตามไหล่เขาแถวนั้น พวกผีชั่วจึงขอร้องพระเยซู ให้พวกมันเข้าไปสิงอยู่ในหมูฝูงนั้นแทน พระเยซูก็ยอม ๓๓ พวกมันจึงพากันออกจากร่างชายคนนั้น และเข้าไปสิงหมูฝูงนั้นแทน หมูทั้งฝูงก็พากันวิ่งกรูกันจากไหล่เขาสูงชันลงสู่ทะเลสาบจมน้ำตายหมด

๓๔ เมื่อคนเลี้ยงหมูเห็นอย่างนั้น ก็พากันวิ่งไปและเล่าเรื่อง นี้ไปทั่วทั้งในเมืองและในชนบท ๓๕ ชาวบ้านก็พากันออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขามาหาพระเยซู และได้พบกับชายคนที่ผีชั่วออกไปจากเขาแล้ว นั่งอยู่ที่เท้าของพระเยซู สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยและสงบ สติดี พวกเขา ก็กลัวมาก ๓๖ ส่วนคนที่เห็นเหตุการณ์ก็เล่าว่าชายที่ถูกผีสิงคนนั้นหายไต่ยั้งไถ่ ๓๗ ทุกคนที่อยู่แถวนั้นขอร้องให้พระเยซูไปจากเขตแดนของพวกเขา เพราะพวกเขากลัวกันมาก พระเยซูก็เลยลงเรือจากไป ๓๘ ชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิงขอลตามพระองค์ไปด้วย แต่พระองค์ส่งเขากลับบอก ว่า ๓๙ “กลับบ้านไปเถอะ แล้วไปเล่าให้ทุกคนฟังว่าพระเจ้าได้ทำอะไรให้กับคุณบ้าง” ชายคนนั้นก็กลับไป และเล่าเรื่องทุกอย่างที่พระเยซูทำให้กับเขาไปทั่วทั้งเมือง

พระเยซูทำให้เด็กผู้หญิงฟื้นและรักษาผู้หญิงที่ตกเลือด

(*มธ. ๙:๑๘-๒๖; มก. ๕:๒๑-๔๓*)

๔๐ เมื่อพระเยซูกลับมาถึงกาลิลี ลี มีชาวบ้านมาคอยต้อนรับพระองค์อยู่ที่นั่น ๔๑ ชายคนหนึ่งชื่อโยธัส เป็นหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิว เขาได้มาก้มกราบแทบเท้าพระเยซู อ่อนน้อมพระองค์ให้ไปบ้านของเขา

* ๘:๒๖ *เกรธา* มัทธิว ๘:๒๘ เขียนว่า กาดารา

† ๘:๓๐ *กอง* หนึ่งในกองของทหารโรมันในสมัยโบราณมีทหารประมาณสามพันถึงหกพันคน

‡ ๘:๓๑ *นรกอเวจี* เป็นเหวหรือหลุมที่ลึกไม่มีจุดสิ้นสุด เป็นที่ขังวิญญาณชั่ว

๔๒ เพราะลูกสาวคนเดียวของเธอ ที่มีอายุเพียงสิบ สองปีกำลังจะตาย ในระหว่างทางที่พระ เยชูไปนั้น ก็มีชาว บ้านเบียด เสียตพระองค์รอด่าน ๔๓ ในกลุ่มคนนี้มีผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ทนทุกข์ ทรมานมากเพราะตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว นางเสียเงินเสียทอง กับการรักษาจนหมด เนื้อหมดตัว แต่ก็ยังไม่หาย ๔๔ นางจึงเข้ามาทางข้าง หลังพระองค์ และแตะที่ชายเสื้อคลุมพระองค์ เลือดที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที ๔๕ พระเยซูถามขึ้นว่า “ใครแตะตัวเรา” พวกเขาต่างปฏิเสธ เปโตรพูดว่า “อาจารย์ครับ มีคนเบียด เสียตพระองค์แน่นไปหมด”

๔๖ แต่พระองค์ก็พูดว่า “มีคนเดียวคนเดียว แน่ เพราะเรารู้สึกว่ามีพลังแผ่ ชำนออกจากตัว” ๔๗ เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่า นางหลบไม่พ้นแล้ว ก็ออกมาทัก กราบลงต่อ หน้าพระเยชู ด้วยความ กลัวจนตัวสั่นต่อ หน้าคนทั้งหลาย นางอธิบายว่า ทำไมนางถึงไปแตะต้องตัวพระองค์ ซึ่งทำให้นางหายจากโรคทันที ๔๘ แล้วพระ เยชูก็พูดกับหญิงคนนั้นว่า “ลูกเอ๋ย ความ เชื่อของคุณ ได้ทำให้คุณหายแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

๔๙ ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่นั้นมีคนจากบ้านของโย ธิสมบอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์อีกต่อไปแล้ว”

๕๐ แต่พระเยชูได้ยินเรื่องนี้ ก็เลยพูดกับโย ธิสว่า “ไม่ต้องกลัว ขอให้เชื่อเท่านั้น แล้วลูกสาวของคุณจะหาย”

๕๑ เมื่อพระ เยชูไปถึงบ้านโย ธิส พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปกับพระองค์เลย นอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบ และพ่อ แม่ของเด็กเท่านั้น ๕๒ คนทั้ง หลายต่างพากันร้องให้คร่ำครวญให้กับเด็กสาว พระ เยชูพูดว่า “หยุดร้องให้ได้แล้ว เด็กคนนี้นยังไม่ตาย แค่นอนหลับเท่านั้น”

๕๓ พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กคนนั้นตายแล้วจริงๆ ๕๔ ฝ่ายพระ เยชู

ก็จับมือเด็กและเรียกเธอว่า “หนูน้อยเจ้า ลูกขึ้นเถิด” ๕๕ แล้ววิญญาณของเธอก็กลับเข้าสู่ร่างอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นมาทันที พระเยชูจึงบอกพวกเขาให้เอาอาหารมาให้เธอกิน ๕๖ พ่อ แม่ของเธอต่างก็ประหลาดใจมาก แต่พระองค์สั่งห้ามไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง

พระเยซูส่งศิษย์เอกสิบสองคนออกไป

(มธ. ๑๐:๕-๑๕; มก. ๖:๗-๑๓)

๑ พระ เยชูเรียกศิษย์เอกทั้งสิบ สองคนมา แล้วพระองค์ก็ให้พวกเขาสิทธิและสิทธิอำนาจเหนือผีชั่วทั้งหมด และรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ ๒ แล้วพระองค์ก็ส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และให้รักษาคนเจ็บ ป่วย ๓ พระองค์สั่งว่า “ไม่ต้องเอาอะไรติดตัวไปเลย ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้า ถุงย่าม อาหาร เงินหรือเสื้อผ้าสำรอง ๔ เมื่อเข้าไปอยู่ในบ้านหลังไหนแล้ว ก็ให้อยู่นั้นตลอดจนกว่าจะออกจากเมืองนั้นไป ๕ ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับ ก็ให้ออกจากเมืองนั้นไป แล้วสะบัดฝุ่นออกจากเท้า ด้วย เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา”

๖ พวกเขาก็ได้ไปประกาศข่าวดี นี้ ทั่วทุกหมู่บ้านและรักษาคนเจ็บป่วยด้วย

เฮโรดสับสนเรื่องพระเยชู

(มธ. ๑๔:๑-๑๒; มก. ๖:๑๔-๒๙)

๗ เมื่อเฮโรด ผู้ปกครองแคว้นกาลิลี ได้ยินเรื่องต่างๆที่เกิดขึ้นนี้ ก็มีนงสงสัย เพราะมีคนบอกเขาว่าพระ เยชู “เป็นยอห์นที่ฟื้นขึ้นจากความตาย” ๘ บางคนก็บอกว่า “เป็นเอลียาห์ที่มาปรากฏให้เห็น” แล้วบาง คนก็บอกว่า “เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งจากสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่” ๙ แต่เฮโรดพูดว่า “เราตัดหัวยอห์นไปแล้ว แล้วคนนี่ที่เราได้ยินคนพูดถึง เป็นใครกันแน่” พระองค์ก็เลยอยากจะเจอพระเยชู

* ๘:๕ **สะบัดฝุ่นออกจากเท้า** หมายถึงพวกศิษย์ของพระเยชูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน

(*มธ. ๑๔:๑๓-๒๑; มก. ๖:๓๐-๔๔; ยน. ๖:๑-๑๔*)

๑๐ เมื่อพวกศิษย์แยกกลับากัน ก็เล่าเรื่องทุกอย่างที่พวกเขาได้ทำและสอน ให้กับพระเยซูฟัง แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาปลีกตัวออกไปที่เมืองเบธไซดา ๑๑ เมื่อพวกชาวบ้านรู้เข้า ก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ต้อนรับพวกเขา พร้อมกับเล่าเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าให้ฟัง และยังได้รักษาคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วย

๑๒ พอดตกเย็น ศิษย์ เอกทั้งสิบ สองคนพากันมาหาพระเยซู พูดว่า “ส่งชาวบ้านพวกนี้กลับไปที่เถอะ พวกเขาจะได้ไปหาอาหารกิน และหาที่พักตามหมู่บ้านหรือไร่นาใกล้ๆ นี้ในคืนนี้ เพราะที่นี้เปลี่ยวมาก”

๑๓ แต่พระเยซูกลับบอกว่า “พวกคุณหาอะไรมาเลี้ยงพวกเขาสิ”

พวกศิษย์ตอบว่า “พวกเรามีแค่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น ถ้าจะให้ให้อาหารพอก็ต้องไปซื้อมาเลี้ยงพวกเขาทุกคน” ๑๔ ขณะนั้นมีผู้ชายอยู่ประมาณห้า พันคน แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้านั้นไปบอกให้พวกเขาเน่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละประมาณห้าสิบคน”

๑๕ พวกเขา ก็ไปทำตาม ทุกคนนั่งลงเป็นกลุ่มๆ ๑๖ พระเยซูหยิบขนมปังห้าก้อน และปลาสองตัวขึ้นมา พร้อมแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหาร แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ เพื่อเอาไปแบ่งให้กับทุกคน ๑๗ พวกชาวบ้านต่างกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ก็เก็บเศษอาหารที่เหลือกินได้อีกสิบสองเซ่งเต็มๆ

พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(*มธ. ๑๖:๑๓-๑๙; มก. ๘:๒๗-๒๙*)

๑๘ เมื่อพระเยซูอธิษฐานอยู่คนเดียว พวกศิษย์ก็พากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงถามว่า “ชาวบ้านพูดว่าเราเป็นใคร”

๑๙ พวกเขาตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์ แต่

บางคนว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง ในสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่”

๒๐ พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “แล้วพวกคุณล่ะว่าเราเป็นใคร” เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

๒๑ พระเยซูเตือนพวกเขาว่าอย่าบอกให้ใครรู้

พระเยซูบอกว่าพระองค์จะต้องตาย

(*มธ. ๑๖:๒๑-๒๘; มก. ๘:๓๑-๙:๑*)

๒๒ พระองค์พูดว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ ทรมานหลายอย่าง พวกผู้นำชาว ยิว พวกหัวหน้านักบวชและพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็จะไม่ยอมรับพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกฆ่า แต่พระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม”

๒๓ แล้วพระองค์ก็พูดกับทุกคนว่า “ถ้าใครอยากติดตามเรา ต้องเลิกตามใจตัวเอง แล้วแบกไม้ กางเขนของตัวเองตามเราทุกวัน ๒๔ คนที่อยากจะทำอะไรจะรอด แต่คนที่ยอมสละตนเพื่อเราจะรอด ๒๕ มันจะได้อะไรตรงไหน ถ้าได้โลกทั้งใบ แต่เสียตนไป หรือถูกทำลายไป ๒๖ คนไหนที่อับอายที่จะยอมรับเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายที่จะรับคนนั้นด้วยเหมือนกัน ในวันที่บุตรมนุษย์เสด็จมาพร้อมกับสง่า ราศีของพระองค์ สง่าราศีของพระบิดา และของพวกทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ ๒๗ แต่เราจะบอกให้รู้ว่ามีบาง คนที่ยืนอยู่ที่นี้จะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้าเสียก่อน”

โมเสส เอลียาห์และพระเยซู

(*มธ. ๑๗:๑-๘; มก. ๙:๒-๘*)

๒๘ หลังจากนั้นประมาณแปดวันพระองค์พาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน ๒๙ ในขณะที่อธิษฐาน ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยไป เสื้อผ้าพระองค์เปลี่ยเป็นสี ขาวเปล่งประกายแวววาว ๓๐ อยู่ก็มีชายสองคน คือโมเสสกับเอลียาห์ มาพูดคุยอยู่กับพระองค์ที่นั่น ๓๑ ทั้งสองเปล่งรัศมีเจิดจ้า พวกเขากำลังพูดถึงการ

*๙:๓๐ **โมเสสกับเอลียาห์** คือผู้นำสองคนที่สำคัญมากของชาวยิวในสมัยพระคัมภีร์เดิม

ตายของพระ เยชูที่กำลังจะเกิดขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม ^{๓๒} ส่วนเปโตรกับเพื่อนอีกสองคนนั้นนั่งมาก แต่เมื่อพวกเขาตื่นเต็มที่ ก็เห็นริศมือนิจิต จ้าของพระ เยชู และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์ ^{๓๓} เมื่อชายสองคนนั้นกำลังจะไป เปโตรพูดกับพระ เยชูว่า “อาจารย์ครับ ดิจิงเลยที่พวกเรายูที่นี่ เราจะได้สร้างเพิงขึ้นสามหลัง สำหรับพระองค์หนึ่งหลัง โมเสสหนึ่งหลัง และเอลียาอีกหนึ่งหลัง” แต่เปโตรไม่รู้หรือว่าตัวเองกำลังพูดอะไรออกไป

^{๓๔} ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ พวกเขากลัวมาก ^{๓๕} มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้คือลูกของเราที่เราเลือกไว้ ให้เชื่อฟังท่าน” ^{๓๖} เมื่อเสียงนั้นเงียบลง พวกเขา ก็เห็นแต่พระ เยชูเท่านั้น แล้วพวกศิษย์ก็เก็บเรื่องที่ได้เห็นนี้ไว้ในใจ ไม่ได้เล่าให้ใครฟังเลยในตอนนั้น

พระเยซูรักษาเด็กผู้ชายที่มีผีชั่วสิงอยู่

(*มธ. ๑๗:๑๔-๑๘; มก. ๙:๑๔-๒๗*)

^{๓๗} วันต่อมา เมื่อพวกเขาเดินทางมาจากภูเขา ชาว บ้านกลุ่มใหญ่มาหาพระ เยชู ^{๓๘} ชายคนหนึ่งในฝูง ชนนั้นร้องขึ้นว่า “อาจารย์ครับ ช่วยลูกผมด้วย ผมมีลูกชายเพียงคนเดียวเท่านั้น ^{๓๙} ผีชั่วชอบเข้าสิงเขา เขาก็จะกรี๊ดร้องทันที บางครั้งมันก็ทำให้เด็กล้มชักดินชักงอ นำลายฟุมปาก มันแทบจะไม่เคยออกจากตัวเขาเลย และชอบทำร้ายเขาอยู่เรื่อย ^{๔๐} ผมได้ขอร้องให้พวกศิษย์ของท่านช่วยมันออกไป แต่พวกเขา ก็ทำไม่ได้”

^{๔๑} พระ เยชูจึงตอบว่า “พวกขาดความเชื่อ และหัวใจ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแค่ไหน เราจะต้องอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาลูกคุณมานี้ซิ”

^{๔๒} เมื่อเด็กนั้นกำลังเดินเข้ามา ผี ชั่วก็ทำให้เขาล้ม ลงชัก ดินชัก งอกับพื้น พระ เยชูได้ตวาดไล่ผี ชั่วนั้นออกไป และรักษาเด็กคนนั้น แล้วส่งคืนให้กับพ่อของเขา ^{๔๓} ทุกคนต่างพากันประหลาด ใจมากถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเยชูพูดถึงการตายของพระองค์

(*มธ. ๑๗:๒๒-๒๓; มก. ๙:๓๐-๓๒*)

ในขณะที่ทุกคนกำลังประหลาด ใจกับสิ่งที่พระ เยชูทำนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกศิษย์ว่า ^{๔๔} “ตั้งใจฟังให้ดีในสิ่งที่เราจะบอก บุตรมนุษย์ จะต้องถูกจับส่งไปอยู่ในมือของมนุษย์” ^{๔๕} แต่พวกศิษย์ไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดถึงเรื่องอะไร เพราะความ หมายถึงซ่อนไปจากใจของพวกเขา ก็เลยไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่มีใครกล้าถาม

คนที่สำคัญที่สุด

(*มธ. ๑๘:๑-๕; มก. ๙:๓๓-๓๕*)

^{๔๖} พวกเขาเริ่มเถียงกันว่า ในกลุ่มพวกเขาใครจะได้เป็นใหญ่ที่สุด ^{๔๗} พระ เยชูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ในใจ พระองค์จึงพาเด็กคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างๆพระองค์ ^{๔๘} แล้วพูดกับพวกศิษย์ว่า “คนที่ต้อนรับเด็กเล็กอย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ต้อนรับเรา และคนที่ต้อนรับเราก็ต้อนรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย คนที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่พวกคุณนั้นละคือคนที่สำคัญที่สุด”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็อยู่ฝ่ายคุณ

(*มก. ๙:๓๘-๔๐*)

^{๔๙} ยอห์นพูดว่า “อาจารย์ครับ พวกเราเห็นชายคนหนึ่งขับผี ชั่วออกโดยอ้างชื่อของอาจารย์ พวกเราก็เลยพยายามห้ามเขาเพราะเขาไม่ใช่พวกเรา”

^{๕๐} พระ เยชูพูดกับยอห์นว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะคนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็เป็นพวกคุณอยู่แล้ว”

หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย

^{๕๑} เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พระ เยชูจะถูกจับ ขึ้นไปบนสวรรค์ พระองค์ตัดสินใจแน่ว แน่ที่จะไปเมืองเยรูซาเล็ม ^{๕๒} พระองค์จึงส่งศิษย์บางคนล่วงหน้าไปก่อน พวกเขาเข้าไปที่หมู่บ้านของชาว สะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมสิ่งต่างๆให้พร้อมสำหรับพระองค์ ^{๕๓} แต่คนที่นี่ไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นว่าพระองค์ตั้งใจจะไปเมืองเยรูซาเล็ม ^{๕๔} เมื่อ

ยาก ออบและยอห์น ศิษย์ของพระองค์เห็นอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อาจารย์ จะให้เราวิ่งไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญคนพวกนี้ให้สิ้นซากไปเลยดีไหมครับ” *

๕๕ แต่พระเยซูหันมาต่อว่าพวกเขา † แล้วออกเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านอื่น

จะติดตามพระเยซูต้องทำอย่างไร

(มธ. ๙:๑๙-๒๒)

๕๖ ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามถนน มีชายคนหนึ่งพูดกับพระเยซูว่า “ไม่ว่าอาจารย์จะไปที่ไหน ผมจะติดตามไปด้วย”

๕๗ พระเยซูจึงตอบไปว่า “หมาจึงจอกยังมีโพรง นกยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม่แต่ที่จะชุกหัวนอน”

๕๘ พระองค์พูดกับอีกคนหนึ่งว่า “ตามเรามา” แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ขออนุญาตไปฝังศพพ่อก่อนนะครับ”

๖๐ พระเยซูจึงบอกว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายกันเองเถอะ ส่วนคุณให้ไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้าเถอะ”

๖๑ ชายอีกคนหนึ่งพูดว่า “ผมจะตามพระองค์ไปแน่ แต่ขอกลับไปรับลาคนที่บ้านก่อนนะครับ”

๖๒ พระเยซูจึงตอบว่า “ถ้าคนที่จับคันทู ไถแล้วยังห่วงหนาพะวงหลังอยู่ คนนั้นก็ไมเหมาะสมกับอาณาจักรของพระเจ้า”

พระเยซูส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนออกไป

๑ ต่อ มาพระเยซูเลือกศิษย์อีกเจ็ด

๑๐ ลิบ สองคน † แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆล่วงหน้าพระองค์ไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆที่พระองค์กำลังจะไป

๒ พระองค์บอกพวกเขาว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายแต่คนงานมีน้อย ดังนั้นให้อ้อนวอนของค์เจ้าชีวิตผู้เป็นเจ้าของพืชผล ให้ส่งคนงานมาช่วยเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ด้วย ๓ ไปเถอะ แต่อย่าลืมนะว่าเรากำลังส่งพวกคุณออกไปเหมือนพวกลูกแกะไปอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ๔ ไม่ต้องเอาถุงเงิน ถุงยาม หรือรองเท้าติดตัวไป และไม่ต้องหยุดพักเหนื่อยใครในระหว่างทาง ๕ เมื่อเข้าบ้านไหนก็ให้อวยพรก่อนว่า ‘ขอให้บ้านนี้อยู่เย็นเป็นสุข’ ๖ ถ้าบ้านนั้นมีคนที่รักความสงบสุขอยู่ พรนั้นก็จะตกเป็นของเขา แต่ถ้าไม่มี พรนั้นก็จะกลับมาอยู่กับคุณอีก ๗ เมื่ออยู่บ้านไหนก็ให้อยู่บ้านนั้นตลอด อย่าย้ายไปย้ายมา เมื่อเขาเอาอะโรมาให้กินและดื่มก็กินเลย เพราะคนงานก็สมควรจะได้ รับค่าจ้าง ๘ เมื่อเข้าไปในเมืองไหน เขาเลี้ยงอะไรก็ให้กินสิ่งนั้น ๙ รักษาคนที่ไม่มีสหายในเมืองนั้น และบอกเขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว’ ๑๐ แต่ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ ก็ให้ไปยืนอยู่ที่ถนนแล้วพูดว่า ๑๑ ‘แม่แต่ฝุ่นในเมืองนี้ที่ติดเท้าเรา เราก็จะปัดออกให้หมด’ ๑๒ เพื่อเป็นการเตือนพวกคุณ แต่ให้รู้เอาไว้ว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว’ ๑๓ เราจะบอกให้รู้ไว้ ในวันพิพากษา โทษของเมืองนั้นจะรุนแรงกว่าโทษของเมืองโลโดมเสียอีก”

พระเยซูเตือนประชาชนที่ไม่เชื่อ

(มธ. ๑๑:๒๐-๒๔)

๑๓ “น่าละอายจริง ๆ เมืองโคธาซินและเมืองเบธไซดา ๑๔ เพราะถ้าเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในเมืองของเจ้านี้ไปเกิดที่เมืองไทระและ

* ๙:๕๕ ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับเพิ่มเติมว่า “เหมือนกับที่เอลียาห์เคยทำมา”

† ๙:๕๕ ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับจะเพิ่มเติมว่า “พระเยซูพูดว่า ‘คุณไม่รู้หรือว่าจิตวิญญาณแบบไหนที่เป็นเจ้าของพวกคุณ ข้อ ๕๖ บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายจิตวิญญาณมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเหลือพวกเขา”

‡ ๑๐:๑ เจ็ดสิบสองคน แต่สำเนาเก่าบางฉบับบอกว่า เจ็ดสิบคน

§ ๑๐:๑๑ ปัดออกให้หมด หมายถึงพวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

§ ๑๐:๑๓ เมืองโคธาซินและเมืองเบธไซดา คือ เมืองที่อยู่ติดกับทะเลสาบกาลิลี เป็นเมืองที่พระเยซูประกาศสั่งสอนประชาชน

เมืองไซดอน * แล้วละก็ คนที่นั่นก็คงกลับตัวกลับใจ ใส่ผ้ากระสอบและเอาขี้เถ่าโรยหัวไปนานแล้ว ^{๑๔}ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองนี้จะรุนแรงกว่าโทษของเมืองไทรและเมืองไซดอนเสียอีก ^{๑๕}ส่วนเจ้าเมืองคาเปอรนาอุม เจ้าคิดว่า เจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียมฟ้าหรือไม่ทาง เจ้าจะต้องถูกโยนลงไปในแดนคนตายต่างหาก”

^{๑๖} แล้วพระองค์ก็บอกกับศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับถ้อยคำของพวกคุณ ก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และคนที่ไม่ยอมรับพวกคุณ ก็เท่ากับไม่ยอมรับเราด้วย แล้วคนที่ไม่ยอมรับเรา ก็เท่ากับไม่ยอมรับพระเจ้าผู้ ที่ส่งเรามาด้วย”

ศิษย์เจ็ดสิบสองคนกลับมา

^{๑๗} ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบ สองคนกลับมารายงานพระเยซูด้วยความ ดีใจว่า “อาจารย์ครับ ตอนที่เราร้องชื่อของอาจารย์ แม้แต่พวกผีชั่ว † ยังเชื่อฟังเราเลย” ^{๑๘} พระเยซูตอบว่า “เราเห็นซาตานตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ ^{๑๙} เราให้อำนาจพวกคุณ ที่จะเหยียบย่างร้ายและแมงป่อง และเราให้อำนาจเหนือศัตรูทั้งหมด ไม่มีอะไรทำร้ายพวกคุณได้ ^{๒๐} แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นอย่าดีใจเพราะพวกผีชั่วเชื่อฟังคุณ แต่ให้ดีใจเพราะมีชื่อของพวกคุณจดไว้ในสวรรค์แล้ว”

พระเยซูขอบคุณพระบิดา

(*มธ. ๑๑:๒๕-๒๗; ๑๓:๑๖-๑๗*)

^{๒๑} ในเวลานั้นพระเยซูเต็มใจไปด้วยความสุขในพระวิมูถุณบริสุทธิ พระองค์พูดว่า

“ลูกขอขอบคุณพระองค์ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลก เพราะพระองค์ได้ปิดบังเรื่องเหล่านี้จากพวกที่มีการศึกษาและพวกเฉลียวฉลาด แต่เปิดเผยให้กับคนที่ไม่ได้เรียนรู้อะไรเลยเหมือนเด็กเล็กๆ ได้รู้ ใช่แล้ว พระ

บิดา เพราะนั่นแหละเป็นไปตามความพอใจของพระองค์”

^{๒๒} “พระบิดาได้ให้เราสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครรู้จักพระบุตร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรเลือกที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับพระบิดา”

^{๒๓} พระเยซูหันมาพูดกับพวกศิษย์เป็นการส่วนตัวว่า “เป็นเกียรติจริงๆ สำหรับพวกคุณที่ได้เห็นสิ่งเหล่านี้ ^{๒๔} เราจะบอกให้รู้ว่ามีพวก ผู้พูด แทนพระเจ้า และพวกกษัตริย์อยากเห็นอยากได้ยินสิ่งที่พวกคุณเห็นและได้ยินนี้ แต่พวกเขาที่ไม่ได้เห็นและก็ไม่ได้ยินด้วย”

ชาวสะมาเรียใจดี

^{๒๕} มีคนหนึ่งที่เก่งกฎของโมเสสคนหนึ่ง ลูกขึ้นทดสอบพระเยซู เขาถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

^{๒๖} พระเยซูตอบว่า “กฎเขียนไว้ว่าอะไร แล้วคุณตีความว่าอย่างไร”

^{๒๗} เขาก็ตอบว่า “ให้รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของคุณ ด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง และสุดความคิด † และให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” †

^{๒๘} พระเยซูพูดว่า “ถูกต้องแล้ว ไปทำตามนั้นเถอะ แล้วจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

^{๒๙} แต่เขาอยากจะทำว่า เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้ จึงเขาจึงถามต่อว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของผมล่ะครับ”

^{๓๐} พระเยซูตอบว่า “มีชายคนหนึ่งเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มไปเมืองเยรีโค ในระหว่างทางเขาถูกโจรปล้นและทำร้าย พวกโจรถอดเอาเสื้อผ้าเขาไป ทบตีเขาแล้วห็นไป ทิ้งเขาให้นอนบาดเจ็บปางตายอยู่ที่นั่น

* ๑๐:๑๓ **เมืองไทรและเมืองไซดอน** เป็นเมืองที่อยู่ในเลบานอนซึ่งมีประชาชนชั่วร้ายมากอาศัยอยู่

† ๑๐:๑๗ **ผีชั่ว** หมายถึง วิญญาณชั่วจากปีศาจ

‡ ๑๐:๒๗ อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๕

¶ ๑๐:๒๗ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๙:๑๘

§ ๑๐:๒๙ **เขาทำ ... อย่างนี้** หรือ อาจจะไม่แปลได้อีกว่า “เขาอยากจะทำตามสิ่งที่พระเจ้าต้องการ”

๓๑ บังเอิญมีนักบวชคนหนึ่งเดินผ่านมาทางนั้นพอดี แต่พอเขาเห็นชายคนนั้นเขาก็หลีกเลี่ยงเข้าไปเดินอีกฝั่งหนึ่ง ๓๒ ผู้ช่วยในวิหารคนหนึ่งก็เหมือนกัน เมื่อเดินมาพบชายคนนั้นเขาก็หลีกเลี่ยงเดินข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของถนน

๓๓ แต่มีชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินผ่านมา เมื่อเห็นชายคนนั้น เขาก็สงสาร ๓๔ รีบเข้าไปช่วยเอาเหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก ๓๕ เทลงบนบาดแผล และพันผ้าไว้ แล้วก็ยกขึ้นหลังลาของเขา พาไปที่โรงแรม ดูแลพยาบาลเขา ๓๖ วันต่อ มาชาวสะมาเรียคนนี้ก็ให้เงินสองเหรียญกับเจ้าของโรงแรมและบอกว่า ‘ช่วยดูแลเขาให้ตัดด้วยนะส่วนที่เกินจากนี้ ผมจะจ่ายคืนให้ตอนเขากลับ’

๓๖ “คุณคิดว่า ในสามคนนี้ ใครทำตัวเป็นเพื่อนบ้านของชายที่ถูกโจรปล้นนี้”

๓๗ คนที่เก่งกฏของโมเสสคน นี้ก็ตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตากับเขานะสิครับ”

พระเยซูก็พูดกับเขาว่า “คุณก็ทำอย่างเขบ้างสิ”

มารีย์กับมารธา

๓๘ ในระหว่างทางนั้น พระเยซูและพวกศิษย์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งชื่อมารธา นางเชิญพระองค์พักที่บ้านของนาง ๓๙ มารีย์ซึ่งเป็นน้องสาวของมารธา มานั่งอยู่ที่เท้าขององค์เจ้าชีวิต และฟังพระองค์พูดอย่างตั้งใจ ๔๐ ส่วนมารธานนกำลังยุ่งอยู่กับการจัดเตรียมต่างๆ นางก็มาตัดพ้อกับพระเยซูว่า “อาจารย์ ไม่สนใจเลยหรือที่น้องสาวปล่อยให้ดิฉันทำงานอยู่คนเดียว สั่งให้เธอมาช่วยหน่อยได้ไหม”

๔๑ แต่องค์เจ้าชีวิตตอบนางไปว่า “มารธา มารธาเอ๋ย เธอกำลังกังวลและวุ่นวายกับหลายเรื่องนัก ๔๒ แต่มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น และมารีย์ก็เลือกเอาสิ่งนั้นที่ดีกว่าไว้แล้ว และจะไม่มีใครแย่งสิ่งนั้นไปจากเธอ”

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐาน

(มธ. ๖:๙-๑๔)

๑ มีครั้งหนึ่งที่พระเยซูอธิษฐานอยู่

๑๑ ในที่แห่งหนึ่ง เมื่ออธิษฐานเสร็จ

แล้วลูกศิษย์คนหนึ่งเข้ามาบอกว่า “อาจารย์ช่วยสอนพวกเรออริษฐานหน่อยครับ เหมือนกับที่โยหันสอนศิษย์ของเขา” ๒ พระเยซูบอกว่า “เมื่อพวกคุณอธิษฐาน ให้พูดอย่างนี้ว่า

‘พระบิดา ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถือเสมอ

ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนี้

๓ ขอช่วยให้เรามีอาหารกินในทุกๆวัน

๔ ขอช่วยโย โทษให้กับความ บาปของเรา

เหมือนกับที่เรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา

แล้วขออย่าปล่อยให้เรายุ่งกับการขี้ขลาด”

ต้องขอต่อไปเรื่อยๆ

(มธ. ๗:๗-๑๑)

๕ แล้วพระเยซูพูดต่อไปว่า “สมมุติว่ามีเพื่อนมาเยี่ยมคุณตอนเที่ยงคืน แต่บ้านคุณไม่มีอะไรจะให้เขากินสักอย่าง คุณก็เลยไปหาเพื่อนอีกคนหนึ่ง และร้องเรียกว่า ‘นี่เพื่อนขอยืมขนมปังสักสามก้อนสิ ๖ พอดีมีเพื่อนมาเยี่ยม แต่ที่บ้านไม่มีอะไรจะให้เขากินเลย’ ๗ เพื่อนคนนั้นที่อยู่ในบ้านร้องตอบว่า ‘อย่ายุ่งนะ ประตูก็ล็อกแล้ว ฉันกับลูกๆก็นอนกันอยู่บนเตียงนี้หมดแล้ว จะลุกไปหยิบอะไรให้ไม่ได้แล้ว’ ๘ เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้เขาจะไม่ลุกขึ้นมาหยิบให้เพราะความเป็นเพื่อนกัน แต่เขาจะลุกขึ้นมาหยิบให้เท่าที่คุณอยากได้ เพราะทนการตื้อแบบหน้าด้านๆของคุณไม่ไหว ๙ เราขอบอกให้รู้ว่า ขอสิแล้วจะได้ หลีกเลี่ยงจะพบ เคาะสิแล้วประตูจะเปิดให้ ๑๐ เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้ ๑๑ มีใครบ้างในพวกคุณ ถ้าลูกขอปลา แล้วจะให้หิ้งุพิษแทน ๑๒ หรือเมื่อลูกขอไข่ แล้วจะส่งแมงป่องให้แทน ๑๓ แม้แต่พวกคุณที่เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีกับลูกของคุณเลย แล้วพระบิดาบนสวรรค์ล่ะ จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้พระ วิญญาณบริสุทธิ์ กับคนที่ขอจากพระองค์หรือ”

* ๑๐:๓๔ เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก ของสองอย่างนี้ใช้เป็นยาเพื่อทำให้บาดแผลนุ่มและสะอาด

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มธ. ๑๒:๒๒-๓๐; มก. ๓:๒๐-๒๗)

๑๔ วันหนึ่งพระ เยซูไล่ผีชั่วออกจากชายคนหนึ่งที่เป็นใบ้ เมื่อผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทำให้ชาวบ้านประหลาดใจมาก ๑๕ แต่บางคนพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของ เบเอลเซบูลหัวหน้านีผี ขับไล่ผีชั่วพวกนั้นออกไป”

๑๖ บาง คนก็เรียกให้พระองค์ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริง ๑๗ พระ เยซูรู้ถึงความ คิดนั้น จึงตอบไปว่า “อาณาจักรที่แตกแยกกันจะถูกทำลาย และบ้านไหนที่ทะเลาะกันเองก็จะพังพินาศ ๑๘ ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร คุณหาว่าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล ขับไล่พวกผีชั่วนั้น ๑๙ และถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูลขับไล่พวกผีชั่วนั้น แล้วพวกของคุณใช้ฤทธิ์อำนาจของใครขับไล่พวกผีชั่วนั้นล่ะ ดังนั้น พวกศิษย์ของคุณเองจะพิสูจน์ว่าสิ่งที่คุณพูดเกี่ยวกับเรานั้นผิด ๒๐ แต่ถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าขับผีชั่ว ก็แสดงว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาถึงพวกคุณแล้ว

๒๑ เมื่อมีเจ้าของบ้านที่แข็งแรง และมีอาวุธครบมือเฝ้าบ้านอยู่ ทรัพย์สินของเขา ก็ปลอดภัย ๒๒ แต่ถ้ามีคนที่ยี่ง แรงกว่าบุกเข้ามาเอาชนะเขา และยึดเอาอาวุธที่เขาใช้ป้องกันตัวไป เมื่อถึงตอนนั้น ก็ปล้นเอาทรัพย์สินของเขาไปแบ่งปันกันได้

๒๓ คนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา ก็ต่อต้านเรา และคนที่ไม่ช่วยเรารวบรวมฝูงแกะ ก็เป็นคนที่ทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป

คนที่ว่างเปล่า

(มธ. ๑๒:๔๓-๔๕)

๒๔ เมื่อผีชั่วออกมาจากร่างของคนหนึ่งแล้ว มันก็ร่อน เเร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง เพื่อหาที่หยุด พัก แต่ก็หาไม่พบ มัน

จึงพูดว่า ‘กลับไปบ้านเก่าที่ออกมาดูดีกว่า’ ๒๕ แล้วมันก็กลับไป พบว่าบ้านหลังนั้นถูกเก็บกวาดสะอาดเรียบร้อย ๒๖ มันจึงไปชวนผีที่ชั่ว ร้ายกว่ามันมาอีกเจ็ดตัว เข้ามารวมกันอยู่ที่บ้านหลังนั้น สุดท้ายสภาพของคนๆนั้นก็เลวร้ายยิ่งกว่าในตอนแรกเสียอีก”

ผู้ที่มีเกียรติจริงๆ

๒๗ เมื่อพระ เยซูเล่าเรื่อง น้อยๆ ก็มีหญิงคนหนึ่งในฝูง ชนร้องขึ้นมาว่า “คนที่คลอดท่านมาและให้ท่านดูคนม ถือว่ามีเกียรติจริงๆ”

๒๘ แต่พระองค์พูดว่า “ใช่ แต่คนที่ฟังและทำตามถ้อยคำของพระเจ้า ก็มีเกียรติยิ่งกว่า”

พิสูจน์ให้พวกเราดูสิ

(มธ. ๑๒:๓๘-๔๒; มก. ๘:๑๒)

๒๙ เมื่อมีชาว บ้านมามากขึ้น พระ เยซูก็พูดว่า “คนสมัยนี้ชั่ว ร้ายเรียก ร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำให้ดู นอกจากการ อัศจรรย์ของโย นานา* ๓๐ สิ่งที่เกิดขึ้นกับโย นานาเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่พิสูจน์ให้ชาวนี้ นะ เวห์รู้ว่า พระเจ้าส่งโย นานา มา และสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเรา ก็จะเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่พิสูจน์ให้คนในสมัย นี้รู้ว่า พระเจ้าส่งบุตรมนุษย์มา ๓๑ ราชนีแห่งทิศใต้ ๓ ก็เหมือนกันในวันตัดสินโทษพระนางจะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวก คุณที่อยู่ในสมัย นี้และประณามพวกคุณ เพราะนางอุตส่าห์เดินทางมาจากสุดปลายโลก เพื่อมาฟังคำ สอนที่ฉลาดปราดเปรื่องของกษัตริย์ซา โลม อน แต่ตอนนี้ สิ่งที่ยิ่ง ใหญ่กว่ากษัตริย์ซา โลม อนก็อยู่ที่นี้แล้ว ๓๒ ในวันตัดสินโทษ ชาวเมืองนี้ นะ เวห์ก็จะมาทำให้เห็นว่าคนสมัย นี้ผิดเหมือนกัน เพราะชาวเมืองนี้ นะ เวห์นั้นได้กลับ ตัวกลับใจเมื่อฟังคำสั่ง สอนของโย นานา และตอนนี้ สิ่งที่ยิ่ง ใหญ่กว่าโย นานาก็อยู่ที่นี้แล้ว

* ๑๑:๒๙ โย นานา คือ ผู้พูดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม หลังจากอยู่ในท้องปลา ๓ วันก็ออกมามีชีวิตต่อ

† ๑๑:๓๑ ราชนีแห่งทิศใต้ คือราชนีเมฆา อุตส่าห์เดินทางเป็นพันกิโลเมตร เพื่อจะมาเรียนรู้อุสติปัญญาของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอนดูใน ๑ พงศกษัตริย์ ๑๐:๑๓

ให้เป็นแสงสว่างของโลก

(มธ. ๕:๑๕; ๖:๒๒-๒๓)

^{๓๓}ไม่มีใครหรอกที่จุดตะเกียงแล้วจะเอาไปซ่อนไว้ หรือเอาถังครอบไว้ มีแต่จะเอาไปตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในห้อง ^{๓๔}ดวงตาของคุณก็คือตะเกียงของร่างกายคุณ ถ้าดวงตาดี ทั้งร่างกายก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง แต่ถ้าดวงตาไม่ดี ทั้งร่างกายก็จะมีมืดมนไป ^{๓๕}ระวังตัวไว้ให้ดีอย่าให้แสงสว่างในตัวคุณกลับมืดไป ^{๓๖}ถ้าทั้งร่างกายของคุณมีความสว่างเต็มไปหมด ก็จะไม่มีส่วนไหนมืดเลย คุณก็จะสว่างจ้าไปทั้งตัว เหมือนกับมีแสงตะเกียงส่องมาที่คุณ”

พระเยซูวิจารณ์พวกผู้นำศาสนา

(มธ. ๒๓:๑-๓๖; มก.)

๑๒:๓๘-๔๐; ลก. ๒๐:๔๕-๔๗)

^{๓๗}เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ฟาริสีคนหนึ่งก็ชวนพระองค์ไปกินอาหารที่บ้านของเขา เมื่อไปถึง พระองค์ก็ไปที่โต๊ะอาหารทันที ^{๓๘}ส่วนฟาริสีคนนั้นก็แปลกใจที่พระเยซูไม่ได้ล้างมือ ^{๓๙}ตามพิธีก่อนกินอาหาร ^{๔๐}พระองค์ก็บอกว่า “พวกคุณฟาริสี ล้างถ้วยชามแต่เพียงภายนอกเท่านั้น แต่ภายในนั้นมืดแต่ความโลภ และความชั่วร้ายเต็มไปหมด ^{๔๑}ช่างโง่เสียจริง พระเจ้าสร้างด้านนอกและด้านในด้วยไม้ไซหรือ ^{๔๒}ถ้านั้นก็ให้กับคนจนด้วยใจ แล้วทุกอย่างก็จะสะอาดบริสุทธิ์สำหรับคุณ

^{๔๓}นำละอายจริงๆพวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณเครื่องครตมมากในเรื่องการ ถวายหนึ่งในสิบ †

ให้กับพระเจ้า แม้แต่ใบสระแทน ต้นธู^{๓๓}และสมุนไพรร ก็ให้จนครบถ้วน แต่พวกคุณกลับไม่มีความ ยุติธรรม และไม่มีความรักให้กับพระเจ้า คุณควรจะทำสิ่งนี้ไปพร้อมๆกับการถวายด้วย

^{๓๔}นำละอายจริงๆพวกคุณที่เป็นฟาริสี ชอบขบถในท้องมีเกียรติในที่ ประชุม และชอบให้คนยกมือไหว้ที่ตลาด

^{๓๕}นำละอายจริงๆพวกคุณเป็นเหมือนหลุม ศพที่ไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ ที่คนเดินเหยียบย่ำไปมาโดยไม่รู้ตัว” §

^{๓๖}คนที่เก่งกฎปฏิบัติคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์พูดอย่างนี้ ก็เท่ากับดูถูกพวกเราด้วย”

^{๓๗}พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่แล้ว พวกคุณที่เก่งกฎ ปฏิบัติ ก็นำละอายจริงๆเพราะพวกคุณออกกฎที่เป็นภาระหนักอึ้งให้คนอื่นแบกไว้ แต่ตัว เองไม่คิดที่จะช่วยแบกแม้แต่นิ้วเดียว

^{๓๘}นำละอายจริงๆเพราะคุณสร้างอนุสาวรีย์สำหรับผู้ พุด แทน พระเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกคุณเป็นคนฆ่า ^{๓๙}แสดงว่าพวกคุณเห็นดีด้วยกับสิ่งที่บรรพบุรุษของคุณได้ทำไป พวกเขฆ่า พวกคุณก็สร้างอนุสาวรีย์ให้ ^{๔๐}เพราะอย่างนี้ จึงมีสติปัญญาของพระเจ้าบอกไว้ว่า ‘เราจะส่งพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้า และพวกทูตพิเศษ ไปให้พวกเขา ซึ่งบาง คนก็จะถูกพวกเขาฆ่า และบาง คนก็จะถูกข่มเหง’ ^{๔๑}คนสมัย นี้จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้าทุกคน ที่ถูกฆ่าตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา ^{๔๒}นับจากเลือดของอาเบล จนถึงเลือด

* ๑๑:๓๕ ดวงตาไม่ดี หรืออาจจะแปลได้ว่า “ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภ” หรือ “อิจฉาตา ร้อน” หรือ “ซีเหนียว” หรือ “เป็นโรค”

† ๑๑:๓๘ ล้างมือ เป็นประเพณีการล้าง มือทาง ศาสนาของชาวยิว พวกฟาริสีคิดว่าเป็นการกระทำที่สำคัญมาก

‡ ๑๑:๔๒ ถวายหนึ่งในสิบ แปลว่า “ถ้ามีรายได้ ๑๐ บาทก็ให้พระเจ้า ๑ บาท”

§ ๑๑:๔๒ ต้นธู ไม้พุ่มชนิดหนึ่งมีใบเขียวตลอดปี ดอกของมันมีสีเหลืองและมีกลิ่นแรง ใบของมันมีรสขม ในสมัยก่อนไซเป็นยาแก้ปวด และยากระตุ้น

§ ๑๑:๔๔ นำละอาย ... โดยไม่รู้ตัว ตามกฎของโมเสส คนที่แตะ ต้องหลุมฝัง ศพจะไม่สามารถมีส่วนร่วม ในพิธีนมัสการพระเจ้า ในข้อนี้พระ เยชูบอกว่าพวกฟาริสีทำให้คนไม่สามารถเข้ามาหาพระเจ้าเหมือนกัน ดูเพิ่มเติมได้จาก ก็นดาวิถี ๑๙:๑๖; มัทธิว ๒๓:๑๕

ของเศคาริยาห์ *ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชาที่วิหารของพระเจ้า ใช้แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า คนในสมัย นี้แหละผู้ที่จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของคนพวกนั้นทุกคน

^{๕๒} น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เก่งกฎ ปฏิบัติดี เพราะคุณออกกฎแก่ทีจะไขความรู้ไป แต่ตัวเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังขัด ขวางคนอื่นที่กำลังจะเข้าไปอีกด้วย”

^{๕๓} เมื่อพระ เยชูออกไปแล้ว พวกครูสอนกฎ ปฏิบัติดีและพวกฟาริสี ก็เริ่มต่อต้านพระองค์อย่างหนัก และซักถามหลายๆเรื่องอย่างไม่หวังดี ^{๕๔} เพื่อคอยจับผิดคำพูดของพระองค์

อย่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด

^๑ มีชาวบ้านหลายพันคนได้มายืน **๑๒** เบียดเสียดกันอยู่ พระ เยชูพูดกับพวกศิษย์ก่อนว่า “ระวังเชื้อของพวกฟาริสีไว้ให้ดี นั่นคือความหน้าซื่อใจคด †ของพวกเขา ^๒ ทุกอย่างที่ปิดบังไว้ก็จะถูกเปิดโปงออกมา และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะถูกเปิดเผย ^๓ สิ่งทีพวกคุณแอบพูดกันในที่มืดจะได้ยินในที่แจ้ง และสิ่งที่คุณกระซิบข้างหูในห้องส่วนตัว ก็จะถูกประกาศจากบนดาดฟ้า”

ควรรักใคร

(มธ. ๑๐:๒๔-๓๑)

^๔ “เพื่อนรัก อย่ากลัวมนุษย์เลย เพราะเขาฆ่าได้แต่เพียงร่างกายเท่านั้น หลังจากนั้นเขาก็ทำอะไรคุณไม่ได้อีกแล้ว ^๕ แต่ให้เกรงกลัวพระองค์ ผู้ที่มีอำนาจที่นอกจากจะฆ่าแล้วยังโยนลงไปไนนรกได้อีกด้วย ใช้แล้วเราบอกให้เกรงกลัวผู้นี้แหละ

^๖ ขนาดนगरจะจอกห้าตัว ชายแค่สองบาทพระเจ้าก็ยังไม่เคยลืมพวกมันสักตัว ^๗ ขนาดผมทุกเส้นบนหัวคุณ พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว อย่ากลัวเลย เพราะคุณมีค่ามากกว่านगरจะจอกทั้งฝูงมากนัก”

การยอมรับพระเยชูต่อหน้ามนุษย์

(มธ. ๑๐:๓๒-๓๓, ๑๒:๓๒; ๑๐:๑๙-๒๐)

^๘ “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับเขาต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกัน ^๙ แต่คนที่ไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อ หน้าพวก ทูต สวรรค์ของพระเจ้าเหมือนกัน

^{๑๐} พระเจ้าจะยก โโทษให้กับคนที่ใส่ ร้าย บุตรมนุษย์ แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้คนที่พูดหมิ่นประมาทต่อพระวิญญานบริสุทธิ์

^{๑๑} เมื่อคุณถูกนำตัวไปสอบสวนในที่ประชุมชาว ยิว และต้องยืนอยู่ต่อ หน้าพวกผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดแก้ตัวยังไงดี ^{๑๒} เพราะพระวิญญานบริสุทธิ์จะสอนคุณว่าจะต้องพูดอะไรในเวลาไหน”

พระเยชูเตือนเรื่องความโลภ

^{๑๓} มีชาวบ้านคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์ครับ ช่วยบอกให้พี่ ชายผมแบ่งมรดกให้ผมด้วยครับ”

^{๑๔} แต่พระ เยชูตอบว่า “พ่อหนุ่ม ใครเป็นคนตั้งให้เราเป็นผู้ แบ่ง มรดกระหว่างคุณสองคน” ^{๑๕} พระเยชูพูดอีกว่า “ระวังความ โลภ ทุกชนิด เพราะชีวิตที่แท้จริงนั้นไม่ได้อยู่ที่การมีทรัพย์สินสมบัติมากมาย”

^{๑๖} แล้วพระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟังว่า “มีชายที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ไร่นาของเขาให้พืช ผลดีมาก ^{๑๗} เขาคิดในใจว่า ‘ข้าจะทำ ยังไงดี ไม่มีทีจะเก็บพืช ผลพวก นี้ของข้าแล้ว’ ^{๑๘} เขาจึงคิดว่า ‘อ้อ รู้แล้ว ข้าจะรื้อยุ้ง ฉางพวก นี้ของข้าทิ้งแล้วสร้างขึ้นใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม เพื่อจะได้เก็บพืช ผลและสิ่งของทั้งหมดของข้าไว้ที่นั่น’ ^{๑๙} แล้วจะบอกกับตัวเองว่า ‘ข้าได้เก็บสะสมของ ดีๆไว้ตั้งมากมายแล้ว มีพอสำหรับหลายปี ไปกินดื่มและใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานดีกว่า’ ^{๒๐} แต่พระเจ้าบอกกับเขาว่า ‘ไอ้โง่ คิน นี้เจ้าก็จะ

* ๑๑:๕๑ เลือดของอาเบล ... เศคาริยาห์ พระคัมภีร์ของชาวอิสราเอล บอกว่าอาเบลเป็นคนแรกที่ถูกฆ่า และเศคาริยาห์เป็นคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

† ๑๒:๑ หน้าซื่อใจคด หรือหน้าไหว้หลังหลอก คำนี้แปลตรงๆจากภาษากรีกว่า การแสดงหรือการเล่นละคร

ตายแล้ว แล้วของที่เจ้าสะสมไว้จะตกไปเป็นของใครกัน’

^{๒๑}มันก็จะเป็นอย่างนี้แหละ สำหรับคนที่ชอบสะสมความร่ำรวยให้กับตัวเอง แต่ไม่ร่ำรวยในสายตาพระเจ้า”

แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน

(มธ. ๖:๒๕-๓๔, ๑๙-๒๑)

^{๒๒}แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “เพราะอย่างนี้ เราถึงขอร้องพวกคุณว่า ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ว่าจะมีอะไรกินหรือเป็นห่วงร่างกายว่าจะมีอะไรสวมใส่ไหม ^{๒๓}เพราะชีวิตนั้นสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า ^{๒๔}ดูอย่างอีกกาลี มันไม่ต้องหว่านหรือเก็บเกี่ยว ไม่มีห้องเก็บของหรือยุ้งฉาง แต่พระเจาก็เลี้ยงดูพวกมัน พวกคุณมีค่ามากกว่านกหลายเท่าหนัก ^{๒๕}กังวลไปทำไม กังวลแล้วทำให้ชีวิตคุณยืดออกไปได้อีกสักชั่วโมงหรือเปล่าล่ะ ^{๒๖}ถ้าแม้แต่เรื่องเล็กแค่นี้ ยังทำไม่ได้เลย แล้วจะไปกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกทำไม ^{๒๗}ดูอย่างดอกไม้ป่าสิว่ามันโตได้ยังไง มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั้นด้วยตัวเอง แต่ก็ยังสวยกว่ากษัตริย์ซาโลม่อนในชุดเต็มยศเสียอีก ^{๒๘}ขนาดหญ้าในทุ่งซึ่งอยู่แค่วันนี้ แล้วพรุ่งนี้ถูกเผา พระเจ้ายังรู้จักที่จะตกแต่งให้สวยแบบนี้ แล้วหูประสาทอะไรกับพวกคุณเล่า พระองค์จะไม่ยิ่งตกแต่งให้มากกว่าทุ่งหญ้าหรือ พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่ออันน้อยเสียดจริงๆ ^{๒๙}เล็กกังวลเกี่ยวกับอาหารได้แล้วว่าจะมีอะไรกินหรือดื่ม ^{๓๐}ชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็ดิ้นรนหาสิ่งเหล่านี้กัน แต่พระบิดาของคุณรู้อยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับคุณ ^{๓๑}แต่ให้ดิ้นรนหาอาณาจักรของพระเจ้าแทน แล้วพระองค์จะให้สิ่งทั้งหลายที่จำเป็นทั้งหมดนี้กับคุณ”

อย่าไว้วางใจเงิน

^{๓๒}“ฝูงแกะเล็กๆอยู่ไม่ต้องกังวลเพราะพระบิดาของคุณยินดีที่จะมอบอาณาจักรให้กับคุณ ^{๓๓}ให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ เอาเงินไปแจกให้กับคนจน แล้วจัดหาถุงเงินที่ไม่มีวันเก่าหรือขาดให้กับตัวเอง คือทรัพย์สินสมบัติบนสวรรค์ที่ไม่มีวันหมด ขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้ และตัวมอดก็

กัดกินไม่ได้ด้วย ^{๓๔}เพราะทรัพย์สินสมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็อยู่ที่นั่นด้วย”

เตรียมตัวให้พร้อมเสมอ

(มธ. ๒๔:๔๕-๕๑)

^{๓๕}“แต่ ตัวเตรียมพร้อมที่จะรับ ให้อยู่เสมอ และจุดตะเกียงให้ส่องสว่างอยู่เสมอ ^{๓๖}เหมือนกับคนที่กำลังคอยเจ้านายของตน กลับมาทำงาน แต่งงาน เมื่อเขามาเคาะประตูเรียก ก็จะได้เปิดให้ทันที ^{๓๗}พวกคนใช้ที่เจ้านายกลับมาพบว่ายังคงตื่นคอย เขาอยู่ ก็ถือว่ามิก็เกียรติจริงๆ เราจะบอกให้รู้ว่า นายคนนั้นจะพวพวกคนใช้ไปหนึ่งที่โตะ และเขาก็จะใส่ผ้ากันเปื้อน มาคอยให้บริการ พวกคนใช้ที่หนึ่งกินอยู่ ^{๓๘}ถ้านายกลับมาตอนเที่ยง ดินหรือดึกกว่านั้น แล้วพบว่าคนใช้ยังอยู่เตรียมพร้อมอย่างนั้น พวกเขาก็มีเกียรติจริงๆ ^{๓๙}แต่ให้รู้ละว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ตัวว่า ขโมยจะมาเวลาไหน เขาคงไม่ปล่อยให้ขโมยจัดเข้ามาในบ้านแน่ ^{๔๐}พวกคุณก็เหมือนกัน ให้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ เพราะบุตรมนุษย์จะมาตอนที่คุณคาดไม่ถึง”

ใครคือผู้รับใช้ที่ไว้ใจได้

(มธ. ๒๔:๔๕-๕๑)

^{๔๑}เปโตรได้ถามว่า “อาจารย์ครับ เรื่องเปรียบเทียบนี้ อาจารย์เล่าให้แต่พวกเราฟังเท่านั้น หรือเล่าให้กับทุกคนฟัง” ^{๔๒}องค์เจ้าชีวิตจึงตอบว่า “ใครคือพ่อบ้านที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่เจ้านายมอบหมายให้ดูแลและจัดหาอาหารให้กับทาสอื่นๆตามเวลา ^{๔๓}เมื่อนายกลับมาเห็นทาสคนนั้นทำงานอย่างดี ทาสคนนั้นก็จะได้รับเกียรติจริงๆ ^{๔๔}เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะแต่งตั้งทาสคนนั้นให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา ^{๔๕}แต่ถ้าทาสคนนั้นคิดในใจว่า ‘นายของข้ายังไม่กลับมาหรอก’ ก็เลยเริ่มทุบตีพวกทาสชายหญิงคนอื่นๆและกินดื่มจนเมาเมา ^{๔๖}เจ้านายจะกลับมาในวันและเวลาที่เขาคาดคิด แล้วเขาก็จะถูกตัดเป็นชิ้นๆพร้อมกับทาสคนอื่นๆที่ไม่เชื่อฟัง ^{๔๗}ทาสที่ไม่ยอมเตรียมตัว หรือไม่ทำตามสิ่งที่เจ้านายสั่งให้ทำ จะถูกเขียนอย่างหนัก ^{๔๘}แต่ถ้าทาสไม่รู้ว่เจ้านายสั่งให้ทำอะไร ก็

จะถูกเขียนน้อยน้อยเมื่อทำผิด พระเจ้าให้พระพรกับใครมาก คนนั้นก็ต้องคืนมาก พระเจ้าฝากความ รับผิดชอบให้กับใครมาก พระองค์ก็จะคาดหวังมากจากคนนั้น”

ความแตกแยกกันเรื่องพระเยซู

(มธ. ๑๐:๓๔-๓๖)

๔๙ “เรามาเพื่อทำให้โลก นี้ถูกเป็นไฟ เราอยากให้มันลุกเป็นไฟด้วย นี่เลย ๕๐ แต่เราต้องได้รับการจุ่มลงไปในความทุกข์เสียก่อน เรายังไม่รู้ลึกทุกข์ ใจมากจนกว่ามันจะสำเร็จ ๕๑ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำความสงบ สุขมาให้กับโลก นี้ แต่เรามาเพื่อทำให้เกิดการแตกแยกต่างหาก ๕๒ ต่อไป นี้ครอบครัวที่มีห้าคนจะแตกแยกกันเป็นสองฝ่าย สามต่อสอง หรือสองต่อสาม ๕๓ จะเกิดการแตกแยกกันระหว่างพ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว และแม่ผัวกับลูกสะใภ้”

ให้เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นทีเดียวนี้

(มธ. ๑๖:๒-๓)

๕๔ แล้วพระ เยซูหันไปพูดกับชาว บ้านว่า “เมื่อคุณเห็นก้อนเมฆมืดครึ้มลอยมาจากทิศตะวันตก คุณก็พูดว่า ‘ฝนจะตกแล้ว’ แล้วมันก็ตกจริงๆ ๕๕ เมื่อคุณเห็นลมพัดมาจากทิศใต้ คุณก็บอกว่า ‘อากาศจะร้อนแน่ๆ’ และมันก็เป็นอย่างนั้น ๕๖ ไอ้พวกหน้า ซื่อ ใจ คด พวกคุณรู้จักที่จะตีความ หมายของดินฟ้าอากาศ แต่กลับไม่รู้จักความ หมายของสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้

ไกลเกลียดกับคู่กรณี

(มธ. ๕:๒๕-๒๖)

๕๗ คุณตัดสินใจเอาเองไม่ได้หรือ ว่าคุณควรจะทำยังไง ๕๘ เมื่อคุณกำลังไปศาลกับคนที่ฟ้อง ร้องคุณ พยายามไกลเกลียดกับเขาซะในระหว่างทาง ไม่อย่างนั้นเขาจะลากตัวคุณไปพบผู้ พิพากษา และผู้ พิพากษาก็จะส่งตัวคุณให้กับผู้ คุ่มเพื่อจับเข้าคุก ๕๙ เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะถูกขังจนกว่าจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์”

กลับตัวกลับใจเสียใหม่

๑ ตอนนั้นมีบาง คนมาเล่าให้พระเยซูฟังว่า มีชาวกาลิลีซึ่งถูกบีบไล่ออกมาตาย ในขณะที่กำลังถวายเป็นเครื่องบูชาพระเจ้าอยู่ ๒ พระ เยซูจึงตอบว่า “พวกคุณคิดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะพวกเขาบาปหนักกว่าชาวกาลิลี สิ้นคนอื่นหรือ ๓ เราจะไม่บอกให้รู้ว่าไม่ใช่เลย แต่ถ้าพวกคุณไม่ยอมกลับ ตัวกลับ ใจ พวกคุณก็จะถูกทำลายเหมือนกัน ๔ หรืออย่างคนสิบแปดคนที่ถูกหอคอยสิโล อัมพังลงมาจากหอคอยนั้น คุณคิดว่า พวกเขาเป็นคนบาปหนักกว่าคนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มหรือ ๕ ไม่ใช่เลย เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าคุณไม่กลับ ตัวกลับ ใจ พวกคุณทั้งหมดก็จะถูกทำลายเหมือนกับพวกเขาด้วย”

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีลูก

๖ พระ เยซูเล่าเรื่องเปรียบ เทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ที่สวนของตน เขามาเฝ้าดูลูกของมัน แต่ก็ไม่เคยเจอเลย ๗ ชายคนนั้นจึงพูดกับคนสวนว่า ‘ผมมาหาลูกมะเดื่อเป็นเวลาสามปีแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอเลย ไฉนทิ้งเถาะปลูกไว้ก็เปลืองเนื้อที่เปล่าๆ’ ๘ คนเฝ้าสวนตอบว่า ‘นายครับ ขอเวลาอีกปีเถาะ แล้วผมจะพรวนดินใส่ปุ๋ยให้มัน ๙ แล้วถ้าปีหน้ามันออกลูกก็ดีไป แต่ถ้ายังไม่ออกลูกอีก ก็ค่อยโค่นมันทิ้ง”

พระเยซูขับไล่ผีให้ผู้หญิงในวันหยุดทางศาสนา

๑๐ ในวันหยุดทางศาสนา พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ที่ประชุมชาว ยิวแห่งหนึ่ง ๑๑ ในที่นั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกผีชั่วเข้าสิงจนพิการมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว นางหลังค่อมและยึดตัวตรงไม่ได้เลย ๑๒ เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็เรียกนางเข้ามาพบและพูดว่า “หญิงเอ๋ย เธอได้รับการปลดปล่อยจากโรคแล้ว” ๑๓ พระองค์ก็วางมือลงบนตัวนาง หญิงคนนั้นก็ยึดตัวตรงขึ้นทันที และสรรเสริญพระเจ้า

๑๔ แต่ผู้นำที่ประชุมชาว ยิวโกรธมาก ที่พระเยซูรักษาโรคในวันหยุดทางศาสนา เขาจึงบอกกับประชาชนว่า “ในแต่ละอาทิตย์ มี

เวลาทำงานตั้งหกวัน ให้ไปรักษากันในวันเหล่านี้ อย่ามารักษาในวันหยุด”

^{๑๕}องค์เจ้าชีวิตจึงตอบเขาไปว่า “โอ้พวกหน้า ชื่อ ใจ คด *จริงๆแล้วในวันหยุดทางศาสนา พวกคุณแต่ละคนก็ได้แก่เชือกวัวหรือลา เพื่อจะออกไปกินน้ำไม่ใช่หรือ ^{๑๖}แล้วหญิงคนนี้เป็นลูกหลานของอับราฮัมถูกฆาตนาผูกมัดมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้วมันไม่ถูกต้องหรือที่จะปลดปล่อยให้เธอเป็นอิสระในวันหยุดทางศาสนา” ^{๑๗}เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้ ก็ทำให้คนที่ต่อต้านพระองค์อับอาย ขาย หน้า แต่คนอื่นก็ชื่นชมยินดีในสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆที่พระองค์ทำ

อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนอะไร

(มธ. ๑๓:๓๑-๓๓; มก. ๔:๓๐-๓๒)

^{๑๘}พระเยซูพูดว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไร จะเปรียบเทียบกับอะไรดี ^{๑๙}มันเปรียบเหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ดที่มีคนนำไปปลูกไว้ในสวน เมื่อเมล็ดนั้นเติบโตขึ้นก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ที่มีนกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

^{๒๐}แล้วพระองค์ก็พูดอีกว่า “จะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ายกกับอะไรดี ^{๒๑}มันก็เหมือน เชื้อ ฟุที่ผู้หญิงคนหนึ่งผสมลงไปใแป้งสามถึง แล้วมันทำให้แป้งท่งก้อนฟูขึ้นมา”

ประตูแคบ

(มธ. ๗:๑๓-๑๔, ๒๑-๒๓)

^{๒๒}พระองค์ก็สั่ง สอนไปเรื่อยๆตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆที่พระองค์ผ่านในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๓}มีคนหนึ่งถามว่า “อาจารย์ คนที่จะรอดนั้นมีอยู่นิดเดียวหรือ” พระองค์จึงตอบว่า ^{๒๔}“คุณต้องพยายามสุดความสามารถที่จะผ่านประตูที่แคบนั้นเข้าไปให้ได้ เพราะจะมีหลายคนพยายาม แต่ก็เข้าไปไม่ได้ ^{๒๕}เมื่อเจ้าของบ้านลูกขึ้นมาปิดประตู พวกคุณก็จะยืนอยู่ข้างนอกเคาะประตู

และอ้อนวอนว่า ‘ท่าน ช่วยเปิดประตูให้เรา เราหนอยครับ’ แต่เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘เราไม่รู้ว่าพวกเจ้าเป็นใคร หรือมาจากไหน’ ^{๒๖}คุณจะตอบว่า ‘พวกเราเคยกินและดื่มด้วยกันกับท่านไง และท่านยังเคยส่ง สอนพวกเราตามท้อง ถนนในเมือง’ ^{๒๗}เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘เราไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร หรือมาจากไหน ไปให้พ้น โอ้พวกทำชั่ว’ ^{๒๘}พวกคุณจะยืนร้องไห้ขอ เข้าใจเลย ฟันอย่างเจ็บปวดอยู่ที่นั่น เมื่อเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้าทั้งหมดอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่พวกคุณกลับถูกโยนออกมาข้างนอก ^{๒๙}จะมีคนมาจากตะวันออก ตะวัน ตก จากเหนือและใต้มาร่วมในงานเลี้ยงที่อาณาจักรของพระเจ้า ^{๓๐}แล้วคุณ จะเห็นว่าพวกที่เคยอยู่ท้ายๆจะกลายมาเป็นพวกแรกๆและพวกที่เคยอยู่แรกๆจะกลายมาเป็นพวกท้ายๆ”

พระเยซูเสด็จไปกับเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ. ๒๓:๓๗-๓๙)

^{๓๑}ในเวลานั้นมีพวกฟาริสีมาบอกพระเยซูว่า “ไปจากที่นี่เร็วเพราะเฮ ไรตอยากจะทำอาจารย์”

^{๓๒}แล้วพระเยซูก็ตอบว่า “ไปบอก ไอ้หมาจิ้งจอก ันันด้วยว่า เราจะขับผีชั่ว และรักษาโรคต่อไปในวัน นี้ พรุ่ง นี้ แล้วในวัน ที่สามเราก็จะทำงานจนเสร็จหมด ^{๓๓}แต่เราจะต้องเดินทางต่อไป ในวันนี้ พรุ่ง นี้ และมะริ่นนี้ เพราะผู้ พุด แทน พระเจ้าจะโดนฆ่าตายนอกเมืองเยรูซาเล็มก็ได้

^{๓๔}เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เจ้าได้ฆ่าพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้าและเอาหินขว้างคนที่พระเจ้าส่งมาหาเจ้าจนตาย มีหลายครั้งที่เราอยากจะทำลูกๆของเจ้าเข้ามา เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าก็ไม่ยอม ^{๓๕}ตอน นี้บ้านของพวกเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้รกร้าง เราจะบอกให้รู้ว่าพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีก จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกเจ้าพูดว่า ‘ขอ

* ๑๓:๑๕ *โอ้พวกหน้าชื่อใจคด* หรือพวกหน้าไหว้หลังหลอกคำนี้แปลตรงๆจากภาษากรีกว่า “นักแสดง” หรือ “คนเล่นละคร”

๑๓:๓๒ *หมาจิ้งจอก* พระเยซูเปรียบเทียบกับเฮไรตว่าเป็นคนฉลาดและเจ้าเล่ห์เหมือนหมาจิ้งจอก

ให้พระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต” *

ผิดหรือไม่ที่รักษาในวันหยุดทางศาสนา

๑ ครั้ง หนึ่งในวัน หยุด ทาง ศาสนา
๑๔ พระ เยชูไปกินอาหารที่บ้านของผู้นำฟาริสีคนหนึ่ง พวกเขาเฝ้าจับตามองพระองค์อย่างใกล้ชิด ๒ มีชายคนหนึ่งที่เขาชอบมากมายืนอยู่ตรงหน้าพระองค์ ๓ พระเยชูจึงถามพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกเขาฟาริสีว่า “ผิดกฎปฏิบัติหรือเปล่าที่จะรักษาโรคในวันหยุด” ๔ แต่พวกเขาไม่ตอบ พระเยชูจึงจับต้องตัวชายคนนั้น และรักษาเขา แล้วส่งเขากลับไป ๕ พระองค์หันมาถามพวกนั้นว่า “ถ้าลูกของคุณหรือวัวของคุณตกบ่อในวัน หยุด พวกคุณจะไม่รีบช่วยดึงขึ้นมาหรือ” ๖ พวกเขา ก็ เงียบ ไม่รู้จะตอบอย่างไร

อย่าคิดว่าตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น

๗ เมื่อพระ เยชูเห็นว่าแขกที่มาในงานชอบเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ พระองค์ก็เลยใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนว่า ๘ “เมื่อมีคนเชิญคุณไปงานแต่งงาน อย่าไปเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ เพราะเจ้า ภาพอาจจะเชิญแขกที่สำคัญกว่าคุณมา ๙ แล้วเจ้าภาพจะมาบอกกับคุณว่า ‘ช่วยลุกให้แขกคน นิ่งๆ น้อยๆ’ คุณก็จะเสีย หน้า และต้องเลื่อนไปนั่งในที่ที่ไม่มีเกียรติ ๑๐ ทำอย่าง นีสิ เวลาไปงาน เลี้ยง ให้ไปนั่งในที่ที่ไม่มีเกียรติ ซึ่งเมื่อเจ้าภาพเห็นก็จะมาบอกกับคุณว่า ‘เพื่อนรัก ย้ายขึ้นมานั่งในที่ที่มีเกียรตินี้เถิด’ คุณก็จะได้หน้าต่อหน้าแขกคนอื่นๆ ๑๑ เพราะคนที่ยกตัวเองจะต้องถูกกดลง และคนที่ถ่อมตัวจะถูกยกขึ้น”

คุณจะได้รับรางวัล

๑๒ แล้วพระ เยชูก็หันมาพูดกับเจ้าของบ้านว่า “เมื่อคุณจัดงานเลี้ยงมีกกลางวัน หรือมีเย็นก็ตาม อย่าเชิญเพื่อนฝูงญาติพี่น้องหรือเพื่อนบ้านที่มีอันจะกินมา เพราะคนพวกนี้จะเลี้ยงตอบแทน ๑๓ แต่เมื่อคุณจัดงานเลี้ยงให้เชิญคน ยากจน คน พิการ คน ขา เป้ คน ตาบอด ๑๔ เพราะคนพวก นี้ไม่สามารถจ่ายคืนได้ แต่พระเจ้าจะให้เกียรติ และให้รางวัล

กับคุณ ในวันที่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะพินขึ้นจากความตาย”

เรื่องราวเกี่ยวกับงานเลี้ยงครั้งใหญ่

(มธ. ๒๒:๑-๑๐)

๑๕ มีชายคนหนึ่งที่พักอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็พูดกับพระเยชูว่า “ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆสำหรับคนที่ได้กินอาหารที่งาน เลี้ยงในอาณาจักรของพระเจ้า”

๑๖ พระ เยชูก็ตอบเป็นเรื่องราวเปรียบเทียบว่า “มีชายคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่โต และเชิญแขกมากมาย ๑๗ เมื่อเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็ส่งคนใช้ออกไปบอกกับแขกทั้งหลายว่า ‘มาได้แล้วครับ ทุกอย่างพร้อมแล้ว’ ๑๘ แต่แขกแต่ละคนก็แก้ตัวกันต่าง ๆ นานา คนแรกบอกว่า ‘ขอโทษที ไปไม่ได้ ต้องไปดูแลนาที่เพิ่งซื้อใหม่’ ๑๙ อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘ขอโทษทีไปไม่ได้ เพิ่งซื้อวัวมาห้าคู่ ต้องไปทดสอบมันดูหน่อย’ ๒๐ อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘เพิ่งแต่งงาน ไปไม่ได้หรอก’

๒๑ เมื่อคนใช้กลับมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้านายฟัง เจ้านายก็โกรธมาก จึงสั่งคนใช้ว่า ‘รีบไปที่ถนนตามตรอกซอก ซอยในเมือง นี้ และพาคนยากจน คนพิการ คนขาเป้และคนตาบอดมาที่นี่’ ๒๒ ต่อมาคนใช้ก็นำรายงานเจ้านายว่า ‘ผมทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ก็ยังมีที่ว่างเหลืออยู่อีก’ ๒๓ เจ้านายจึงสั่งว่า ‘ถ้างั้น ให้ออกไปถนนนอกเมืองและตามถนนในชนบท ไปเร่งรีบพาพวกเขา มา ให้บ้านของเราเต็มให้ได้’ ๒๔ เราขอบอกให้รู้ว่า พวกคนที่เราได้เชิญในตอนแรกจะไม่มีใครได้ชิมอาหารในงานเลี้ยงของเราเลย”

คุ้มไหมที่จะติดตามพระเยชู

(มธ. ๑๐:๓๗-๓๘)

๒๕ ผู้คนมากมายเดินตามพระ เยชูไป พระองค์หันมาพูดกับพวกเขาว่า ๒๖ “ถ้าพวกคุณอยากเป็นศิษย์ของเรา คุณต้องเกลียดพ่อแม่ เมีย ลูกๆรวมทั้งพี่น้องและชีวิตของตัวเอง ๒๗ คนที่ไม่ได้แบกไม้ กางเขนของตัวเองตามเรามา ก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้

* ๑๓:๓๕ อ้างจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๖

† ๑๔:๒๖ *เกลียด* ในที่นี้มีความหมายว่า ให้คุณค่าน้อยกว่า หรือ ให้ความสำคัญน้อยกว่า

๒๘ สมมุติว่า คุณต้องการจะสร้างหอคอย สิ่งแรกที่คุณต้องทำคือ ต้องคิดราคาค่าก่อสร้างก่อน ดูว่ามีเงินพอหรือเปล่า ๒๙ เพราะไม่อย่างนั้น เมื่อคุณลงฐานแล้วเกิดเงินหมดก็ต้องหยุดสร้าง คนอื่นเห็นก็จะหัวเราะเยาะเอาได้ ๓๐ ว่า ‘คนนี่ลงมือสร้าง แต่ไม่มีปัญญาสร้างให้เสร็จ’

๓๑ หรือสมมุติว่ากษัตริย์องค์หนึ่งจะออกไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง เขาจะไม่นั่งลงวางแผนก่อนหรือ ว่าทหารหนึ่งหมื่นคนของเขาจะไปสู้ชนะทหารสองหมื่นคนที่ยกทัพมาได้หรือเปล่า ๓๒ ถ้าเขาคิดว่าสู้ไม่ได้เขาจะต้องรีบส่งคนไปเจรจาสงบศึก ในขณะที่กองทัพนั้นยังอยู่อีกไกล ๓๓ ก็เหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมสละทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ คุณก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้”

เกลือกที่หมดค่า

(มธ. ๕:๑๓; มก. ๙:๕๐)

๓๔ “เกลือกเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือกนั้นหมดรสเค็มแล้ว ก็จะทำให้มันเค็มอีกได้อย่างไร ๓๕ จะเอาไปใส่ดินหรือผสมกับปุ๋ยก็ไม่ได้ มีแต่ต้องโยนทิ้งไปเท่านั้น คนที่มีหูก็ฟังเอาไว้ให้ดี”

ความดีใจในสวรรค์

(มธ. ๑๙:๑๒-๑๔)

๑๕

๑ ในเวลานั้นมีพวกเก็บ ภาษี และพวกคนบาปทั้งหลาย ต่างก็รุมล้อมกันเข้ามาฟังพระ เยซูสั่ง สอน ๒ พวกฟาริสี และครูสอนกฎปฏิบัติก็บ่นกันว่า “คนนี่ยอมต้อนรับคนบาปและยังกินอาหารกับพวกเขาด้วย”

๓ พระ เยซูจึงเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟังว่า “สมมุติว่า พวกคุณคนหนึ่งมีแกะอยู่หนึ่งร้อยตัว แล้วตัวหนึ่งหลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะเก่า สิบ แก้วตัวไว้ในทุ่ง หญ้าแล้วออกไปตามหาแกะตัวที่หายไปจนกว่าจะพบหรือ ๔ เมื่อพบแกะตัวนั้นแล้วเขาก็ดีใจมาก

แบกมัน ๖ กลับมาบ้าน แล้วเรียกเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อม หน้ากันและบอกว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบแกะที่หลงหายไปแล้ว’ ๗ เราจะบอกให้รู้ว่า ในสวรรค์ก็เหมือนกัน เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ ก็จะเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่ามีคนดีเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องกลับตัวกลับใจ”

๘ “สมมุติว่าหญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงิน ๑ อยู่ สิบเหรียญ แล้วทำตกหายไปหนึ่งเหรียญ นางจะไม่จุดตะเกียงและกวาดบ้าน ค้นหาทุกซอกทุกมุมจนกว่าจะพบหรือ ๙ เมื่อหาเหรียญนั้นเจอแล้ว นางก็เชิญเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้า และพูดว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบเหรียญที่หลงหายไปแล้ว’ ๑๐ เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าก็ชื่นชมยินดีอย่างนั้นเหมือนกันต่อ หน้าพวกทูต สวรรค์ของพระองค์ เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ”

พ่อที่มีใจเมตตา

๑๑ พระ เยซูพูดว่า “ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน ๑๒ ลูกคนเล็กพูดว่า ‘พ่อครับ ช่วยแบ่งสมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ด้วย’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้กับลูกชายทั้งสองไป ๑๓ หลังจากนั้นไม่นาน ลูกคนเล็กก็รวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา เดินทางไปเมืองไกล และเขาก็ใช้จ่ายเงิน ทองอย่างสุรุ่ยสุร่าย ๑๔ จนหมดเนื้อหมดตัว พอเกิดกันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วแผ่นดิน ดินนั้น เขาก็เริ่มไม่มีอะไรจะกิน ๑๕ เขาก็เลยไปรับจ้างทำงานกับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง เขาถูกส่งให้ไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา ๑๖ เขาหิวมาก อยากจะกินอาหารที่หมูกิน แต่ก็ไม่มีใครให้อะไรเขากินเลย ๑๗ ในที่สุด เขาก็สำนึก ตัวได้และพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อเรามีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ แต่ดูเราสิ กำลังจะอดตายอยู่แล้ว ๑๘ เราจะกลับไปหาพ่อและพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อตัวพ่อ ๑๙ ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ให้ลูกเป็นลูกจ้างคนหนึ่งของพ่อเถาะครับ’”

๑๕:๑ **พวกเก็บภาษี** คือ พวกคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันเก็บภาษีจากคนยิวด้วยกัน คนพวกนี้ชอบโกง และเป็นทีเกลียดชังของพวกยิวด้วยกันมาก

๑๕:๘ **เหรียญเงิน** หรือเหรียญเดนาเรียน คือ เงินของพวกโรมัน หนึ่งเหรียญเดนาเรียน เท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน

๒๐ ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นกลับไปหาพ่อของเขา ขณะที่เขายืนอยู่แต่ไกล พ่อของเขาก็มองเห็นและเวทนา สงสาร จึงออกไปสวมกอดและจูบเขา ๒๑ ลูกชายจึงพูดว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อพ่อ ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ ๒๒ แต่พ่อหันไปสังคนใช้ว่า ‘เร็วๆเข้าไปเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดมาสวมใส่ให้เขา เอาแหวนมาสวมนิ้วเขาและเอารองเท้ามาสวมให้เขาด้วย’ ๒๓ แล้วไปฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีมาเลี้ยงฉลองกัน ๒๔ เพราะลูกชู้คนนี้ได้ตายไปแล้วแต่พื้นขึ้นมาใหม่ เคยหลงหายไปแต่ตอนนี้พบแล้ว แล้วพวกเขา ก็เลี้ยงฉลองกัน

๒๕ เมื่อลูกชายคนโตที่ทำงานอยู่ในทุ่งกลับมาใกล้จะถึงบ้าน เขาได้ยินเสียงร้องรำทำเพลงกัน ๒๖ จึงเรียกคนใช้เข้าไปถามว่า ‘เกิดอะไรขึ้น?’ ๒๗ คนใช้จึงตอบว่า ‘น้องชายของท่านกลับมาบ้านด้วยความปลอญภัย พ่อของท่านก็เลยให้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองกัน’ ๒๘ พี่ชายโกรธมากและไม่ยอมเข้าไปในงานเลี้ยง พ่อเขาจึงออกมาขอร้องให้เข้าไปข้างใน ๒๙ แต่เขาตอบพ่อไปว่า ‘ดูเอาเถอะ ผมรับใช้พ่อมาหลายปี และไม่เคยขัดคำสั่งพ่อเลย แต่พ่อยังไม่เคยให้อะไรผมเลย แม้แต่แพะสักตัวเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูงก็ไม่มี’ ๓๐ แต่พ่อเอ๋ย ลูกของพ่อคน นี้กลับมาหลังจากที่ผลาญทรัพย์สินสมบัติของพ่อไปกับหญิงโสเภณีจนหมดเกลี้ยง พ่อก็ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีฉลองให้กับมัน’ ๓๑ พ่อจึงพูดว่า ‘ลูกรัก ลูกอยู่กับพ่อตลอดเวลา ทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว ๓๒ แต่พวกเราควรจะได้ใจและเฉลิมฉลองกัน เพราะน้องตายไปแล้วแต่พื้น ขึ้นมาใหม่ หลงหายไปแล้วแต่กลับพบกันอีก’”

ทรัพย์สินสมบัติที่แท้จริง

๑๖ ๑ พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เศรษฐีคนหนึ่งได้จ้างผู้ จักรการมาดูแลกิจการของเขา ต่อมามีคนมาฟ้องว่า ผู้ จักรการคน นี้ใช้ จ่ายเงิน ทองของเศรษฐีอย่าง สู้ ร้าย สู้ ร้าย ๒ เศรษฐีจึงเรียกผู้ จักรการคนนั้น มาถามว่า ‘เจ้าจะแก้ตัวว่ายังไงในเรื่องที่เรา ได้ยินมานี้ ไปเอาบัญชีที่เจ้าจัดการอยู่คืน มา เราไล่เจ้าออกแล้ว’” ๓ ผู้ จักรการคน นี้ จึง คิดในใจว่า ‘ทำยังไงดี นายกำลังจะไล่ออก จะไปขุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอกทานก็อาย

เขา ๔ อ้อ รู้แล้วว่าทำอะไรยังไงดี จะได้มีคนต้อนรับเข้าบ้านเขาตอนทีตกงาน’ ๕ เขาก็ เรียกลูกหนี้ ของนายมาถามทีละคน เขาก็ถาม คนแรกว่า ‘คุณเป็นหนี้นายผมอยู่เท่า ไหร่?’ ๖ เขาตอบว่า ‘นายผมเมื่อก่อนร้อยถึง’ ผู้จัดการ จึงบอกเขาว่า ‘นี่ใบกู้ยืมของคุณ รับหนังสือแก้ เป็นให้สลิปถึงเร็วเข้า’

๗ แล้วเขาก็ถามคนที่สองว่า ‘คุณเป็นหนี้ อยู่เท่า ไหร่?’ เขาก็ตอบว่า ‘ข้าวสาลีหนึ่งร้อย ถึง’ ผู้จัดการจึงพูดกับเขาว่า ‘เอาใบกู้ยืมนี้ ไปแก้เป็นสลิปถึง’ ๘ เศรษฐีก็ชมผู้จัดการ ว่า ‘โกงคนนี่ว่าเอาตัวรอดเก่ง ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะคนของโลก นี้เอาตัวรอดในเรื่องแบบนี้ เก่งกว่าคนของพระเจ้า’

๙ เราจะบอกให้รู้ว่า ให้ใช้เงินทองที่มีอยู่ใน โลกนี้คบหาเพื่อนไว้ เพราะเมื่อเงินทองหมด ไป เพื่อนๆก็จะได้ต้อนรับคุณเข้าอยู่ในบ้านที่ หนาวตลอดไป

๑๐ คนที่ไว้ใจได้ในเรื่องเล็กๆก็จะไว้ใจได้ ในเรื่องใหญ่ๆด้วย แต่คนที่ไว้ใจไม่ได้แม้แต่ ในเรื่องเล็กๆก็จะไว้ใจไม่ได้ในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย ๑๑ ถ้าขนาดทรัพย์สินสมบัติในโลก นี้ ยัง ไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วจะไว้ใจให้คุณดูแล ทรัพย์สินสมบัติเที่ยง แท้ได้ยังไง ๑๒ ถ้าของ ของคนอื่น ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วใครจะ กล้าให้คุณเป็นเจ้าของอะไรเล่า ๑๓ ไม่มีทาส คนไหนรับ ใช้นายสองนายได้ เพราะเขาจะ กลียตนายคนหนึ่ง และรักอีกคนหนึ่ง หรือ ไม่ก็จะห่มเทให้กับคนหนึ่ง และจะดูถูกอีก คนหนึ่ง พวกคุณจะรับ ใช้พระเจ้า และเงิน ทองพร้อมๆกันไม่ได้หรอก”

คำสอนข้ออื่น ๆ

(มธ. ๑๑:๑๒-๑๓)

๑๔ ฝ่ายพวกฟา ริ สีย์ที่เห็นแก่เงิน เมื่อ ได้ยินเรื่องทั้งหมด นี้ก็หัวเราะเยาะพระ เยซู ๑๕ พระองค์จึงพูดว่า “พวกคุณพยายามจะให้ คนมองว่า คุณทำตามใจพระเจ้า แต่พระเจ้ารู้ ว่าจิตใจของพวกคุณชั่ว ร้าย สิ่งที่มีมนุษย์เห็น ว่าสุดยอด พระเจ้ากลับเห็นว่าน่าขยะแขยง

๑๖ แต่ก่อนนั้นพระเจ้าให้กฎต่างๆผ่าน มา ทางโมเสส และให้คำ พูดต่างๆผ่าน มาทาง ผู้ พูด แทน พระเจ้า จนกระทั่งมาถึงสมัย ของยอห์นคนแรกที่ทำพิธี จุ่ม น้ำนั้น นับตั้งแต่ สมัยของยอห์นเป็นต้น มา ข้าวดีเกี่ยวกับ

อาณาจักรของพระเจ้าก็ได้ประกาศออกไป ทำให้ทุก คนตอบสนองต่อข่าวดี นี้อย่างเอา เป็นเอาตาย

๑๗ ให้ฟ้าและดินหายไป ยิ่งง่ายกว่า ที่จะให้ จุดหนึ่งหรือตัวอักษรหนึ่งในกฎปฏิบัติ หดผลบังคับไป

๑๘ ผู้ชายที่หย่ากับภรรยาของตนแล้วไป แต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามิชู้ และผู้ชายที่มา แต่งงานกับหญิงที่หย่าร้างนี้ ก็ถือว่ามิชู้ด้วย

เศรษฐกิจกับลาซารัส

๑๙ ครั้งหนึ่งมีเศรษฐกิจคนหนึ่ง เขาแต่ง กาย ด้วยชุดสี ม่วงราคาแพง และผ้าปานเนื้อดี และใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน ๒๐ มีขอทาน คนหนึ่งชื่อ ลาซารัส มีแผลเต็ม ตัวไปหมด นอนอยู่หน้าประตูบ้านเศรษฐกิจ ๒๑ เขาอยากจะ กินแค่อาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐกิจ หมา ก็มาเลียแผลของเขา ๒๒ ต่อ มาเมื่อขอทาน นั้นตาย เหล่าทูตสวรรค์ก็มารับเขาไปอยู่กับ อับราฮัม เศรษฐีก็ตายเหมือนกัน และถูกฝัง ไว้ ๒๓ เศรษฐีไปอยู่ในแดนคนตาย และได้รับความทุกข์ทรมานมาก เขามองเห็นอับราฮัม อยู่แต่ไกล และเห็นลาซารัสอยู่ข้างๆอับราฮัม ๒๔ เศรษฐีจึงร้องตะโกนว่า ‘คุณพ่ออับ ราฮัม สงสารผมด้วยเถิดครับ ช่วยส่งลาซารัสมานี่ หน่อย เพื่อเอาปลายนิ้วจุ่มนำมาแตะลิ้นของ ผมให้เย็นลง เพราะผมเจ็บปวดทรมานเหลือ เกินในเปลวไฟนี้’ ๒๕ แต่อับราฮัมพูดว่า ‘ลูก เอ๋ย จำได้ไหมตอนที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่นั้น เจ้า ได้ รับแต่สิ่งดีๆแต่ลาซารัสนั้นได้ รับแต่สิ่งที่ไม่ดี ตอนนี้อยู่มีความสุขอยู่ที่นั่น ส่วนเจ้าได้ รับความทุกข์ทรมาน ๒๖ นอกจากนี้ก็มีเหว กว้างใหญ่ขวาง กันพวกเราอยู่ เพื่อไม่ให้ไป มาหาสู่กันได้’ ๒๗ เศรษฐีจึงพูดว่า ‘ถ้าอย่าง นั้น ขอร้องคุณพ่ออับ ราฮัมให้ช่วยส่งลาซารัสไปที่บ้านพ่อผมด้วย’ ๒๘ เพราะผมมีพี่ น้อง อยู่ห้าคน ลาซารัสจะได้ไปเตือนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาทนทุกข์ ทรมาน เหมือนกับผมในที่นี่’

๒๙ แต่อับราฮัมตอบไปว่า ‘พวกเขาไม่เสส และผู้พูดแทนพระเจ้าคอยเตือนอยู่แล้ว ให้ เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ ๓๐ ฝ่ายเศรษฐกิจจึงพูด ว่า ‘แต่ฉันไม่พอหรอก คุณพ่ออับ ราฮัม ถ้า มีคนที่ฟื้นขึ้นจากความตายไปเตือนพวกเขา

พวกเขาจะกลับตัวกลับใจเสียใหม่’ ๓๑ อับรา ฮัมจึงพูดกับเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสส และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ถึงจะมีคนที่ฟื้น ขึ้นจากความตาย เขาก็จะไม่ฟังอยู่ดี’”

การยั่วยวน การอภัย ความเชื่อ

(มธ. ๑๘:๖-๗, ๒๑-๒๒; มก. ๙:๔๒)

๑๗ พระ เยชูพูดกับพวกศิษย์ว่า “จะ มีสิ่งที่ยั่วยวนให้คนทำบาปเสมอ แต่คนที่มายั่วยวน นั้นช่างน่าอายจริงๆ ๒ ระหว่างการ ชักชวนคนที่ต่ำต้อยคนหนึ่ง ใน พวกนี้ให้ทำบาป กับการถูกจับโยนลงไปใน ทะเลพร้อมกับมีหินไม่แบ่ง * ล่ามคอยอยู่ อย่าง หลังนี้ก็ยังจะดีกว่า ๓ ระวังตัวไว้ให้ดี ให้ดีก เตือนพี่น้องที่ทำบาป และอภัยให้เขาเมื่อเขา กลับ ตัวกลับ ใจ ๔ ถึงแม้เขาจะทำผิดบาปต่อ คุณถึงวันละเจ็ดครั้งก็ตาม แต่ถ้าทุกครั้งเขา บอกคุณว่า ‘ผมกลับ ตัวกลับ ใจแล้วครับ’ ก็ ให้ยกโทษเขา” ๕ ฝ่ายพวกศิษย์เอก ก็พูดกับ องค์เจ้าชีวิตว่า “ถ้าอย่างนั้น ช่วยเพิ่มความ เชื่อให้กับเราด้วยครับ”

๖ พระ เยชูตอบว่า “แต่คุณมีความ เชื่อเล็ก เท่าเมล็ดมัสตาร์ดนี้ คุณก็สั่งให้ต้นหมอนทั้ง ต้นถอน รากถอน โคนไปปลูกอยู่ในทะเลได้ แล้ว”

ทาสที่ดี

๗ “สมมุติว่าคุณมีทาสคนหนึ่ง เมื่อเขากลับ มาจากไถนาหรือเลี้ยงแกะ คุณจะพูดกับเขา ใหม่ว่า ‘รีบๆไปหาอะไรกินเร็ว’ ๘ หรือคุณจะ พูดกับเขาว่า ‘ไปเตรียมอาหารมาสิ แล้ว คอยรับ ใช้อยู่นี้แหละ จนกว่าเราจะกินและ ต้มเสร็จ แล้วเจ้าถึงค่อยไปกิน’ ๙ นายต้อง ขอบใจทาสที่เขาทำตามคำสั่งหรือ ๑๐ พวก คุณก็เหมือนกัน เมื่อทำงานที่นายสั่งมาเสร็จ แล้ว ก็ควรพูดว่า ‘พวกเราเป็นแค่ทาสที่ทำ ตามหน้าที่เท่านั้น ไม่สมควรที่เจ้า นายจะ ขอบใจหรอก’”

ให้รู้จักขอบคุณ

๑๑ ในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม พระ เยชูผ่านไปตามเขตแดนของแคว้นกาลิลีกับแคว้นสะ มา เรีย ๑๒ ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง

* ๑๗:๒ หินไม่แบ่ง นี่เป็นหินไม่แบ่งขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ลาเดินรอบๆ

มีชายสิบคนที่ เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เข้ามาหาพระองค์ แต่ยืนอยู่ห่างๆ ^{๑๓} และร้องตะโกนว่า “เยชู นาย ท่าน สงสารพวกเราด้วยเถิด”

^{๑๔} พระองค์ก็มองพวกเขา แล้วพูดว่า “ไปแสดงตัวให้พวกนกบวช ‘ดูสิ’ ในระหว่างทางที่เป็นเนิน พวกเขาก็หายจากโรค ^{๑๕} คนหนึ่งในนั้น เมื่อเห็นว่าหายแล้ว ก็กลับมาร้องสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง ^{๑๖} เขาก็มลงกราบขอขอบคุณอยู่ที่เท้าของพระเยชู เขาเป็นชาวสะมาเรีย ^{๑๗} พระเยชูถามว่า “มีสิบคนที่หายจากโรคไม่ใช่หรือ แล้วอีกเก้าคนอยู่ที่ไหน ^{๑๘} ทำไมมีแต่คนต่างชาติคนนี้เท่านั้นหรือ ที่กลับมาสรรเสริญพระเจ้า” ^{๑๙} แล้วพระเยชูก็บอกเขาว่า “ลุกขึ้นกลับไปได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้หายจากโรคแล้ว”

อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่พวกคุณ

(มธ. ๒๔:๒๓-๒๘, ๓๗:๔-๑)

^{๒๐} วันหนึ่งพวกเขา ริ สิดามพระ เยชูว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไหร่” พระองค์ก็ตอบว่า “เมื่ออาณาจักรของพระเจ้ากำลังมา จะไม่มีอะไรเป็นลาง บอกเหตุให้คนรู้หรือ ^{๒๑} จะไม่มีใครบอกได้หรือว่า ‘อยู่นี่ไง’ หรือ ‘อยู่นั้นไง’ เพราะดูสิ อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่พวกคุณแล้ว”

^{๒๒} แต่พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “วันนั้นจะมาถึง เมื่อพวกคุณอยากจะได้เห็น วันเวลาของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่คุณจะไม่มีโอกาสได้เห็น ^{๒๓} เมื่อมีคนมาบอก ว่า ‘พระองค์อยู่นี่ไง หรือ อยู่นี่ไง’ ก็ไม่ต้องออกไปเที่ยวตาม หาดู” ^{๒๔} “เพราะเมื่อบุตรมนุษย์มานั้น จะเห็นชัดเหมือนกับสายฟ้าแลบจากท้องฟ้าฟากหนึ่งไปยังอีกฟากหนึ่ง ^{๒๕} แต่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่างเสียก่อน และคนในยุคนี้จะไม่ยอมรับพระองค์”

^{๒๖} วันที่พระองค์กลับมา นั้น จะเหมือนกับสมัยของโนอาห์ ^{๒๗} ที่คนดื่มกินกันอย่างสนุกสนาน แต่งงานกันและยกลูกให้แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ แล้วน้ำก็ท่วมจนพวกเขาจมน้ำตายกันหมด

^{๒๘} ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน คนกินดื่มกันอยู่ ซื่อซายกัน เพาะปลูกกัน ก่อสร้างกัน ^{๒๙} จนกระทั่งถึงวันที่โลทออกจากเมืองโสโดม ก็มีไฟ และกำมะถันตกลงมาจากท้องฟ้า เผาผลาญทำลายชีวิตผู้คนในเมืองนั้นจนหมดสิ้น

^{๓๐} ในวันที่บุตรมนุษย์กลับมา มันก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ^{๓๑} ในวันที่นั้น คนที่อยู่บนดาดฟ้าบ้านก็อย่าเข้าไปเก็บข้าว ของในบ้านเลย หรือคนที่อยู่ในทุ่ง นา ก็อย่ากลับไปบ้านเอาอะไรเลย ^{๓๒} จำเรื่องที่เกิดขึ้นกับเมียของโลทไว้ให้ดี ^{๓๓} คนที่อยากจะรักษาชีวิตเอาไว้ จะเสียชีวิต แต่คนที่ยอมสละชีวิตเอาไว้ จะรักษาชีวิตไว้ ^{๓๔} เราจะบอกให้รู้ ว่า ในคืนนั้นเอง สองคนที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ ^{๓๕} หญิงสองคนที่กำลังโม่แป้งอยู่ด้วยกัน จะถูกจับไปคนหนึ่ง และถูกทิ้งไว้คนหนึ่ง” ^{๓๖} † ^{๓๗} พวกศิษย์จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ มันจะเกิดขึ้นที่ไหนครับ”

พระองค์จึงตอบว่า “ซาทศพอยู่ที่ไหน ฝูงแร้งก็จะอยู่ที่นั่น”

พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน

๑๘ ^๑ พระเยชูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบ ให้พวกเขาอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่สิ้นหวัง ^๒ พระองค์เล่าว่า “ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคคนหนึ่งที่ ไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่เคียดแค้นกับใครเลย ^๓ ในเมืองนี้มีหญิงม่ายคนหนึ่ง ที่เฝ้าวัน เวียนมา อ้อนวอนผู้พิพากษาคคนนี้ว่า ‘ช่วยตัดสินคดีของฉันอย่างยุติธรรมด้วยเถิด’ ^๔ ตอนแรกผู้พิพากษาคไม่ได้สนใจนางเลย แต่ในที่สุดผู้พิพากษาคก็

* ๑๗:๑๔ **ไปแสดงตัวให้พวกนกบวช** ตามกฎของโมเสสเมื่อคนยิวที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงหายดีแล้ว เขาก็ต้องไปให้พวกนกบวชสำรวจดูว่าหายจริงหรือเปล่า ดูเพิ่มเติมจากหนังสือเวโรนิต บทที่ ๑๓-๑๔

† ๑๗:๓๒ **เมียของโลท** เรื่องเกี่ยวกับเมียของโลทอยู่ใน ปฐมกาล ๑๙:๑๕-๑๗, ๒๖

‡ ๑๗:๓๖ ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อความว่า “ชายสองคนที่อยู่ในนาเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้”

พูดกับตัว เองว่า ‘ถึงแม้เราจะไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่กลัวมนุษย์หน้าไหนทั้งนั้น แต่เราคงต้องให้ความยุติธรรมกับเธอ เพราะเธอเข้าชกวนใจเหลือเกิน จะได้เลิกมายุ่งวุ่นวายกับเราเสียที ไม่งั้นเราคงจะบ้าตายแน่”

๖ แล้วพระองค์ก็พูดต่อว่า “เห็นหรือเปล่าว่า ผู้พิพากษาชกใจคน นี้พูดว่าอะไร” แล้วพระเจ้าจะไม่ให้ความยุติธรรมกับคนที่พระองค์ได้เลือกไว้ที่ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ทั้งวันทั้งคืนหรือ พระองค์จะผลัดไปเรื่อยๆหรือ “เราจะบอกให้รู้ว่าพระองค์จะรีบให้ความยุติธรรมกับเขา ว่าแต่เมื่อบุตรมนุษย์มาถึง พระองค์จะเจอคนที่มีความเชื่อหลงเหลืออยู่ในโลกนี้หรือเปล่า”

ฟาริสีกับคนเก็บภาษี

๗ พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ เพื่อสอนคนที่เชื่อมั่นในตัว เองเหลือ เกินว่าทำตามใจพระเจ้า และชอบดูถูกคนอื่น พระองค์เล่าว่า ๘ “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานที่วิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บ ภาษี ๙ ฟาริสีคนนั้นยืนอยู่ตามลำพัง และอธิษฐานว่า ‘พระเจ้า ขอขอบคุณที่ข้าพเจ้าไม่เป็นเหมือนมนุษย์คนอื่นๆเช่นพวก ขโมย พวกชกใจ พวกมีชู้ หรือแม้แต่คนเก็บ ภาษี คนนี้ ๑๒ ข้าพเจ้าอดอาหารอาทิตย์ละสองครั้ง และถวายหนึ่งในสิบ ของของทุกอย่างที่ได้มา’

๑๓ แต่คน เก็บ ภาษีนั้น ยืนอยู่แต่ไกลใน ขณะที่อธิษฐาน ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่พูดกับตัว เองคร่ำครวญว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดเมตตาข้าพเจ้าที่เป็นคนบาป’ ๑๔ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อกลับบ้านไป คนที่พระเจ้ายอมรับคือคนเก็บภาษี ไม่ใช่ฟาริสี เพราะทุกคนที่ยกตัวเองขึ้นจะต้องถูกกดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น”

คนที่เข้าอาณาจักรของพระเจ้าต้องเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ

(มธ. ๑๙:๑๓-๑๕; มก. ๑๐:๑๓-๑๖)

๑๕ มีคนอุ้มลูกเล็กๆมาให้พระ เยซูจับตัว และอุ้มพระให้ เมื่อพวกศิษย์เห็น ก็ต่อว่าพวกเขาไม่ให้ทำอย่างนั้น ๑๖ แต่พระ เยซูกลับเรียกเด็กๆพวกนั้นเข้ามาหาแล้วพูดว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆพวกนี้ ๑๗ เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าใครไม่ยอมรับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนอย่างที่เกิดเล็กๆพวก นี้ย่อมรับ คนนั้นจะไม่ได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าแน่”

คนรวยคนหนึ่งถามพระเยซู

(มธ. ๑๙:๑๖-๓๐; มก. ๑๐:๑๗-๓๑)

๑๘ มีผู้นำชาว ยิวคนหนึ่งถามพระ เยซูว่า “อาจารย์ผู้ ประเสริฐผมจะต้องทำอะไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป” ๑๙ พระเยซูจึงถามว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐหรือคนนอกจากพระเจ้าเท่านั้น ๒๐ คุณก็รู้จักปฏิบัติแล้วนี่ ที่ว่า ‘อย่ามีชู้ อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ และให้เคารพนับถือพ่อแม่” +

๒๑ ผู้นำคนนั้นก็พูดว่า “ผมรักษากฎทั้งหมดนั้นมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

๒๒ เมื่อพระองค์ได้ยินอย่างนั้น ก็พูดต่อไปว่า “คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง คือให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่คุณมี แล้วเอาเงินไปแจกจ่ายให้กับคนยากจน และคุณก็จะมีทรัพย์สินสมบัติอยู่ในสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา” ๒๓ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เสียใจอย่างหนักเพราะเขาร่ำรวยมาก

๒๔ เมื่อพระ เยซูเห็นว่าเขาเสียใจมาก จึงพูดขึ้นว่า “มันยากมากที่คนรวยจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า ๒๕ ความจริงแล้ว ให้ อูฐลอดรู เข็มยิ่งจะง่ายกว่าที่จะให้คนรวยเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

* ๑๘:๑๒ ถวายหนึ่งในสิบ แปลว่า ถ้ามีรายได้ ๑๐ บาทก็ให้พระเจ้า ๑ บาท

+ ๑๘:๒๐ คัดมาจาก อพยพ ๒๐:๑๒-๑๖ เฉลยธรรมบัญญัติ ๕:๑๖-๒๐

๒๖ คนที่ได้ยินเรื่องนี้ ก็พูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะไปรอดได้”

๒๗ พระเยซูพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้หรอก แต่สำหรับพระเจ้าก็เป็นได้”

๒๘ แล้วเปโตรก็พูดว่า “พวกเราได้สละสิ่งที่เป็นของเรา เพื่อมาติดตามพระองค์”

๒๙ พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนไหนที่ได้สละบ้านเรือนหรือเมีย หรือพี่น้อง หรือพ่อแม่ หรือลูก เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้าแล้วละก็ ^{๓๐}เขาจะได้ รับสิ่งตอบแทนหลายเท่าในชีวิตนี้ และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าด้วย”

พระเยซูจะฟื้นขึ้นจากความตาย

(*มธ. ๒๐:๑๗-๑๙; มก. ๑๐:๓๒-๓๔*)

๓๑ พระเยซูพาศิษย์เอกทั้งสิบ สองคนปลีกตัวออกมาข้างๆ และพูดกับพวกเขาว่า “ฟังให้ดีนะ พวกเราจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ทุกอย่างที่พวก ผู้ พุด แทน พระเจ้าได้เขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์จะเกิดขึ้นที่นั่น ^{๓๒}เขาจะถูกส่งตัวให้กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิว พวกเขาจะหัวเราะเยาะ ตูถูก และถ่มน้ำลายรดเขา ^{๓๓}คนเหล่านั้นจะเย้ยขำและฆ่าเขา แต่ในวันที่สาม เขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” ^{๓๔}แต่พวกศิษย์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ นี่ที่พระองค์พูด เพราะความหมายของมันถูกแอบซ่อนไปจากพวกเขา พวกเขา ก็เลยไม่รู้ ว่าพระองค์พูดถึงเรื่องอะไร

พระเยซูรักษาคนตาบอด

(*มธ. ๒๐:๒๙-๓๔; มก. ๑๐:๔๖-๕๒*)

๓๕ เมื่อพระเยซูมาถึงเมืองเยริโค มีขอทานตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ข้างถนน ^{๓๖}เมื่อได้ยินฝูงชนจำนวนมากเดินผ่านมา เขาก็ถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

๓๗ คนเหล่านั้นบอกเขาว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ กำลังผ่านมาทางนี้”

๓๘ คนตาบอดก็ตะโกนว่า “เยซู บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ” ^{๓๙}คนที่เดินนำหน้า ต่างก็สั่งให้เขายืนให้เขาเจียบ แต่เขากลับยังตะโกนดังขึ้นว่า “บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

๔๐ พระเยซูก็เลยหยุด สั่งให้คนพาเขาเข้ามา แล้วพระองค์ถามเขาว่า ^{๔๑}“อยากให้เราช่วยอะไร”

เขาจึงตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับท่าน”

๔๒ พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “มองเห็นแล้วจะเห็น ความเชื่อของคุณช่วยให้คุณหายแล้ว”

๔๓ เขามองเห็นทันที จึงติดตามพระเยซูไป และสรรเสริญพระเจ้า เมื่อชาวบ้านเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็พากันยกย่องพระเจ้า

ตักเคียสคนเก็บภาษีอยากเห็นพระเยซู

๑๙ ^๑พระเยซูเดินเข้าไปในเมืองเยริโค ^๒มีชายคนหนึ่งชื่อตักเคียส เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีที่ร่ำรวยมาก ^๓เขาอยากจะทำพระเยซูเป็นใคร แต่เขามองไม่เห็น เพราะตัวเตี้ยและคนแน่นมาก ^๔เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าพระเยซู แล้วปีนขึ้นไปตักคอยพระองค์อยู่บนต้นไม้เตี้ย ^๕เมื่อพระเยซูเดินมาถึง พระองค์ก็เงยขึ้นไปพูดกับตักเคียสว่า “ตักเคียส รีบลงมาเร็ว เราต้องไปพักที่บ้านคุณวันนี้”

^๖เขารีบลงมา และพาพระองค์ไปบ้านของเขาด้วยความ ดีใจ ^๗ทุกคนที่เห็นอย่างนั้นก็บ่นกันว่า “เขาไปเป็นแขกในบ้านของคนบาปได้ยังไง”

^๘ในวันนั้นตักเคียสลุกขึ้นบอกองค์เจ้าชีวิตว่า “อาจารย์ ผมจะบริจาคทรัพย์สมบัติครึ่งหนึ่งของผมให้กับคนจน และถ้าผมได้ใคร่ครุมา ผมยินดีจะคืนให้เขาถึงสี่เท่า”

^๙พระเยซูจึงพูดถึงเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะเขาก็เป็นลูกหลานของอับราฮัมด้วยเหมือนกัน ^{๑๐}บุตรมนุษย์ มาที่นี่เพื่อเรื่องนี้แหละคือเพื่อค้นหาและช่วยคนที่หลงหายให้รอด”

กษัตริย์กับทาสสิบคน

(*มธ. ๒๕:๑๔-๓๐*)

๑๑ ขณะที่พวกเขากำลังฟังเรื่องต่างๆนี้ พระเยซูก็เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟัง เพราะเกือบจะถึงเมืองเยรูซาเล็ม

* ๑๘:๓๒ คนที่ไม่ใช่ยิว ความหมายตามตัวอักษรคือ “ชาติอื่นๆ”

† ๑๙:๒ หัวหน้าคนเก็บภาษี คนยิวที่เก็บภาษีให้ชาวโรมันมักแอบโกงกินและคนยิวเกลียดชังคนพวกนี้มาก

แล้วและพวกชาวบ้านคิดว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏให้เห็นในเร็วๆ นี้^{๑๒} พระองค์เล่าว่า “มีเชื้อพระวงศ์องค์หนึ่งกำลังจะเดินทางไปแดนไกลเพื่อไปรับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ แล้วเขาจะกลับมา^{๑๓} ก่อนไป เขาก็เรียกทาสมาสิบคน มอบเงินให้สิบมินา^{*} และสั่งว่า ‘เอาไปทำการค้าจนกว่าเราจะกลับมา’^{๑๔} แต่คนเมืองนั้นเกลียดเขา จึงส่งตัวแทนตามหลังเขาไปเพื่อบอกว่า ‘เราไม่อยากจะคน นี้มาเป็นกษัตริย์ของเรา’

^{๑๕} แต่สุดท้ายเขาก็ได้ รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ และได้เดินทางกลับมา เขาเรียกพวกทาสที่เขาฝากเงินมาพบ เพราะอยากรู้ว่าพวกเขาทำกำไรได้เท่าไร^{๑๖} คนแรกมาถึงและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไร ได้สิบมินาครับ’^{๑๗} เจ้านายชมเขาว่า ‘เยี่ยมมาก เจ้าเป็นทาสที่ดี ใจได้แม้แต่เรื่องเล็กๆ เราจะให้เจ้าดูแลเมืองสิบเมือง’^{๑๘} ทาสคนที่สองก็เข้ามาหาและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไรได้ห้ามินา’^{๑๙} เขาก็บอกทาสคนนั้นว่า ‘เราจะให้เจ้าดูแลห้าเมือง’^{๒๐} แล้วทาสอีกคนหนึ่งก็เข้ามาพบและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัย^{๒๑} เพราะกลัวที่ท่านเป็นคนที่ไม่ดี ร้าย ทารุณ ชอบยึดเอาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง และชอบเอาเปรียบคนอื่นโดยเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ตนเองไม่ได้หว่าน’^{๒๒} นายผู้นั้นจึงคิดว่า ‘โอ้อาสาชาติชั่ว เราจะลงโทษเจ้า ตามคำพูดของเจ้า ถ้าเจ้ารู้ว่า เราเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดของของคนอื่นและชอบเอาเปรียบ^{๒๓} แล้วทำไมถึงไม่เอาเงินไปฝากธนาคาร เมื่อเรากลับมาจะได้ รับทั้งเงินต้นพร้อมดอกเบี้ย’^{๒๔} แล้วเขาก็สั่งพวกทาสที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า ‘เอาเงินที่เรามี ไปให้คนที่มิสิบมินานั้น’^{๒๕} พวกเขาจึงพูดว่า ‘เจ้านาย เรามีตั้งสิบมินาแล้วนะ’^{๒๖} เจ้านายตอบว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า “คนที่ทำประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้น แต่คนที่ไม่ได้ทำประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่ ทุกสิ่งที่มีก็จะถูกริบไปจนหมด

ด้วย”^{๒๗} แล้วไปจับพวกที่เป็นศัตรูของเราที่ไม่อยากให้เราเป็นกษัตริย์มาฆ่าต่อหน้าเรากี่นี้”

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

(*มธ. ๒๑:๑-๑๑; มก.*

๑๑:๑-๑๑; ยน. ๑๒:๑๒-๑๙)

^{๒๘} หลังจากที่เขาเรื่องเสร็จแล้ว พระองค์เดินทางนำหน้าพวกเขาไปเมืองเยรูซาเล็ม^{๒๙} เมื่อพระองค์เดินทางมาถึงหมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีใกล้ภูเขามะกอกเทศ พระองค์ก็ได้ส่งศิษย์สองคนไปก่อนล่วงหน้า^{๓๐} พระองค์สั่งเขาว่า “ให้เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น เมื่อไปถึง คุณจะเห็นลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อน ให้แก้มัดมันแล้วจงมาที่นี่^{๓๑} ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้มัดมันทำไม’ ให้ตอบเขาว่า ‘องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้’”

^{๓๒} พวกเขาเข้าไปและพบทุกอย่างตามที่พระเยซูบอกไว้^{๓๓} ขณะที่แก้มัดลูกลาอยู่นั้น เจ้าของลาก็ถามว่า “แก้มัดมันทำไม”

^{๓๔} พวกเขาจึงตอบว่า “องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้มัน”

^{๓๕} แล้วพวกศิษย์ก็จูงลามาให้พระเยซู พวกเขาจัดแจงเอาเสื่อคลุมของตบปูบนหลังลา และช่วยพระเยซูขึ้นขี่ลานั้น^{๓๖} ระหว่างทางที่พระเยซูขี่ลาผ่านไป ชาวบ้านมากมายเอาเสื่อคลุมมาปูตามท้องถนน

^{๓๗} เมื่อพระเยซูมาถึงสุดทางที่จะนำลงมาจากภูเขามะกอกเทศ พวกศิษย์จำนวนมากต่างก็พากันโห่ร้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดีในสิ่งมหัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็น

^{๓๘} พวกเขาโห่ร้องว่า “ขอพระเจ้าอวยพระกษัตริย์ผู้มาในนามขององค์เจ้าชีวิต”[†] สรรเสริญพระเจ้าในสวรรค์ที่ให้นิสิตสุขกับเรา”

^{๓๙} ส่วนพวกฟาริสีบางคนในฝูงชนก็พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ห้ามลูกศิษย์ด้วย อย่ายให้เขาพูดอย่างนั้น”

* ๑๙:๑๓ *มินา* เงินจำนวน ๑ ดึง ซึ่งเรียกว่า มินา ตามภาษากรีก เป็นจำนวนเงินที่เพียงพอที่จะจ่ายเป็นค่าแรงให้กับคนงานหนึ่งคนเป็นเวลาสามเดือน

† ๑๙:๓๘ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๖

๔๐ พระองค์ตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้พวกเขาจะหยุดร้อง หินพวกนี้ก็จะให้ร้องออกมาแทน”

พระเยซูร้องไห้ให้กับเมืองเยรูซาเล็ม

๔๑ เมื่อพระ เยชูมาใกล้และมอง เห็นเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ร้องไห้ให้กับเมืองนั้น ๔๒ แล้วพูดว่า “เราเคยหวังเหลือเกินว่า วันนี้อเจ้าจะรู้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาให้กับเจ้า แต่ตอนนี้สิ่งนั้นถูกปิด ซ่อนไปจากเจ้าแล้ว ๔๓ อีกไม่ช้าศัตรูของเจ้าจะสร้างเนิน ดินบุกขึ้นกำแพงของเจ้า เจ้าจะถูกล้อมไว้ทุกด้าน ๔๔ เจ้าและคนของเจ้าจะถูกบุกทำลายลง อย่างราบคาบ ไม่เหลือแม่แต่ซากหินซ้อนทับกันให้เห็นอีกเลย เพราะเจ้ายังไม่รู้ตัวเลยว่า พระเจ้าได้มาช่วยเจ้าแล้ว”

พระเยซูเข้าไปที่วิหาร

(*มธ. ๒๑:๑๒-๑๓; มก.*

๑๑:๑๕-๑๙; ยน. ๒:๑๓-๒๒)

๔๕ พระเยซูเข้าไปในบริเวณวิหาร และเริ่มขับไล่คนที่ขายของกันอยู่ที่นั่น ๔๖ พระองค์พูดว่า “พระ คัมภีร์ เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราจะเป็นบ้านสำหรับอธิษฐาน *แต่พวกเจ้าเปลี่ยนให้มันเป็นเรื่องโจร’” †

๔๗ พระ เยชูสั่ง สอนอยู่ในบริเวณวิหารทุกวัน พวก หัวหน้า นักบวช พวก ครูสอน กฎปฏิบัติ กับพวก ผู้นำชาว ยิวพยายามหาทางที่จะฆ่าพระองค์ ๔๘ แต่ยังไม่โอกาสไม่ได้ เพราะประชาชนทุกคนต่างติด อกติดใจในถ้อยคำของพระองค์เป็นอย่างมาก

พวกผู้นำชาวยิวตั้งคำถามกับพระเยซู

(*มธ. ๒๑:๒๓-๒๗; มก. ๑๑:๒๗-๓๓)*

๒๐ ๑ วันหนึ่งเมื่อพระ เยชูกำลังสั่งสอนและประกาศเรื่องข่าวดีอยู่ในบริเวณวิหาร พวกหัวหน้า นักบวช พวก ครูสอนกฎ ปฏิบัติ และพวก ผู้นำ อาวุโสมาหาพระองค์ ๒ พวกเขากล่าวว่า “ช่วยบอกหน่อยว่าแกมีสิทธิอะไรไปขับไล่พวกคน ขาย ของนั้น ใครให้สิทธินี้กับแก”

๓ พระ เยชูตอบไปว่า “ตอบเรามาก่อนว่า ๔ พิธี จุ่ม น้ำของยอห์น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

๕ พวกเขาปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่เชื่อยอห์นล่ะ’” ๖ แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะชาวบ้านพวกนี้เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

๗ พวกเขา ก็เลยตอบพระองค์ว่า “เราไม่รู้ว่าจะมาจากไหน”

๘ พระ เยชูก็เลยตอบพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็จะไม่บอกเหมือนกันว่าเราใช้สิทธิของใครทำสิ่งเหล่านี้”

พระเจ้าส่งลูกชายของพระองค์มา

(*มธ. ๒๑:๓๓-๔๖; มก. ๑๒:๑-๑๒)*

๙ พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้คนฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวน ทุ่งน แล้วให้ชาวสวนเช่า แล้วเขาก็ไปอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานาน ๑๐ เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เขาส่งทาสคนหนึ่งมารับส่วน แบ่งจากผล ทุ่งน แต่พวกคนเช่ากลับทำร้ายทุบตีทาสคนนั้น และไล่กลับไปมือเปล่า ๑๑ เจ้าของสวน ทุ่งนก็เลยส่งทาสอีกคนหนึ่งไป พวกคนเช่าก็ทำร้ายทุบตีเขา และทำให้เขาอับอาย ชาย หนึ่ง แล้วไล่กลับไปมือเปล่าอีก ๑๒ เจ้าของสวนก็ส่งคนที่สามไปอีก พวกคนเช่าก็ทำเหมือนเดิม ทำเขาจนบาดเจ็บสาหัสแล้วโยนออกไปนอกสวน ๑๓ เจ้าของสวน ทุ่งนพูดกับตัวเองว่า ‘จะทำยังไงดี รู้แล้ว เราจะส่งลูกชายสุดที่รักของเราไป พวกนั้นจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายเราแน่ๆ’ ๑๔ แต่พอพวกคนเช่าเห็นลูกชายของเขา ก็ปรึกษากันว่า ‘นี่ไงผู้รับมรดก ให้พวกเราฆ่ามันเลย สวน นี้จะไดตกเป็นของพวกเรา’ ๑๕ พวกเขา ก็เลยจับลูกชายเจ้าของสวนโยนออกไปนอกสวนและฆ่าเขา พวกคุณคิดว่า เจ้าของสวนจะทำยังไงกับพวกคนเช่าเหล่านั้น ๑๖ เขาจะกลับไปฆ่าพวกคนเช่าสวนเหล่านั้น และยกสวน ทุ่งนให้กับคนอื่น” เมื่อผู้คนได้ยินอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย”

* ๑๙:๔๖ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ ๕๖:๗
† ๑๙:๔๖ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ห์ ๗:๑๑

๑๗ แต่พระ เยชูก็จ้อง มองเขาและพูดว่า “ถ้าฉัน ขอบความ นี้ในพระ คัมภีร์หมายถึง ถึงอะไร

“หินก้อนนี้ที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด” *

๑๘ คนที่ล้มทับหินก้อนนั้น ร่างกายก็จะหัก เป็นก้อนๆ แต่ถ้าถูกหินนี้ล้มทับ คนนั้นก็จะแหลกละเอียด”

๑๙ เมื่อพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติ และพวกหัวหน้านักบวชรู้ตัวว่าพระ เยชูกำลังเปรียบ พวกเขาว่าเป็นคนเข้าสวนพวกนั้น พวกเขา ก็เลยหาทางที่จะจับพระเยชูตอนนั้นเลย แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวประชาชน

พวกผู้นำชาวยิวพยายามใช้ กลอุบายลวงพระเยชู

(มธ. ๒๒:๑๕-๒๒; มก. ๑๒:๑๓-๑๗)

๒๐ พวกเขาจึงเฝ้าดูพระ เยชูอย่างใกล้ชิด และส่งพวกสอดแนมที่แกล้งทำเป็นคนดีเพื่อไปจับผิดคำพูดของพระองค์ เพื่อจะได้จับตัวพระองค์ส่งไปให้ผู้พิพากษาและเจ้า เมืองโรม

๒๑ พวกสอดแนมถามพระ เยชูว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้ว่าคำพูดและคำสอนของท่านนั้นถูกต้องและท่านก็ไม่กลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร และสอนความจริงในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ” ๒๒ อาจารย์ช่วยบอกหน่อยว่า มันถูก ต้องตามกฎหมายหรือเปล่าที่จ่ายภาษีให้กับซีซาร์”

๒๓ พระ เยชูรู้ถึงอุบายของพวกเขา จึงบอกพวกเขาว่า ๒๔ “ไหน ส่งเหรียญอันหนึ่งมาให้ดูสิ นี่รูปใคร แล้วมีชื่อใครสลักอยู่”

พวกเขา ก็ตอบว่า “ซีซาร์”

๒๕ พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “ของๆซีซาร์ก็ให้ซีซาร์ ของๆพระเจ้าก็ให้พระเจ้า”

๒๖ พวกเขาไม่สามารถจะจับผิดคำพูดของพระองค์ต่อ หน้าผู้คนได้ ได้แต่ตะลึงในคำตอบจนถึงกับพูดไม่ออก

ชาวสะดูสีพยายามจับผิดพระเยชู

(มธ. ๒๒:๒๓-๓๓; มก. ๑๒:๑๘-๒๗)

๒๗ มีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระเยชู พวกเขาไม่เชื่อว่าคนตายแล้วจะฟื้น ขึ้นจากความตาย เขาถามพระองค์ว่า ๒๘ “อาจารย์ครับ โมเสสเขียนลงไว้ว่า ถ้าชายคนไหนตายและทิ้งเมียไว้โดยยังไม่มีลูก ก็ให้น้อง ชายของคนตายแต่งงานกับหญิง ม่ายคนนั้น จะได้มีลูกไว้สืบสกุลให้กับพี่ชายของเขา” ๒๙ ครั้งหนึ่งมีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไปแต่ยังไม่มีลูก ๓๐ น้องคนที่สองก็ได้แต่งงานกับหญิง ม่ายนั้น แต่เขาก็ตายไปและยังไม่มีลูกเหมือนกัน ๓๑ น้องคนที่สามก็ทำแบบเดียวกัน และในที่สุด พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็แต่งงานกับหญิงนั้น แล้วพวกเขาก็ตายโดยไม่มีลูกสักคน ๓๒ ต่อ มาหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ๓๓ ช่วยบอกหน่อยสิว่า ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ผู้หญิงคนนี้จะเป็นภรรยาของใคร ในเมื่อทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

๓๔ พระเยชูจึงตอบว่า “คนในโลกนี้เท่านั้นที่แต่งงานกัน และยกให้เป็นผัวเมียกัน ๓๕ ส่วนในโลกหน้า คนที่เหมาะสมที่จะได้อยู่ที่นั่นและฟื้น ขึ้นจากความ ตายแล้ว จะไม่แต่งงานกัน หรือยกให้เป็นผัวเมียกันอีกต่อไปแล้ว” ๓๖ เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะตายอีกครั้ง แต่เขาจะเป็นเหมือนทูต สวรรค์และจะเป็นลูกของพระเจ้า เพราะพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย

๓๗ เรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนี้ ขนาดโมเสสก็ยังพูดถึงเลย ตอนที่เขาเขียนเรื่องฟุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ †เขาได้เรียกองค์เจ้าชีวิตว่า ‘พระเจ้าของอับ รา ฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยา โคอ’ †๓๘ พระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย เพราะสำหรับพระเจ้าแล้วทุกคนยังมีชีวิตอยู่”

* ๒๐:๑๗ **หินก้อนที่สำคัญที่สุด** หรือ หินหัวมุมตึก คือหินก้อนแรก และสำคัญที่สุดในการก่อสร้าง ขอนี้มาจากหนังสือสดุดี ๑๑๘:๒๒

† ๒๐:๓๗ **ฟุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ** อ่านได้จากหนังสืออพยพ ๓:๑-๑๒

‡ ๒๐:๓๗ **พระเจ้าของอับราฮัม .. ยาโคบ** อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือบรรพบุรุษสามคน ที่สำคัญมวกของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสน สามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่าการฟื้นขึ้นหลังความตาย

๓๙ พวกครูสอนกฎ ปฏิบัติบาง คนชมพระเยซูว่า “อาจารย์ พูดได้เยี่ยมมากเลยครับ”^{๓๙} แล้วก็ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระเยซูอีกเลย

พระคริสต์เป็นลูกของดาวิดหรือ

(มธ. ๒๒:๔๑-๔๖; มก. ๑๒:๓๕-๓๗)

๔๐ พระเยซูถามว่า “คุณพูดได้ยังไงว่า พระคริสต์เป็นลูกของดาวิด^{๔๐} ทั้งๆที่ตัวดาวิดเองพูดในหนังสือสดุดีว่า ‘พระเจ้าได้พูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมผู้ เป็นพระคริสต์ว่า
นั่งลงทางขวามือของเรา
จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็น ที่วางเท้าของท่าน’^{๔๑}
แม้แต่ดาวิดยังเรียกพระคริสต์ว่าเป็นองค์เจ้าชีวิตเลย แล้วพระคริสต์จะเป็นลูกของดาวิดได้ยังไง”

พระเยซูต่อว่าพวกครูสอนกฎปฏิบัติ

(มธ. ๒๓:๑-๓๖; มก. ๑๒:๓๘-๔๐; ลก. ๑๑:๓๗-๕๕)

๔๔ ขณะที่ฝูงชนกำลังฟังอยู่นั้น พระเยซูก็หันไปพูดกับพวกศิษย์ว่า “ระวังพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติให้ดี พวก นี้ชอบใส่เสื้อคลุม ยาวๆเดินไปมาให้คนคำนับตามท้อง ตลาด และชอบนั่งในที่สำคัญในที่ ประชุม และชอบนั่งที่หัวโต๊ะในงานเลี้ยงต่างๆ^{๔๔} พวก เขามักจะโกงเอาบ้านของหญิง ม่าย และ แกล้งอธิษฐานชะยี้ด ยาวเพื่ออวดคน คน พวก นี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น”

การให้ที่แท้จริง

(มก. ๑๒:๔๑-๔๔)

๒๑ ^๑พระเยซูยกหน้ามอง เห็นพวกคนรวยเอาเงินมาใส่ในตู้บริจาคของวิหาร^๒ แล้วพระองค์ได้เห็นหญิงม่ายจนๆคนหนึ่งเอาเหรียญทองแดง^๓ เล็กๆสองเหรียญใส่ลงในกล่องด้วย^๔ พระองค์จึงพูดว่า “เรา

จะบอกให้รู้ว่า หญิง ม่ายจนๆคน นี้ได้ใส่เงินมากกว่าทุกๆคน^๕ เพราะคนอื่นเอาเงินที่เหลือกินเหลือใช้มาให้ แต่หญิงม่ายจนๆคน นี้เอาเงินเลี้ยงชีพทั้งหมดของเธอมาให้”

วิหารจะถูกลทำลาย

(มธ. ๒๔:๑-๑๔; มก. ๑๓:๑-๑๓)

๕ ศิษย์บาง คนได้พูดถึงความ สวยงามของวิหาร พูดถึงหินแต่ละก้อนและของถวายแต่ละชิ้น ว่าช่างสวยงามเหลือเกิน พระเยซูจึงพูดขึ้นมาว่า

๖ “ทั้งหมดที่คุณเห็นนี้ วันหนึ่งจะถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือแม้แต่ซากหินวางซ้อนทับกันเลย”

๗ พวกเขาก็เลยถามว่า “อาจารย์ เรื่องพวกนี้ จะเกิดขึ้นเมื่อ ไหว่ แล้วจะมีอะไรบอกเหตุไหมครับว่ามันจะเกิดขึ้นแล้ว”

๘ พระเยซูตอบว่า “ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใครมาหลอกเอาได้ เพราะจะมีหลายคนมา แอบอ้างว่าเป็นเรา และยังบอกอีกว่า ‘เวลานั้นมาถึงแล้ว’ อย่าไปหลงเชื่อเขา^๙ เมื่อพวกคุณได้ยินว่าเกิดสงคราม และเกิดจลาจล วนวาย ก็ไม่ต้องตกใจกลัว เพราะเรื่องพวกนี้จะต้องเกิดขึ้นก่อน แต่วันสุดท้ายนั้นจะยังไม่มาถึงทันทีหรอก”

๑๐ แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ชนชาติต่างๆ และแผ่นดินต่างๆจะลุกขึ้นมาต่อสู้กัน^{๑๑} จะเกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงในที่ต่างๆ เกิดกันดาร อาหาร เกิดโรค ระบาดร้าย แรงขึ้น จะมีเรื่องที่น่า กลัวและสิ่งแปลกประหลาดมากมายจะเกิดขึ้นบนท้องฟ้า

๑๒ แต่ก่อนที่สิ่งเหล่านี้ จะเกิดขึ้น พวกคุณ จะถูกจับไปทรมาน ถูกนำตัวไปในที่ประชุม ชาว ยิว และถูกจับขังคุก และจะถูกสอบสวน อยู่ต่อ หน้ากษัตริย์และเจ้า เมือง เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา^{๑๓} นี่จะเป็นโอกาสดีของคุณที่จะได้พูดเรื่องของเราให้พวกเขา ฟัง^{๑๔} พวกคุณไม่ต้องกังวลล่วงหน้าว่าจะพูดแก้ตัวยังไง^{๑๕} เพราะเราจะให้สติปัญญา และคำพูดที่เฉียบคมกับคุณ เมื่อศัตรูของคุณ ฟังแล้ว จะไม่มีทางคัดค้านหรือโต้แย้งได้เลย^{๑๖} แม้แต่คนที่ใกล้ ชิดกับคุณ ทั้งพ่อแม่

^๒๒๐:๔๓ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๐:๑

^๓๒๑:๒ เหรียญทองแดง ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็บบรอน” หนึ่งในเล็บบรอนมีค่าเท่ากับ ๐.๑๐ เดนาร์อัน หนึ่งในเดนาร์อัน เป็นค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

พี่น้อง ญาติๆ และเพื่อนฝูง ก็จะหักหลังคุณ และพวกคุณบาง คนก็จะถูกฆ่าด้วย ^{๑๗}ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา ^{๑๘}แต่ไม่ต้องกลัว เพราะแม่แต่ผมสักเส้นบนหัวของพวกคุณก็จะไม่ถูกทำลาย ^{๑๙}ให้อดทนไว้จนถึงที่สุด แล้วคุณจะได้รับผลความรอด”

เมืองเยรูซาเล็มจะพินาศ

(*มธ. ๒๔:๑๕-๒๑; มก. ๑๓:๑๔-๑๙*)

^{๒๐}“เมื่อพวกคุณเห็นกองทัพมาล้อมเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รู้ว่าเมือง นี้ใกล้จะถูกทำลายแล้ว ^{๒๑}ถ้าตอนนั้นคุณอยู่ในแคว้นยูเดีย ก็ให้รีบหนีขึ้นไปบนภูเขา ถ้าคุณอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รีบหนีออกไปนอกเมือง คนที่อยู่นอกเมือง ก็อย่าได้เข้ามาในเมือง ^{๒๒}เพราะวันนั้นจะเป็นวันของการ ลงโทษเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อทุกอย่างจะได้เป็นจริงตามที่ได้เขียนไว้แล้ว ^{๒๓}ในวันนั้นจะนำกลัวมากสำหรับคนท้องและแม่มดลูกอ่อนที่ให้นมลูก เพราะจะเกิดภัย พิบัติในแผ่นดิน ยูเดีย และพระเจ้าจะลงโทษชนชาติอิสราเอลเหล่านี้ ^{๒๔}พวกเขาจะถูกฆ่าฟัน และจะถูกจับไปเป็นเชลยของชนชาติอื่นๆ คนต่างชาติจะบุกกรุกย่ำเมืองเยรูซาเล็ม ไปจนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้ากำหนดไว้”

อย่างกลัวเลย

(*มธ. ๒๔:๒๙-๓๑; มก. ๑๓:๒๔-๒๗*)

^{๒๕}“จะมีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ส่วนในโลกนี้ ชนชาติต่างๆก็จะหวาด กลัว และสับสนวุ่นวายกับเสียงร้องกึกก้องของคลื่นในทะเล ^{๒๖}คนจะเป็นลม ล้มพับไปเพราะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับโลกนี้ พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกสั่นคลอน ^{๒๗}แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆเมฆเต็มไปด้วยฤทธิอำนาจและสง่า ราชินีอันยิ่งใหญ่ ^{๒๘}เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้น ขอให้ลุกขึ้นด้วยความ มั่นใจ เพราะใกล้ถึงเวลาที่พระเจ้าจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระแล้ว”

ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ตลอดไป

(*มธ. ๒๔:๓๒-๓๕; มก. ๑๓:๒๘-๓๑*)

^{๒๙}แล้วพระองค์ก็เล่าเรื่องเปรียบเทียบ เทียบให้ฟังว่า “เมื่อพวกคุณเห็นต้นมะเดื่อหรือต้นไม้อื่นๆ ^{๓๐}แตกใบอ่อนออกมา คุณก็รู้ว่าใกล้ถึงฤดูร้อนแล้ว ^{๓๑}ก็ همینอย่างนั้น เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราพูดไว้เกิดขึ้น คุณบอกได้เลยว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว ^{๓๒}เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนรุ่นนี้ จะตายไป ^{๓๓}สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่ มีวันสูญหายไป

ควรเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

^{๓๔}ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใจหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องการดื่ม กินกันหรือเมาเหล้ากัน หรือมัวแต่ห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ เพราะถ้าทำอย่างนั้น วันนั้นจะมาถึงโดยไม่ทันตั้งตัว เหมือนกับดัก ^{๓๕}เพราะวันนั้นจะมาถึงทุกคนที่อยู่บนโลกนี้ ^{๓๖}คุณต้องระวังตัวตลอดเวลา และอธิษฐานให้ผ่านพ้นไปอย่างปลอดภัยจากสิ่งต่างๆเหล่านี้ นี่ที่จะเกิดขึ้น และจะไม่สามารถมายืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์”

^{๓๗}พระเยซู สั่งสอนอยู่ในวิหารทุกวัน และกลับไปนอนที่ภูเขามะกอกเทศทุกคืน ^{๓๘}ทุกคนจะตื่นแต่เข้ามาฟังพระองค์สอนที่วิหาร

พวกผู้นำชาวยิวอยากจะทำพระเยซู

(*มธ. ๒๖:๑-๕, ๑๔-๑๖; มก. ๑๔:๑-๒, ๑๐-๑๑; ยน. ๑๑:๔๕-๕๓)*)

๒๒ ^๑เมื่อใกล้ถึงเทศกาล กินขนมปังปัสก้า ^๒พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎหมาย ปฏิบัติต่างพยายามหาทางที่จะฆ่าพระเยซู แต่พวกเขา ก็กลัวชาวยิว

ยูดาสวางแผนหักหลังพระเยซู

(*มธ. ๒๖:๑๔-๑๖; มก. ๑๔:๑๐-๑๑*)

^๓ซาตานได้เข้าสิงยูดาส อิสคาริโอทซึ่งเป็นศิษย์เอกคนหนึ่ง ในสิบสองคน ^๔ยูดาสไปหาพวกผู้นำนักบวชและพวกทหารเฝ้าวิหาร เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ ^๕พวกเขาดีใจมาก และสัญญาว่าจะให้เงินกับยูดาส ^๖ยูดาสตกลงและเริ่มหาโอกาสที่จะส่งตัว

พระ เยชูไปให้พวกเขาตอนที่ไม่มีฝูง ชนอยู่ กับพระองค์

จัดเตรียมอาหารสำหรับ เทศกาลวันปลดปล่อย

(*มธ. ๒๖:๑๗-๒๕; มก. ๑๔:๑๒-๒๑; ยน. ๑๓:๒๑-๓๐*)

๗ เมื่อถึงเทศกาลวันกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเป็นวันที่พวกยิวจะฆ่าลูก แกะถวายพระเจ้า สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยด้วย ๘ พระเยซู บอกเปโตรกับยอห์นว่า “ไปเตรียมอาหาร สำหรับเทศกาล วันปลดปล่อยให้พวกเรากิน กัน”

๙ พวกเขาจึงถามว่า “จะให้ไปเตรียมที่ ไหนดีครับ” ๑๐ พระองค์ตอบว่า “ให้เข้าไป ในเมือง แล้วจะเจอผู้ชายที่แบกเหยือกน้ำ ให้ตามเขาเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ๑๑ ให้พูด กับเจ้าของบ้านนั้นว่า ‘อาจารย์ถามว่า ห้องที่ เราจะใช้กินอาหารในเทศกาล วันปลดปล่อย กับพวกศิษย์อยู่ที่ไหน’ ๑๒ เขาก็จะพาคุณขึ้นไป ห้องใหญ่ชนบนที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ก็ ให้จัด เตรียมอาหารที่นั่น” ๑๓ พวกเขาก็ไป และมันก็เป็นไปตามที่พระ เยชูบอกทุกอย่าง พวกเขาจึงจัด เตรียมอาหารสำหรับเทศกาล วันปลดปล่อยที่นั่น

อาหารมื้อเย็นขององค์เจ้าชีวิต

(*มธ. ๒๖:๒๖-๓๐; มก. ๑๔:๒๒-๒๖; ๑ คร. ๑๑:๒๓-๒๕*)

๑๔ เมื่อถึงเวลากินอาหารสำหรับเทศกาล วันปลดปล่อย พระ เยชูนั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะ อาหารกับพวกศิษย์ เอก ๑๕ แล้วพูดว่า “เรา อยากจะกินอาหารสำหรับเทศกาล วันปลด ปล่อยมื้อ นี้กับพวกคุณมาก ก่อนที่เราจะถูก ทรมาน ๑๖ เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่กิน อาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยนี้อีก จน กว่าความ หมายที่แท้จริงของเทศกาลวัน ปลดปล่อยนี้จะสำเร็จครบ ถ้วนในอาณาจักร ของพระเจ้า”

๑๗ แล้วพระองค์ก็ยกถ้วยขึ้นมาและ ขอบคุณพระเจ้า พร้อมกับพูดว่า “รับถ้วย

นี้ไปแบ่งกันดื่ม ๑๘ เราจะบอกให้รู้ว่า เรา จะไม่ดื่มเหล้า อุ่นอีกจนกว่าอาณาจักรของ พระเจ้าจะมาถึง”

๑๙ หลัง จากนั้นพระองค์ก็หยิบขนมปังขึ้น มา ขอบคุณพระเจ้า พร้อมหักส่งให้พวกเขา พระองค์พูดว่า “นี่คือร่างกายของเราที่ให้ กับพวกคุณ ให้ทำอย่าง นี้เพื่อเป็นการ ระลึก ถึงเรา” ๒๐ เมื่อพวกเขากินอาหารเย็นเสร็จ แล้ว พระองค์ก็หยิบถ้วยขึ้นมาทำเหมือน เดิม แล้วพูดว่า “นี่เป็นเลือดของเราที่ได้หลั่ง ไหลออกมาเพื่อคุณ พระเจ้าได้ทำสัญญาขึ้น ใหม่กับพวกคุณด้วยเลือดนี้” *

คนที่หักหลังพระเยซูเป็นใคร

๒๑ พระเยซูพูดว่า “คนที่หักหลังเรา ก็นั่ง อยู่ที่โต๊ะ นี้กับเราด้วย ๒๒ บุตรทรนุษย์จะต้อง ตายตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า แต่คนที่หักหลังพระองค์นี้น่าละอายที่สุด”

๒๓ พวกศิษย์เอกเหล่านั้นถามกันใหญ่ว่า ใครจะทำอย่างนั้น

ให้เป็นเหมือนคนรับใช้

๒๔ พวกศิษย์เอกต่างเถียงกันว่า พวก เขาคนไหนใหญ่ที่สุด ๒๕ พระ เยชูบอกว่า “พวกกษัตริย์ของคนต่างชาติชอบออกคำ สั่ง ประชาชนของเขาไปทวง ส่วนพวกนที่มิ อำนาจ ก็ชอบให้คนเรียกว่า ‘ผู้ทำประโยชน์ เพื่อสังคม’ ๒๖ แต่พวกคุณต้องไม่เป็น อย่าง นั้น ในพวกคุณ คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดควรจะเป็น เหมือนเด็กที่เล็ก คนที่เป็นหัวหน้าควรจะเป็น เหมือนคนรับใช้ ๒๗ ใครใหญ่กว่ากัน คนที่ นั่ง โต๊ะหรือคนที่ยืนรับ ใช้ คนนั่งไม่ใช้หรือ แต่ เราอยู่ท่ามกลางพวกคุณเหมือนกับคนรับใช้

๒๘ ตลอดเวลาที่ผ่านมา เมื่อเราถูกข่มเหง พวกคุณยืนเคียงข้างเราเสมอ ๒๙ เราก็จะให้ พวกคุณปกครองเป็นกษัตริย์ เหมือนกับที่ พระ บิดาของเราให้เราเป็นกษัตริย์ ๓๐ เพื่อ พวกคุณจะได้ดื่ม กินกับเราในอาณาจักรของเรา และพวกคุณจะได้นั่งบนบัลลังก์ตัดสิน ชนชาติอิสราเอลสิบสองเผ่า”

* ๒๒:๒๐ ฉบับภาษาเดิมบางฉบับไม่มี คำว่า “ที่ให้กับพวกคุณ ให้ทำอย่างนี้เพื่อเป็นการระลึก ถึงเรา” และไม่มีข้อ ๒๐

อย่าทิ้งความเชื่อ

(มธ. ๒๒:๓๑-๓๕; มก.

๑๔:๒๗-๓๑; ยน. ๑๓:๓๖-๓๘)

๓๑ “เปโตรเอ๋ย เปโตร ฟังให้ดี ซาตานได้ขอนำพวกคุณแต่ละคน ไปผีตร้อนเหมือนข้าวเปลือก^{๓๒} แต่ เปโตร เราได้อิฐฐานให้คุณมีความเชื่อที่มั่นคง และเมื่อคุณหันกลับมาหาเราแล้ว ก็ให้ช่วยเหลือพี่น้องคนอื่นๆ ให้ตั้งมั่นคงอยู่ในความเชื่อด้วย”

๓๓ เปโตรบอกว่า “ผมพร้อมที่จะติดคุกและตายพร้อมกับอาจารย์ครับ” ๓๔ พระองค์ตอบว่า “เปโตร เราจะบอกให้รู้ว่า คินนี่ก่อนไถ่ขึ้น คุณจะถูกมัดไม่รู้จักราถึงสามครั้ง”

ให้เตรียมพร้อมสำหรับปัญหายุ่งยาก

๓๕ พระเยซูถามพวกศิษย์เอกจาก “แล้วตอนที่เราส่งพวกคุณออกไป โดยไม่มีกระเป๋าเงินถุงย่าม และรองเท้า พวกคุณขาดแคลนอะไรกันหรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ขาดแคลนอะไรเลยครับ”

๓๖ พระองค์พูดว่า “แต่ตอนนี้ คนที่มีกระเป๋า เงินหรือถุงย่าม ก็ให้เอาติดตัวไปด้วย และถ้าใครไม่มีดาบ ก็ให้เอาเสื่อผ้าไปขาย แล้วไปซื้อดาบซะ” ๓๗ ที่เราบอกให้ทำอย่างนี้ ก็เพราะว่า มีข้อพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘เขาถูกนับ เป็นอาชญากรคนหนึ่งด้วย’ ซึ่งหมายถึงตัวเราเอง

และมันก็จะเป็นอย่างนั้น” †

๓๘ พวกเขาจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ นี่เงาดาบสองเล่ม” แต่พระองค์บอกว่า “เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว”

อิฐฐานบนภูเขา

(มธ. ๒๒:๓๖-๔๖; มก. ๑๔:๓๒-๔๒)

๓๙ พระเยซูออกไปที่ภูเขาเมกอก เขตอียิปตามเคย พวกศิษย์ก็ตามไปด้วย ๔๐ เมื่อไปถึง

พระองค์พูดว่า “ให้อิฐฐาน ขอย่าให้ตัวเองแพ้ต่อการยิววน”

๔๑ พระองค์ปลีกตัวออกไปใกล้ๆ แต่ระหว่างที่หันตัก แล้วพระองค์ก็คุกเข่าลงอธิษฐานว่า ๔๒ “พระบิดา ถ้าพระองค์พอใจช่วยเอาถ้วย † แห่งความทุกข์นี้ไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นที่ตามใจของพระบิดา ไม่ใช่ตามใจตัวลูกเอง” ๔๓ แล้วก็มิทูลสวรรค์ลงมาให้กำลังใจพระองค์ ๔๔ “พระองค์ต่อสู้อิฐฐานอย่างหนักในการ อธิษฐาน จนเหงื่อไหลเหมือนหยดเลือดตกบนพื้นดิน ๔๕ เมื่ออธิษฐานแล้ว พระองค์ลุกขึ้นเดินกลับไป แต่เห็นพวกศิษย์นอนหลับกันหมด เพราะเสียใจจนหมดแรง ๔๖ พระองค์จึงพูดว่า “ทำไมถึงนอนกันอยู่อีก ลุกขึ้นมาอธิษฐานสิ จะได้ไม่แพ้ต่อการยิววน”

พระเยซูถูกจับกุมตัว

(มธ. ๒๖:๔๗-๕๖; มก.

๑๔:๔๓-๕๐; ยน. ๑๘:๓-๑๑)

๔๗ พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ยูดาสศิษย์คนหนึ่ง ในสิบสองคนของพระองค์ ก็นำคนกลุ่มหนึ่งเข้ามา ยูดาสทำท่าจะเข้ามาจับทั้กทายพระองค์

๔๘ พระเยซูถามยูดาสว่า “ยูดาส จะหักหลังบุตรมนุษย์ด้วยการ จับหรือ” ๔๙ เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ เอาดาบลุยมันเลยดีไหม” ๕๐ ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ได้ชักดาบออกมา แล้วก็ฟันถูกหูขวาของทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุดขาดไป

๕๑ พระเยซูห้ามว่า “พอแล้ว” แล้วพระองค์ก็จับหูคนนั้นและรักษาให้เหมือนเดิม

๕๒ แล้วพระเยซูหันไปพูดกับพวกหัวหน้านักบวช พวกนายทหารรักษาวิหาร และพวกผู้นำที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งหลายที่มาจับพระองค์ว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบและไม่กระบองมา” ๕๓ เราอยู่กับพวกคุณทุกวันนี้ในวิหาร ก็ไม่เห็นคุณจับเราเลย แต่ตอนนี้เป็น

* ๒๒:๓๑ เปโตร หรือ ซีโมน

† ๒๒:๓๗ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ ๕๓:๑๒

‡ ๒๒:๕๒ ถ้วย หมายถึง พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการดื่มสิ่งที่มิรสขชาติที่แยมมาก

§ ๒๒:๔๔ ข้อ ๔๓-๔๔ สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อ ๔๓ และ ๔๔

เวลาของคุณแล้ว เป็นเวลาที่ความ มีดีครอบครอง”

เปโตรกลัวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(*มธ. ๒๖:๕๗-๕๘, ๖๙-๗๕; มก. ๑๔:๕๓-๕๔, ๖๖-๗๒; ยน. ๑๘:๑๒-๑๘, ๒๕-๓๗*)

๕๔ พวกเขาจับพระองค์ และนำตัวไปที่บ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด เปโตรได้ตามไปห่างๆ ๕๕ เมื่อพวกเขาถือคบไฟขึ้นกลางลานบ้าน และนั่งล้อมวงกัน เปโตรก็เข้าไปนั่งอยู่ด้วย ๕๖ มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้แสงไฟ นางก็จ้องมองดูเขาใกล้ๆ และพูดขึ้นว่า “ชายคนนี้อยู่กับเยซูด้วย”

๕๗ แต่เปโตรปฏิเสธว่า “แม่นาง ผมไม่รู้จักเขาเลย”

๕๘ ต่อ มาไม่นานอีกคนหนึ่งก็เห็นเปโตร และพูดขึ้นว่า “แกก็เป็นคนหนึ่งของพวกเขาด้วยนี่”

แต่เปโตรปฏิเสธว่า “พ่อหนุ่ม ไม่ใช่ผมนะ”

๕๙ ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อ มา ก็มีชายคนหนึ่งยืนขึ้นว่า

“ไอ้คนนี่ ต้องอยู่กับเยซูแน่ๆ เพราะมันเป็นชวากาลิลีเหมือนกัน”

๖๐ แต่เปโตรพูดว่า “พ่อหนุ่ม ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร”

และเมื่อเปโตรพูดยังไม่ทันขาดคำก็มีเสียงไก่ขันขึ้นมา

๖๑ พระเยซูหันมามองเปโตร ทำให้เขานึกขึ้นได้ถึงคำพูดของพระองค์ที่บอกว่า

“คืน นี้ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

๖๒ แล้วเปโตรก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น

คนหัวเราะเยาะพระเยซู

(*มธ. ๒๖:๖๗-๖๘; มก. ๑๔:๖๕*)

๖๓ พวกที่ควบคุมตัวพระเยซูพากันเยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ ๖๔ พวกเขาเอาผ้ามาปิดตาพระองค์ และถามว่า “ทนายดูซิว่าใครเป็นคนตีแก” ๖๕ แล้วพวกเขา ก็พูดดูถูกเหยียดหยามพระองค์อีกมากมาย

พระเยซูอยู่ต่อหน้าพวกผู้นำชาวยิว

(*มธ. ๒๖:๕๙-๖๖; มก.*

๑๔:๕๕-๖๔; ยน. ๑๘:๑๙-๒๔)

๖๖ เมื่อถึงตอนเช้า พวกผู้นำอาโรส พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติพากันมาประชุม และเอาตัวพระเยซูเข้ามาในศาลสูงของพวกเขา ๖๗ พวกเขาพูดขึ้นว่า “บอกพวกเรามาซิว่า แกเป็นพระคริสต์หรือเปล่า”

พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “ถึงเราบอกคุณก็ไม่เชื่ออยู่ดี ๖๘ ถ้าเราถามอะไรคุณ คุณก็ไม่ตอบเหมือนกัน ๖๙ แต่ว่านับจากนี้ไป บุตรมนุษย์จะนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

๗๐ พวกเขาทั้งหมดจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าจั้น แกก็เป็นบุตรของพระเจ้าสิ” พระองค์จึงตอบว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

๗๑ แล้วพวกเขาก็พูดขึ้นว่า “เรายังต้องการพยานอีกทำไม ในเมื่อเราได้ยินจากปากของมันเป็นแล้วนี่”

เจ้าเมืองปีลาตได้สวนพระเยซู

(*มธ. ๒๗:๑-๒, ๑๑-๑๔;*

มก. ๑๕:๑-๕; ยน. ๑๘:๒๘-๓๘)

๒๓ ๓ ทุกคนในที่ประชุมลุกขึ้น พาพระเยซูไปหาเจ้าเมืองปีลาต ๔ พวกเขาเริ่มกล่าวหาพระองค์ ว่า “เราได้พบว่า ชายคน นี้พยายามปลุกปั่นประชาชนให้กระด้างกระเดื่อง เขาขย่งให้พวกประชาชนเลิกจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์ แถมยังอ้างตัวเองเป็นพระคริสต์ กษัตริย์ของพวกเราอีกด้วย”

๕ ปีลาตจึงถามพระเยซูว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ”

พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

๖ ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้านักบวชและฝูงชนว่า “เราไม่เห็นเขาผิดอะไร” ๗ แต่พวกเขา ยืนกรานเสียงแข็งว่า “แต่เขาก็ได้สอนและปลุกปั่นประชาชนไปทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มจากแคว้นกาลิลี ๘ เรื่อยมาจนถึงเมืองเยรูซาเล็มนี้”

ปีลาตส่งตัวพระเยซูไปพบเฮโรด

๙ เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น ก็สอบถามจนรู้ว่าพระเยซูเป็นชาว กาลิลี ๑๐ ซึ่งอยู่ในการ

ปกครองของกษัตริย์เฮโรด เขาจึงส่งตัวพระเยซูไปให้กับกษัตริย์เฮโรด ซึ่งตอนนั้นอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มพอดี ^๘เมื่อกษัตริย์เฮโรดพบพระเยซูก็ ดีใจมาก เพราะอยากพบมานานแล้ว เขาได้ยินชื่อเสียงของพระองค์ และเขาหวังว่าพระเยซูจะแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ดูบ้าง ^๙เฮโรดถามพระเยซูหลายอย่าง แต่พระองค์ก็ไม่ได้ตอบอะไรเลย ^{๑๐}พวกหัวหน้านักบวชและพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่ยืนอยู่ที่นั่นก็พากันกล่าวหาพระองค์อย่างดุเดือด ^{๑๑}เฮโรดกับพวกทหารของเขาต่างพากันหัวเราะเยาะและดูถูกเหยียดหยามพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แต่งชุดของกษัตริย์ แล้วส่งตัวกลับไปหาปีลาต ^{๑๒}ในวันนั้นเอง ทั้งเฮโรดและปีลาตได้กลายเป็นเพื่อนกัน ก่อนหน้านั้นพวกเขาเป็นศัตรูกัน

พระเยซูต้องตาย

(*มธ. ๒๗:๑๕-๒๖; มก. ๑๕:๖-๑๕; ยน. ๑๘:๓๙-๑๙:๑๖*)

^{๑๓}ปีลาตเรียกพวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำและประชาชนมาชุมนุมกัน ^{๑๔}แล้วปีลาตบอกว่า “พวกคุณนำชายคน นี้มาหาเรา และกล่าวหาเขาว่าปลุกปั่นยุยงประชาชนให้กระด้าง กระเดื่องนิน หลัง จากที่เราได้สอบสวนเขาต่อ หน้าพวกคุณแล้ว ก็ไม่เห็นว่าเขาทำผิดอะไรตามที่พวกคุณกล่าวหา ^{๑๕}ส่วนกษัตริย์เฮโรด ก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน พระองค์ก็เลยส่งชายคน นี้กลับมาหาเรา เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรตาย ^{๑๖}เราจะสั่งเขียนเขาแล้วปล่อยตัวไป” ^{๑๗}*

^{๑๘}แต่ฝูงชนร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “ฆ่ามันซะ แล้วปล่อยบารับบัสให้เรา”

^{๑๙}บารับ บัสดูกังอยู่ในคุก เพราะได้ก่อการจลาจลขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและฆ่าคนตาย

^{๒๐}ปีลาตจึงเกลี้ยกล่อมพวกเขาอีก เพราะอยากปล่อยพระเยซู ^{๒๑}แต่พวกเขากลับตะโกนว่า “ตริ้งมันที่กางเขน ตริ้งมันที่กางเขน”

^{๒๒}ปีลาตถามพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรตาย เราจะสั่งให้เขียนเขาแล้วก็ปล่อยตัวไป”

^{๒๓}แต่พวกเขา ก็ร้องตะโกนดังขึ้นๆให้ตริ้งพระเยซูที่กางเขน และในที่สุดเสียงนั้นก็ชนะ

^{๒๔}ปีลาตตัดสินใจทำตามที่เขาได้ยิน ^{๒๕}คือปล่อยตัวบารับ บาสที่ติดคุกเพราะก่อการจลาจลและฆ่าคน และให้ทำกับพระเยซูอย่างที่พวกเขาต้องการ

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(*มธ. ๒๗:๓๒-๔๔; มก. ๑๕:๒๑-๓๒; ยน. ๑๙:๑๗-๒๗*)

^{๒๖}ในระหว่างทางที่นำตัวพระเยซูไปนั้น พวกเขาจับตัวซีโมนชาวไซรีน ที่เพิ่งมาจากชนบท บังคับให้เขาแบกไม้กางเขนเดินตามหลังพระเยซูไป

^{๒๗}ฝูงชนจำนวนมากเดินตามไป รวมทั้งผู้หญิงหลายคน ที่ร้องไห้ ร้องไห้ คร่ำครวญ สงสารพระเยซู ^{๒๘}พระเยซูก็ได้หันไปบอกพวกนางว่า

“หญิงชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้ให้กับเราเลย แต่ร้องไห้ให้กับตัวเองและลูกๆของคุณเองดีกว่า ^{๒๙}เวลานั้นจะมาถึง ที่คนจะพูดว่า ‘หญิงที่เป็นหมั้น ไม่เคยคลอดลูก และไม่เคยเลี้ยงนมลูก ก็ได้เปรียบจริง’” ^{๓๐}แล้วพวกเขาก็จะขอร้องกับภรรยาว่า ‘ช่วยฟังลงมาที่บารับบัส’ และอ่อนวอนกับเน็นเขาว่า ‘ช่วยฟังเราหน่อย’ ^{๓๑}เพราะถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับคนที่บริสุทธิ์ แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ทำผิด” ^{๓๒}

^{๓๓}ยังมีผู้ร้ายอีกสองคนที่ถูกนำตัวมาฆ่าพร้อมกับพระเยซูด้วย ^{๓๔}เมื่อเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “หัวกะโหลก” พวกเขา ก็ตริ้งพระเยซูบนไม้กางเขนระหว่างผู้ร้ายสองคนนั้น ทางขวาคคนหนึ่งและทางซ้ายคนหนึ่ง ^{๓๕}แล้วพระเยซูก็พูดว่า “พระบิดา ช่วยยก

***๒๓:๑๗** ข้อนี้ สำนึกกรีกบางฉบับมีเพิ่มข้อความว่า “ในทุกๆปีในเทศกาลวันปลดปล่อย ปีลาต จะปล่อยนักโทษให้หนึ่งคน”

†**๒๓:๓๐** อ้างมาจาก โสเซซา ๑๐:๘

‡**๒๓:๓๑** ถ้าแปลตรงๆจากสำเนากรีก คือ “ถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับต้นไม้ที่ยังเขียว สดอยู่ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับต้นไม้ที่เหี่ยวแห้งไปแล้ว”

โทษให้กับพวก เขาด้วย เพราะพวกเขาไม่
รู้ตัวหรอกว่ากำลังทำอะไรลงไป” *

แล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับ
สลากแบ่งกัน ^{๓๔}ประชาชนก็ยืนดูอยู่ ส่วน
พวกผู้นำชาว ยิวต่างพากันหัวเราะเยาะและ
พูดถากถางว่า “ในเมื่อเขาช่วยคนอื่นได้ ก็
ให้เขาช่วยตัวเองด้วยสิ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์
ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้จริง”

^{๓๖}พวกทหารก็พากันมาล้อเลียน พวกเขา
เอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวให้พระองค์ ^{๓๗}พวก เขา
พูดว่า “ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวจริง ก็
ช่วยตัวเองสิ”

^{๓๘}เหนือตัวพระองค์ขึ้นไปมีป้ายเขียนไว้
ว่า “นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว”

^{๓๙}ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่พูดเสียดสีว่า
“แกเป็นพระ คริสต์ไม่ใช่หรือ ช่วยตัวแก
เองและพวกเรไปด้วยสิ”

^{๔๐}แต่ผู้ร้ายอีกคนหนึ่งห้ามเขา และพูดขึ้น
ว่า “แกก็มีโทษถึงตายเหมือนกับเขา แกไม่
กลัวพระเจ้าหรือยัง” ^{๔๑}พวกเรานั้นสมควร
ตายอยู่แล้ว แต่ชายคน นี้ไม่ได้ทำอะไรผิด
เลย” ^{๔๒}แล้วเขาก็พูดว่า “เยซู อยาลีมम्म
นะครีบบ เมื่อพระองค์เข้าสู่อาณาจักรของ
พระองค์”

^{๔๓}พระองค์จึงตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า
วันนี้คุณจะต้องอยู่กับเราในสวนสวรรค์อย่าง
แน่นอน”

พระเยซูตาย

(มธ. ๒๗:๔๕-๕๖; มก.

๑๕:๓๓-๔๑; ยน. ๑๙:๒๘-๓๐)

^{๔๔}ประมาณเที่ยง มีแต่ความมืด มืด
ปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดิน จนจนถึงบ่ายสาม
โมง ^{๔๕}เพราะดวงอาทิตย์หยุดส่องแสงและ
ม่านในวิหาร ก็ขาดกลางออกเป็นสองท่อน
^{๔๖}พระ เยชูร้องตะโกนว่า “พระ บิดา ลูกขอ
มอบจิตวิญญาณของลูกไว้ในมือพระองค์”

†เมื่อพูดจบพระองค์ก็สิ้นใจตาย

^{๔๗}เมื่อนายร้อยคนหนึ่งเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น
เขาก็สรรเสริญพระเจ้าและพูดว่า “เขาเป็น
คนบริสุทธิ์แน่ๆ”

^{๔๘}ส่วนฝูง ชนที่ได้พากันมามุ่งดูเหตุการณ์
ที่น่าตื่น ตื่นนี้ เมื่อพวกเขาเห็นว่าเกิดอะไร
ขึ้น ต่างก็กลับบ้านและหุบ อกตัว เองด้วยความ
เสียว อกเสียวใจ ^{๔๙}ส่วนเพื่อนสนิท
ทั้งหมดของพระ เยชู และพวกผู้ หญิงที่
ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีนั้น ยังคง
ยืนดูอยู่ห่างๆ

โยเซฟชาวอาริมาเธีย

(มธ. ๒๗:๕๗-๖๑; มก.

๑๕:๔๒-๔๗; ยน. ๑๙:๓๘-๔๒)

^{๕๐}มีชายคนหนึ่งชื่อว่า โยเซฟ เป็นสมาชิก
สภา สูงของชาว ยิว เขาเป็นคนซื่อสัตย์ที่ทำ
ตามใจพระเจ้า ^{๕๑}เขาไม่เห็นด้วยกับการ
ตัดสิน ใจและการกระ ทำของพวก ผู้นำชาว
ยิวคนอื่นๆเกี่ยวกับพระ เยชู เขามาจาก
เมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเฝ้าคอย
อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ ^{๕๒}เขาไปหาปี ลาด
เพื่อขอศพพระ เยชู ^{๕๓}แล้วจึงเอาศพของ
พระองค์ลงมาจากไม้ กางเขน และพันด้วย
ผ้าลินิน แล้วนำไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ซึ่ง
เจาะไว้ในหิน และยังไม่เคยใช้วางศพใครมา
ก่อน ^{๕๔}วันนั้นเป็นวันศุกร์ ^{๕๕}ซึ่งเป็นวัน จืด
เตรียมและวันหยุด ทาง ศาสนา ก็ใกล้จะเริ่ม
ต้นแล้ว ^{๕๖}ส่วนพวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยชู
มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามโย เซฟไปที่อุโมงค์
และเห็นว่าเขาวางศพไว้ที่นั่น ^{๕๗}หลังจากนั้น
พวกเขาก็กลับบ้านไปเตรียมเครื่องหอมกับ
น้ำมัน หอมไว้อาบศพพระองค์ แล้วในวัน
หยุดทางศาสนาพวกเขาก็หยุดพักผ่อนตามที่
กฎของโมเสสสั่ง

* ๒๓:๓๕ แล้วพระเยซู ... ทำอะไรลงไป สำหรับกรีกบางฉบับ ไม่มีคำพูดเหล่านี้

† ๒๓:๔๕ ม่านในวิหาร เป็นม่านที่กั้นอยู่ระหว่างห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดกับห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ในวิหาร

‡ ๒๓:๕๖ อ้างจากหนังสือ สดุดี ๓๑:๕

§ ๒๓:๕๕ วันศุกร์ คือวันก่อนวันหยุดทางศาสนา

ข่าวพระเยซูฟื้นคืนชีพ

(มธ. ๒๘:๑-๑๐; มก. ๑๖:๑-๘; ยน. ๒๐:๑-๑๐)

๒๔ ^๑ตอนเช้า ตูร์ของวัน อาทิตย์ พวกผู้หญิงก็พากันเอาเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้ไปที่อุโมงค์ ^๒แล้วพบว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกกลิ้งเปิดออกแล้ว ^๓พวกนางจึงเข้าไปในอุโมงค์ แต่ก็ไม่พบศพองค์เจ้าชีวิต ^๔พวก นางก็งุนงงว่าเกิดอะไรขึ้นทันใด นั่นก็มีชายสองคนใส่เสื้อผ้าสี ขาวเป็นประกายมายืนอยู่ข้างๆ ^๕พวก นางก็ตกใจกลัวซบหน้าลงกับพื้นดิน ชายทั้งสองก็พูดว่า “พวกเธอมาหาคนที่มีชีวิตในที่ของคนตาย ทำไม ^๖พระ เยซูไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว พระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้ว จำได้หรือเปล่าตอนที่อยู่แค่วันกาลิลี พระองค์บอกว่า ^๗บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไปไว้ในมือของพวกคนบาป และจะถูกตรึงที่ไม้กางเขน แล้วพระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม” ^๘พวก ผู้หญิงก็เลยจำได้ว่าพระองค์เคยพูดถึงสิ่งเหล่านี้

^๙พวกนางรีบกลับไปเล่าเรื่องทั้งหมด นี้ให้พวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนและพวกศิษย์คนอื่นๆของพระ เยซูฟัง ^{๑๐}พวกผู้หญิงที่มาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็มี มารีย์ชาวมาลากา โยอันนา มารีย์แม่ของยากอบ และรวมทั้งหญิงคนอื่นๆ ^{๑๑}แต่พวกศิษย์เอกไม่เชื่อ และหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ^{๑๒}แต่เปโตรวิ่งไปดูที่อุโมงค์ เมื่อเขาก้มลงไปดูก็เห็นแต่ผ้าลินินที่ห่อศพของพระ เยซูวางอยู่ แล้วเขาก็จากไปด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น

บนเส้นทางไปเมืองเอมมาอูส

(มก. ๑๖:๑๒-๑๓)

^{๑๓}ในวันนั้นศิษย์สองคนของพระเยซูกำลังเดินทางไปที่หมู่บ้านเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มราวๆสิบ เอ็ดกิโลเมตร ^{๑๔}พวกเขาพูดคุยกันถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ^{๑๕}พระ เยซูก็เข้ามาใกล้ และเดินไปกับพวกเขา ^{๑๖}แต่พระเจ้าทำให้พวกเขา จำพระองค์ไม่ได้ ^{๑๗}พระ เยซูจึงถามว่า “พวกคุณกำลังเดินคุยกันเรื่องอะไรหรือ” พวกเขา ก็หยุดเดิน ทำหน้าตาเศร้าหมอง ^{๑๘}ชาย

คนหนึ่งชื่อเคล โอบัสก็ตอบว่า “ในเมืองเยรูซาเล็ม สงสัยจะมีแต่คุณเท่านั้น ที่ไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่นั่นเมื่อสองสามวันมานี้” ^{๑๙}พระเยซูตอบว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ”

พวกเขาตอบว่า “ก็เรื่องที่เกิดกับเยซูชวนาซาเรธนี่เอง เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ในสายตาของพระเจ้าและคนทั้งปวงเห็นว่าเยซูเป็นคนที่มีฤทธิ์เดชมาก ทั้งในด้านคำพูดและการกระทำ ^{๒๐}แต่พวกหัวหน้า นักบวช และพวกผู้นำของเรา ส่งเขาไปให้ผู้มีอำนาจของโรมตัดสินประหารชีวิต แล้วเขาก็ถูกตรึงบนไม้กางเขน ^{๒๑}พวกเราเคยหวังไว้ว่า เขาจะมาปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้เป็นอิสระ เรื่องนี้ก็ได้เกิดขึ้นสามวันมาแล้ว ^{๒๒}แต่เมื่อเช้า ตูร์วัน นี้เอง มีผู้หญิงบาง คนในพวกเราไปที่อุโมงค์ แล้วมาพูดให้เราประหลาดใจว่า ^{๒๓}พวก นางหาเขาไม่เจอ และยังบอกอีกว่าได้เห็นทูตสวรรค์สององค์ในนิมิตมาบอกว่า เยซูยังมีชีวิตอยู่ ^{๒๔}พวกเราบาง คนวิ่งไปดูที่อุโมงค์ ก็ไม่พบศพจริงๆ เหมือนกับที่ผู้หญิงกลุ่มนั้นบอก”

^{๒๕}แล้วพระ เยซูก็พูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้โง่อย่างนี้ ไม่ยอมเชื่อสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าบอก ^{๒๖}ก่อนที่พระคริสต์จะได้รับสง่าราศีนั้น พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานก่อน ไม่ใช่หรือ” ^{๒๗}แล้วพระ เยซูก็เริ่มอธิบายข้อพระ คัมภีร์ต่างๆที่พูดถึงพระองค์จนหมดเกลี้ยง เริ่มตั้งแต่โมเสสตลอดไปจนถึงผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคน

^{๒๘}เมื่อเกือบจะถึงหมู่บ้านเอมมาอูส พระเยซูทำท่าเหมือนจะเดินเลยไป ^{๒๙}พวกเขา ก็คะยั้นคะยอให้พระองค์อยู่ และบอกว่า “นี่ก็เย็นมากแล้ว ใกล้มืดแล้วด้วย ไปพักกับพวกเราก่อนเถอะ” พระ เยซูจึงเข้าไปพักอยู่กับพวกเขา

^{๓๐}เมื่อพวกเขาอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น พระองค์หยิบขนมปังขึ้นมาขอบคุณพระเจ้า แล้วก็หักขนมปังแบ่งให้กับพวกเขา ^{๓๑}แล้วตาของพวกเขา ก็สว่างขึ้น จำพระ เยซูได้ แล้วพระองค์ก็หายวับไปกับตา ^{๓๒}พวกเขา จึงพูดกันว่า “มีน้ำละ ใจของเราถึงได้ร้อนรุ่ม น่าดูเลย ในระหว่างทางที่พระองค์พูดและอธิบายข้อพระคัมภีร์ให้ฟัง”

*๒๔:๑๒ แต่เปโตร ... เกิดอะไรขึ้น สำเนากรีกบางฉบับและละตินบางฉบับ ไม่มีข้อ ๑๒ นี้

^{๓๓} ทั้งสองจึงรีบลุกขึ้นกลับไปเมือง เยรูซาเล็มทันที และพบกับพวกศิษย์เอกทั้งสิบ เจ็ดคนที่ชุมนุมกันอยู่กับศิษย์คนอื่น ๆ ^{๓๔} กลุ่มที่ชุมนุมกันนั้นก็บอกกับสองคน นี้ว่า “องค์เจ้าชีวิต ฟินขึ้นมาแล้วจริงๆ พระองค์มาปรากฏตัวให้ซีโมนเห็น” ^{๓๕} แล้วทั้งสอง ก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างทาง และเล่าให้ฟังว่าพวกเขาจำพระเยซูได้ตอนที่พระองค์หักขนมปังให้

พระเยซูปรากฏตัวต่อหน้าลูกศิษย์

(*มธ. ๒๘:๑๖-๒๐; มก. ๑๖:๑๔-๑๘, ๒๐:๑๙-๒๓; ยน. ๑:๖-๘*)

^{๓๖} ขณะที่ทั้งสองยังเล่าเรื่อง น้อยอยู่นั้น พระเยซูมาอยู่กับพวกเขา และพูดว่า “ขอให้ยูเยินเป็นสุข”

^{๓๗} พวกเขา ก็สะดุ้งตกใจกลัว คิดว่าเจอผี ^{๓๘} พระเยซูจึงพูดว่า “ตกใจทำไม ทำไม่ถึงซีสงสัยอย่างนี้ ^{๓๙} ดูมือและเท้าของเราสิ นี่เป็นตัวเราจริงๆ ไม่เชื่อลองจับดู จะได้รู้ว่าไม่ใช่ผี เพราะผีไม่มีเนื้อไม่มีกระดูกอย่างที่คุณเห็นเรามีหรือ”

^{๔๐} เมื่อพูดเสร็จ พระองค์ก็ยื่นมือและเท้าให้พวกเขาดู ^{๔๑} พวกศิษย์ดีใจและแปลกใจมาก ไม่อยากเชื่อว่าเป็นจริง แล้วพระเยซูก็ถามขึ้นว่า “มีอะไรกินบ้าง” ^{๔๒} พวกเขาจึงเอาปลาขี้นหนึ่งมาให้พระองค์

^{๔๓} พระองค์ก็เอามากินต่อหน้าพวกเขา ^{๔๔} แล้วพระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เมื่อก่อนตอนที่เรายู่กับพวกคุณ เราได้บอกแล้ว

ว่า ทุกเรื่องที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับเราในกฎปฏิบัติของโมเสส ในหนังสือของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และในหนังสือสวดิต จะต้องเกิดขึ้นตามนั้น”

^{๔๕} แล้วพระองค์เปิดใจพวกเขาให้เข้าใจ พระคัมภีร์ ^{๔๖} พระองค์บอกพวกเขาว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และจะฟื้นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม ^{๔๗} แล้วเรื่องการกลับตัวกลับใจเพื่อจะได้ รับการอภัยโทษจากบาปจะต้องถูกประกาศไปในนามของเราให้คนทุกชาติรู้ เริ่มจากเมืองเยรูซาเล็มก่อน ^{๔๘} พวกคุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องทั้งหมด นี่ที่คุณเห็น ^{๔๙} แล้วเราจะส่งพระวิญญาณมาให้ เป็นพระวิญญาณที่พระบิดาของเราได้สัญญาว่าจะให้ กับพวกคุณ แต่พวกคุณต้องคอยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อน จนกว่าจะได้ รับฤทธิอำนาจนั้นจากสวรรค์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

(*มก. ๑๖:๑๙-๒๐; กจ. ๑:๙-๑๑*)

^{๕๐} จากนั้นพระเยซูก็นำพวกเขาไปที่หมู่บ้านเบธานี และยกมือขึ้นอวยพรพวกเขา ^{๕๑} ขณะที่ยกอวยพรอยู่นั้น พระองค์ก็จากพวกเขาไป โดยถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ ^{๕๒} พวกเขากราบไหว้พระองค์ และกลับไป ที่เมืองเยรูซาเล็มด้วยความปลาบปลื้มใจ ^{๕๓} แล้วพวกเขาก็อยู่ในวิหารเป็นประจำเพื่อสรรเสริญพระเจ้า